

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\von_Daniken_Erich-Sudny_den_sa_davno_zacal_SK.pdb

PDB Name: Daniken Erich-Sudny den sa davn
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 30.4.2007
Modification Date: 30.4.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Erich von Däniken
Súdny deň sa dávno začal

Kameň svätého Berlitz

V kláštore sv. Berlitz sa novicmi stávajú už pätnásťročné deti. Toho roku bolo zasvätených osem chlapcov a desať dievčat. Opäť ustarostene hovoril o „slabom“ ročníku. Väčšina chlapcov a dievčat vyrástla v kláštore, ich rodičia pracovali v areáli opátstva. Neboli tam len mnísi a rehoľníčky, ale aj hľadači medvedí, poľovníci, remeselníci každého druhu, ako aj pôrodné babice a felčiari. Všetkých spájala nádherná povinnosť splodiť čo najviac ľudí a vychovať z nich silných ľudí. Od Veľkej katastrofy bolo na široko-nadaleko len niekoľko skupín ľudí a opäť sa nazdával, že ich predkovia boli jediní, čo ju prežili.

Nikto, ani len učený opäť a členovia jeho Rady poznania nevedeli, čo sa vtedy stalo. Niektorí sa domnievali, že ich prapredkovia mali akési strašné zbrane a vzájomne sa vyvražďili. Tento názor však nenašiel v Rade poznania ohlas. Nikto si nevedel predstaviť takú strašnú zbraň. Okrem toho sa vždy tvrdilo, že v čase, keď došlo ku katastrofe, ľudia boli šťastní a žili vo svete hojnosti. Prečo by sa mali navzájom zabíjať? Bolo to nelogické a nedávalo to nijaký zmysel. Preto sa v Rade poznania diskutovalo o možnosti, že ľudstvo podľahlo dakej záhadnej infekcii. No aj túto teóriu nakoniec zavrhl. Protirečila ústnemu podaniu prvej generácie otcov po veľkej katastrofe.

Taja praotcovia a štyri pramatky rozprávali po veľkej katastrofe svojim deťom, že katastrofa postihla ľudstvo nečakane v jeden pokojný večer. Táto správa bola nedotknuteľná. Bola v posvätej Knihe patriarchov a napísali ju synovia praotcov. Každé dieťa v kláštore svätého Berlitz poznalo Pieseň o zániku, ktorú opäť spieval rok čo rok v smutnej noci spomienok.

Bol to jediný písomný doklad pochádzajúci od jedného z otcov kmeňa:

„Ja, Erich Skaja, narodený 12. júla 1984 v Bazileji na Rýne, som bol so svojou manželkou, dcérou Silviou a s priateľmi Ulrichom Dopatkom a Jánom Fiebagom a ich manželkami na vysokohorskej túre v Bernskej vysočine.

Kedže už bolo po šiestej hodine večer, skrátili sme si zostup z vrchu menom Jungfrau cez tunel lanovky. Pre stavebné práce na vrchole Jungfrau lanovka do údolia o tomto čase nepremávala.

Odrazu sa pod nami zatriasla zem a niekoľko žulových balvanov zo stropu tunela dopadlo na kofajnice. Veľmi sme sa zľakli a Ján, ktorý bol geológom, nás zatiahol do skalného výklenku. Už sme sa nazdali, že sa všetko pominulo, keď sa ozval ohlušujúci rachot. Akoby sme strácali pôdu pod nohami a počuli sme strašidelné hromobitie, aké sme nepočuli ešte pri žiadnej búrke. Tridsať metrov pred nami sa zosypala spodná stena tunela. Potom opäť všetko stíchlo.

Ján usúdil, že sa alebo zobudila niektorá sopka, čo však bolo v tejto oblasti veľmi nepravdepodobné, alebo to bolo zemetrasenie. Museli sme sa vyštverať hore, aby sme sa dostali k hornému východu z tunela.

Niekoľko metrov pred východom sa opäť začal strašný rachot. Nemám slov, ktorými by som dokázal opísať to burácanie prírody. Najprv víchrica strhávala vo výchoch sneh a kusy ľadu pri východe z tunela, potom nasledovali stromy, skaly, ba aj celé strechy hotelov, čo stáli v údolí. Bol to rachot a praskot nikdy predtým neslýchaný. Víchor zavýjal a burácal, škripal a reval, všetko, čo mu prišlo do cesty, strhával a vyhadzoval do výšky tisíc metrov. Zem sa otriasala, živly burácali. Žulové skaliská narážali na seba ako papierové škatule. Len to, že sme sa nachádzali v tuneli, ktorého spodná časť bola zasypaná, nás zachránilo pred strašnou víchricou. Vďaka všemohúcemu Bohu!

Tá veterná hrôza trvala tridsaťsedem hodín. Boli sme už celkom vysilení, apaticky sme ležali pevne pritísnutí jeden k druhému v našom výklenku. Uvedomovali sme si, že vrch nad nami sa môže zrútiť. Nikto nepochopí, čo sme prežívali. Potom prišla voda. Uprostred zavýjania a hučania vetra sme začuli žblnkot a hukot. Bolo to, akoby sa vyliat nekonečný oceán. Obrovské fontány vody klokotali a šplachotali, sipeli a narážali na skalné steny. Ako pri víchrici na morském pobreží valila sa jedna mohutná vlna za druhou do údolia, vytvárali sa obrovské víry a strhávali všetko rastlinstvo do hĺbočiny. Akoby sa sem dovalili všetky vody sveta. Stratili sme vôľu žiť a z našich úst sa drali výkriky hrôzy.

Voda hučala osem hodín, potom vietor utíchol, stenanie slablo a zavládlo ticho. Ubití prežitými mukami, neschopní slova od bolesti, dívali sme sa jeden druhému do očí. Napokon sa Ján štvornožky priplazil k malému otvoru, ktorý zostal z horného východu z tunela. Počul som, ako strašne zavzlykal, a s námahou som sa vyštveral za ním. To, čo som uvidel, mi vzalo reč. Bol som zdrvený do hĺbky duše. Potom som sa trpkou rozplakal. Naš svet už nejestvoval.

Vrcholky všetkých kopcov boli zrezané, akoby odpílené obrovským pilníkom. Nikde ani stopy po snehu alebo ľade. Zmizla aj všetka zeleň. Vlhké skalné steny sa leskli v nevýraznom hnedastom svetle. Slnko nebolo vidieť a dole v údolí, kde bývalo kúpeľné mestečko Grindelwald, sa teraz vlnilo jazero.

Toto sa stalo v roku 2016 kresťanského letopočtu. Nevieme, či sme jediní, čo prežili veľkú katastrofu. A nevieme ani to, čo sa vlastne stalo. Nech je nám všemohúci Boh na pomoc!“

Osem chlapcov a desať dievčat s úctou počúvalo Pieseň o zániku. Opát Ulrich III. ju prednášal zvučným hlasom. Po krátkej odmlke sa obrátil na novicov:

„A teraz vojdite do Siene spomienok. S úctou si pozrite relikvie svojich praotcov. Boli ste vyvolení, aby ste si spolu so svojimi bratmi a sestrami tieto relikvie vážili a pochopili ich.“

S očakávaním vošli mladí novici do dlhej tmavej drevenej budovy, ktorú doteraz poznali iba zvonku. Rehoľné sestry zapálili voskové sviece a relikvie praotcov sa trblietali v mihotavom svetle. Ležali tu topánky svätého Ericha Skaju, Ulricha Dopatku a Jána Fiebaga. Topánky ich žien tam neboli. Boli z akéhosi zvláštneho, na omak mäkkého materiálu pripomínajúceho kožu, ale nebola to koža. Ani členovia Rady poznania nevedeli, aký je to materiál. Jeden z mníchov trpezlivo vysvetľoval novicom, že kedysi možno žili na svete zvieratá, ktoré mali takúto kožu a ktoré pri veľkej katastrofe vyhynuli.

Najstarší z novicov, sedemnášťročný Christian, pomaly zdvihol ruku: „Ctený brat,“ opýtal sa skromne, „čo značia tie písmená na topánkach svätého Jána?“

Mních mu odpovedal s dobrotivým úsmevom: „Dokázali sme dešifrovať iba začiatkové písmená REE a posledné písmeno K. Čo znamenajú, to sa nám doteraz nepodarilo rozlúštiť.“

Christian opäť zdvihol ruku: „Ctený brat, žili kedysi zvieratá, ktorým na koži rástli písmená?“

„Si inteligentný mládenec,“ odvetil mních. „Z vôle Najvyššieho je všetko možné.“

V jednom výklenku polotmavej miestnosti ležali batohy praotcov. Mních trpezlivo vysvetľoval, že v Knihe patriarchov sa označujú tieto batohy ako „rucksaky“. Slovo „sák“ znamenalo batoh, ale predpona „ruck“ je nepochopiteľná. Vie sa síce, že „ruck“ značí rýchly krátky pohyb, ale v spojení s pojmom „sák“ to nedáva zmysel.

A potom stáli novici pred ďalšou záhadou, pretože batohy boli z viacfarebného plátna, ktoré plátnom nemohlo byť. Tak ako topánky sv. Jána, aj batohy boli na omak mäkké a poddajné a ani po dvesto šesťdesiatich troch rokoch nepodľahli skaze. V tichej radosťi chválili novici všemohúceho Boha za to, že žili v úžasnom svete, plnom záhad. Patrílo medzi ne aj ligotavé lano, ktoré bolo v batohu svätého Ulricha Dopatku. Nikto nepoznal tajomný, elastický a predsa neroztrhateľný materiál, z ktorého bolo lano vyrobené. No v posvätnnej Knihe patriarchov stálo, že tento materiál sa nazýva „umelá hmota“, pravdepodobne to bol akýsi dávny výraz, ktorému ani učení bratia z Rady poznania nerozumeli.

Čudné pocity sa zmocnili novicov, keď im mních ukázal kus starého „baliaceho papiera“. Bol takisto matný a hnedý ako to, na čo načmáral svätý Erich Skaja Pieseň o zániku. Ako len museli trpieť ti úctyhodní svätí praotcovia! Aké úžasné poznatky a materiály muselo mať ľudstvo kedysi k dispozícii! Prvá prehliadka relikvií trvala hodinu. Novici videli neznáme nástroje, tajuplné kolíky a predmety, ktoré sa v posvätnnej Knihe patriarchov nazývali „hodinkami“, medzi nimi aj jedny priesvitné iba s jednou ručičkou, ktorá stále ukazovala na západ. Mních im to predviedol. Nech otáčal „hodinky“ v ruke ktorýkoľvek smerom - ručička vždy ukazovala na západ.

Slávnosť zasvätenia dosiahla vrchol. Novici sa nevedeli dočkať chvíle, keď uvidia kameň svätého Berlitz. Sprevádzaní zborovým spevom mníchov a rehoľných bratov a sestier, vošli do svätyne. Vo všetkých výklenkoch a výstupkoch horeli olejové lampy, vzduch bol presýtený ťažkou vôňou jedľového oleja. Vpredu v strope miestnosti bol okrúhly otvor, cez ktorý vnikali slnečné lúče osvetľujúce oltár. A tam, na malom podstavci, ležal kameň svätého Berlitz, najväčší poklad kláštora.

Opát Ulrich III. odriekal modlitbu vďaka. Prítomní počúvali dojatí, so sklonenými hlavami. Zvolaním „Svätý Berlitz, ďakujeme ti za tento dar nebies!“ skončila sa slávnostná časť zasvätenia. Novici obklopili opáta, ktorý opatrne zdvihol kameň svätého Berlitz a so šťastným úsmevom ho ukazoval mladým ľuďom.

Kameň bol veľký asi ako ľudská ruka. Čierny, s mnohými drobnými gombíkmi, na ktorých sa dalo celkom zblízka rozoznať jednotlivé písmená. V hornej časti kameňa bola trhlina a nad ňou matne sa lesnúca sivá plocha. Hneď vedľa bolo čitateľne napísané „BERLITZ“ a pod tým menším písmom slovo „Interpreter 2“.

Opát Ulrich III. sa končekom prsta dotýkal tlačidiel s písmenami „láska“. Na sivom pozadí sa okamžite objavili písmená „l-á-s-k-a“. Bolo to ako príznak. Novici sa neodvážili ani dýchať. Potom opát Ulrich III. stisol ďalší gombík a tesne pod písmenami slova „l-á-s-k-a“ sa objavili písmená „l-o-v-e“.

„Aleluja!“ zvolal opát a zdvihol oči k otvoru v strope.

„Aleluja!“ jasali novici, mnísi i rehoľné sestry zborovo.

„Kameň si zachoval svoju silu! Nech je pochválený svätý Berlitz a jeho večná sila!“

Opát znova stláčal gombíky. Tentoraz sa objavilo slovo „svätý“ a krátko nato písmená „h-o-l-y“.

„Aleluja!“ zavolať opát, dvíhajúci hlavu k stropu, a „Aleluja“ ozvala sa mnohohlasá ozvena. Opát v čoraz rýchlejšom slede vyťukával nové a nové slová na kameni svätého Berlitz a za každým sa pod slovami objavili cudzie písmená. Bol to zázrak ľudskému umu nepochopiteľný. Novici sa dívali jeden na druhého veľkými, udivenými očami. Uvedomovali si, že sú svedkami úžasného zázraku. Bola to slávnostná chvíľa.

Napokon sa opát Ulrich III. odpútal od kameňa svätého Berlitz a opatrne ho položil na podstavec. Zbožne a s vážnou tvárou sa obrátil k novicom:

„Kameň svätého Berlitz je kameň-tlmočník. S jeho pomocou sa dá prekladať jazyk svätých praotcov do iných pravekých jazykov. Je posvätný, pretože má v sebe večnú silu slnka. Tri hodiny slnečného svetla denne stačia na to, aby kameň hovoril dvanásť hodín. Ešte nikdy nesklamal Radu poznania. Pomohol nám pochopiť sväté knihy patriarchov a pomôže nám rozšifrovať aj ďalšie písomné pamiatky z praveku, ktoré sa nájdu.“ Tentoraz to bol druhý najstarší novic Valentín, ktorý sa nesmel ohlísiť: „Vysokostený otče, odkiaľ pochádza kameň svätého Berlitz?“

„Si bystrý chlapec,“ odvetil opát Ulrich III. láskavo. „Vedz teda, že kameň svätého Berlitz objavil svätý praotec Ulrich

Dopatka. V Knihe patriarchov sa píše, ako svätý Ulrich Dopatka našiel kameň. Stalo sa to dva roky, jedenásť mesiacov a deväť dní po veľkej katastrofe. Svätý Ulrich Dopatka vyšiel na zvyšok vrchu, ktorý volali Jungfrau. Niekoľko sto metrov pod vrcholom, ktorý bol v deň katastrofy zničený, boli ruiny. V Knihe patriarchov, kapitola 16, verš 38, sa dokonca píše, že to boli zrúcaniny akéhosi vedeckého centra, ktoré kedysi stálo pod vrcholom.“

Opät sa niekoľkokrát hlasno nadýchol a pokračoval: „Svätý Ulrich Dopatka pravdepodobne vystúpil na kopec nazývaný Jungfrau v nádeji, že v zrúcaninách nájde niečo upotrebitelné. Možno ho viedol duch svätého Berlitz, aby tam našiel kameň svätého Berlitz. Cesty božie sú kľukaté a nevyspytateľné!

Zajtra ráno začnete čítať svätú Knihu patriarchov. V budúcich rokoch sa veľa naučíte. Buďte ochotní a pokorní. Chváľte všemohúceho Boha a svätých praotcov!“

V Knihe patriarchov sa každá kapitola začínala slovami: „Otec mi rozprával...“ Pôvodný text knihy napísali synovia praotcov - patriarchovia - a mal šesťsto dvanásť strán. Z originálneho textu sa zachovala iba štvrtina. Písmo bolo sotva čitateľné, všetko bolo zažltnuté a znečistené. Našťastie sa rehoľní bratia a sestry včas pustili do opisovania textu.

Výnimku tvorilo prvých osem strán, ktoré napísal sám svätý Erich Skaja na „baliaci papier“, čo mali praotcovia v zachovaných batohoch. Po oboch stranách bol počmáraný riedkou čiernou farbou, ktorej zloženie nikto nepoznal. Boli na ňom dátumy kresťanského letopočtu.

Potom dlhé roky nikto nič nenapísal, pokiaľ sa nenašli prvé texty na zvieračích kožiach. Ich autormi boli patriarchovia, synovia a vnuci praotcov. Zaviedli nový letopočet a počítali roky od veľkej katastrofy. Červené písmená jasne svietili na tmavožltých kožiach, pričom kože boli často zviazané rastlinnými špagátmi. Až v roku 116 po veľkej katastrofe začali potomkovia patriarchov používať vápenný papier. Vyrábali ho z prepletaných rastlinných vlákien, ktoré natierali tenkou vrstvou vápna. Aby bol papier pružný, miešali vápno s rastlinnými olejmi.

Štúdium robilo novicom radosť. Učili ich starší obyvatelia kláštora a na zvláštne, hlbokomyseľné otázky im odpovedali ctihodní členovia Rady poznania.

„Ctihodný otcé,“ spýtala sa jedna novicka už v štvrtom týždni, „prečo sa ja volám Birgita a môj sused Christian, prečo tu máme Valentína, Markusa, Williho a Gertrúdu? Odkiaľ pochádzajú tieto mená?“

„To sú mená, ktoré praotcovia dali svojim synom a dcéram. Boli traja: svätý Erich Skaja, svätý Ulrich Dopatka a svätý Ján Fiebag. Mali dovedna štyri ženy, ale poznáme len ich krstné mená: Silvia, Gertrúda, Alžbeta a Jacqueline.

Praotcovia s nimi splodili deti: v prvých rokoch po veľkej katastrofe porodila každá žena každý rok jedno dieťa. Všetky tieto deti dostali mená, ktoré praotcovia poznali z minulosti. Si spokojná?“

Teraz sa prihlásil Valentín: „Včera sme čítali kapitolu 19 a nevedeli sme sa zhodnúť na tom, čo značia slová veľké vtáky. Môžeš nám to vysvetliť, ctihodný otcé?“

Ctihodný člen Rady chvíľu váhal, potom sa usmial a pomaly zamieril ku stene, na ktorej viseli na hrubo opracovanej drevenej doske kópie Knihy patriarchov. Zvesil stranu s kapitolou 19, položil ju pred Valentína a vyzval ho, aby predčítal text:

„Kapitola 19, verš 1: Môj otec mi rozprával, že raz napoludnie, keď ponad údolie letel veľký vták, prezradil mu jeho otec Erich Skaja toto podobenstvo:

Verš 2: Za mojich čias boli vtáky dvestokrát väčšie ako tento.

Verš 3: V bruchu vtáka sedeli ľudia, jedli a pili.

Verš 4: Cez malé otvory mohli pozorovať zem pod sebou.

Verš 5: Tie vtáky lietali s nehybnými krídlami a rýchlejšie ako vietor ponad veľkú vodu.

Verš 6: Na druhej strane vody boli domy, ktoré boli také vysoké, že sa niektoré z nich dotýkali mrakov. Preto ich nazvali mrakodrapmi.

Verš 7: V mestách s mrakodrapmi žili milióny ľudí.

Verš 8: Nevieme, čo sa s nimi stalo. Nech je Boh milostivý ich dušiam.“

„Nuž, Valentín, čo si myslíš o tom texte?“ Oslovený pokrčil plecami: „Neviem. Veľké vtáky, v ktorých sedia ľudia a dokonca môžu jesť, si neviem predstaviť.“ „Pochybuješ o tom, čo stojí v Knihe patriarchov?“ Valentín mlčal. Prihlásila sa bystrá Birgita: „Ten text pochádza od patriarchu tretej generácie po veľkej katastrofe. Zdôrazňuje predsa, že mu otec rozprával o podobenstve, ktoré mu prezradil jeho otec. Podobenstvo teda môže značiť iba porovnanie.“

Novic Christian, ktorý sedel vedľa Birgity a málokedy jej protirečil, pretože ju mal rád, jej nezvyčajne prudko skočil do reči: „Ja beriem sväté texty doslovne, aj keď si neviem predstaviť obrovského vtáka, v ktorom jedia ľudia. Svätý Erich Skaja určite necigánil svojmu synovi. Bol živým svedkom praveku.“

Prudkú debatu, ktorá sa vzápätí rozpútala, prerušil ctihodný otec: „To by stačilo, novici! Rada poznania často hovorila o kapitole 19. Spýtali sme sa na to aj kameňa svätého Berlitz. Kameň nepozná iný výraz namiesto veľký vták. Preto nemohli existovať. Iba ku mrakodrapom sa objavilo slovo skyscraper. Veľké domy alebo veže teda určite existovali.

Preto dnes v Rade prevláda názor, že s veľkými vtákmi, v ktorých sedeli ľudia, svätý Erich Skaja spájal pravdepodobne dajakú víziu budúcnosti. Viete predsa, že ľudia nevedia lietať, ale túžia podobať sa vtákom. Svätý Erich Skaja pravdepodobne túžil a veril, že ľudia raz budú vedieť ako veľké vtáky lietať cez vody, bez námahy a potu. Keď mladý patriarcha písal tento text, možno sa dopustil chyby. Verše 2 až 7 mal napísať nie v minulom čase, ale v budúcom. Teda nie: Vtedy boli vtáky dvestokrát väčšie ako tento, ale budú vtáky dvestokrát väčšie ako tento. Je vám to jasné, novici?“

Všetci mlčali. Markus a Christian si vymenili veľavravné pohľady. Nesúhlasili s názorom svojho učiteľa. Christian si vo svojej fantázii predstavoval veľké vtáky zo silných drevených klad, na ktorých sedeli ľudia a mávali smerom nadol. Štúdium textov bolo z mesiaca na mesiac ťažšie. Bolo to preto, že mnohé originálne pramene boli nečitateľné a preto neexistovali ani ich zrozumiteľné kópie. Okrem toho v samých prameňoch boli v texte medzery, takže sa strácala

súvislosť. Najzamotanejšie boli neúplné záznamy prvej generácie, napríklad kapitola 3, kde sa hovorilo o príčine veľkej katastrofy:

„Verš 1: Môj otec mi rozprával, že jeho priateľ Ján, geológ, predpokladal pád dajakého veľkého meteoritu na Zem.

Verš 2: Nebezpečenstvo zrážky Zeme s meteoritom alebo nejakou kométou štatisticky hrozilo iba každých desaťtisíc rokov.

Verš 3: Sila nárazu... (nečitateľné)... dvadsaťnásobku hirošimskej bomby.

Verš 4: (chýba začiatok pôvodného textu)... asteroidy Geographos, Adonis, Hermes, Apollo a Ikarus preťali obežnú dráhu Zeme.

Verš 5: (začiatok pôvodného textu chýba)... k posunu pólu, čo viedlo k zmene smeru zemskej osi.

Verš 6: Severný pól teraz ležal pri západe slnka... (nečitateľné).

Verš 7: Čo bolo kedysi pevninou, ležalo teraz pod vodou, trčali z nej len vrcholky hôr.

Verš 8: Niekdajšie podvodné horstvá by mali byť teraz na súši... (zvyšok chýba).“

Hneď prvý verš spôsoboval ťažkosti. Slovo „geológ“ sa vždy vyskytovalo v spojitosti s menom svätého Jána Fiebaga. Nikde však nebola zmienka o tom, čo to slovo znamená. Kameň svätého Berlitz a ho preložil ako „geology“ - ale čo bolo „geology“? Ďalej to bolo úplne nezrozumiteľné slovo „meteorit“. Kameň svätého Berlitz nepoznal iný výraz a aj pod slovo „k-o-m-é-t-a“ v 2. verši napísal iba slovo „comet“.

Úplne bezmocní boli ctihodní členovia Rady poznania pri pojme „hirošimská bomba“. Rozložili slovo na najmenšie možné častice, ale nenašli nič, čo by dávalo nejaký zmysel. „Hir“ sa dalo čítať ako „teraz“, a slovo Hiro, ak sa i nahradilo písmenom e, bolo „Hero“ a kameň svätého Berlitz to preložil ako „hrdina“. A slovo bomba uvádzal ako „bomb“ a ako niečo, čo sa „hádže“ a „exploduje“.

Stredná časť výrazu „hirošimská bomba“ sa vôbec nedala dešifrovať, aj keď sa niektorí členovia Rady nazdávali, že sa tým azda myslela niektorá vzdialená pravěká krajina, ktorá sa v iných textoch označovala ako „Čína“ „šima“. Čo sa teda myslelo „hirošimskou bombou“? Prinajlepšom „to hodené hrdinom do Číny“ alebo „tu (či teraz) explodoval hrdina z Číny“. Toto vysvetlenie odmietali iní členovia Rady, pretože sa vedelo, že veľkú katastrofu prežili jedine traja praotcovia a štyri pramatky. Odkiaľ teda prišiel hrdina z Číny!

Rovnako chaotický zostával výklad 4. kapitoly, v ktorej prvý syn svätého Ulricha Dopatku písal:

„Verš 1: Môj otec mi rozprával, že v tých dňoch hladovali, kým si nevšimli, že vo vode je plno rýb.

Verš 2: V prvých mesiacoch ešte dúfali, že sa objaví nejaké lietadlo.

Verš 3: Namiesto lietadla však priletelo UFO.

Verš 4: Všetci, muži aj ženy, ho mohli dlho a pokojne pozorovať.

Verš 5: UFO niekoľkokrát ticho preletelo ponad skaliská na našom brehu.

Verš 6: O niekoľko mesiacov neskôr sa celý breh okolo vody zazelenal.

Verš 7: Podľa kvetov rozoznali mnohé známe poľnohospodárske plodiny, napríklad zemiaky, kukuricu, obilie a vôbec všetko, čo človek potrebuje na obživu.

Verš 8: Všetci boli veľmi šťastní a vďační, ale mimozemšťania sa potom dlho neobjavili až do chvíle, keď navštívili Ericha Skaju.“

Ctihodní členovia Rady poznania nazvali túto kapitolu Knihy patriarchov Piesňou nádeje. Verš 1 bol jasný, no už verš 2 obsahoval nezrozumiteľné slovo „lietadlo“. Kameň svätého Berlitz pripísal k tomuto slovu „aeroplán“ a z porovnania troch miest textu sa zistilo, že časticou „aero“ sa myslí vzduch. Čo však znamenala druhá časť slova „plan“? Kameň svätého Berlitz preložil „plan“ ako „plochý“. Znamenalo teda lietadlo „vzdušnoploché“?

Bolo to na zúfanie. Nech nad tým uvažovali akokoľvek, nedávalo to nijaký zmysel. Preto sa nemožno čudovať, že jeden zo starších členov Rady vyhlásil, že syn Ulricha Dopatku sa pravdepodobne pri písaní dopustil chyby a podľa všetkého ide o vzdušný prúd. Vo verši 2 sa však jasne píše: V prvých mesiacoch ešte dúfali, že sa objaví nejaké lietadlo... Po veľkej katastrofe, vysvetľoval ctihodný člen Rady, zostal vzduch stáť, bol horúci a vlhký, a tak praotcovia dúfali, že zaduje dajaký prúd vzduchu.

Ťažkosti pri výklade kapitoly 4 boli však neprekonateľné. Čo mysleli patriarchovia pod slovom „UFO“? Muselo to byť niečo, čo všetci prítomní mohli dlho a pokojne pozorovať. UFO malo niečo spoločné s poľnohospodárskymi plodinami, ktoré o niekoľko mesiacov vyrástli na brehu. UFO muselo byť v spojení s všemohúcim Bohom, pretože pri veľkej katastrofe sa zničili všetky plodiny. A teraz vďaka UFO opäť vyrástli. Ako to bolo možné? Tu mohlo ísť iba o dobrotivého Boha, ktorý úbohým praotcom a pramatkám nedal zahynúť hladom. Preto boli všetci - ako sa píše vo verši 8 - veľmi šťastní a vďační.

V tom istom verši 8 sa však vyskytovalo aj slovo „mimozemšťania“. A títo „mimozemšťania“ neskôr navštívili Ericha Skaju.

Členovia Rady poznania poznali slovo „zemský“. Znamenalo niečo, čo je spojené so zemou. Teda „mimozemský“ muselo znamenať niečo, čo jednoznačne nie je spojené so zemou. Navyše niečo, čo prišlo odnikiaľ „mimo zeme“. Mohol to byť teda zasa len niekto, koho vyslal Boh. O tom nikto v Rade poznania nepochyboval. Všemocný Boh si určite vyhlíadal Ericha Skaju, aby mu zoslal jedno alebo viacero posolstiev. Veta vo verši 8 neprípúšťa iný výklad: „... ale mimozemšťania sa potom dlho neobjavili až do chvíle, keď navštívili Ericha Skaju.“

Bolo jasné, že nesmierne vnímaví a inteligentní rehoľní bratia hľadali príčinu, prečo sa tak stalo. Odpoveď prišla nečakane. Všemocný Boh dovolil, aby celý svet postihla skaza. Veľká katastrofa teda musela byť trestom, ktorý vyriekol Pán nad ľudstvom - očistením zeme. Pretože si najmocnejší Boh vo svojej nekonečnej добрôte neželal zánik celého ľudstva, vybral niekoľko čistých ľudí, ktorí mali katastrofu prežiť. Tí sa mali stať zakladateľmi nového pokolenia.

Toto poznanie bolo o to závažnejšie, keď si bystrí myslitelia uvedomili význam mena Ericha Skaju. Kameň svätého

Berlitz preložil písmená „s-k-y“ ako „nebo“. Tak sa Skajovo meno dešifrovalo ako „nebeský“. A slovo „Erich“ sa dalo rozložiť na „Er-Ich“. Výrazom „Er (On)“ sa zrejme myslela osoba, výrazom „Ich (Ja)“ božský princíp. Slovo „Er-Ich“ neznamenal nič iné ako „Er“ sa rovná „Ich“ čiže „Ja som v ňom“. Logicky sa za menom Ericha Skaju nemohlo skrývať nič iné ako posolstvo „Som v ňom a prichádzam z neba (Sky)“.

Brata Jána, potomka Jána Fiebagu, ktorému sa podaril tento ostrovtipný výklad, za to poctili Radom mysliteľov.

Po štyri a pol rokoch z pôvodných osemnástich novícov zostali štúdiu verní iba traja. Ostatní pracovali v opátstve alebo na poliach a všetky novicky priviedli na svet prvé deti.

Markus a Valentín sa pripojili v mnohom vládnucemu učeniu a vystupovali v opátstve s duchaplnými prednáškami.

Christian zostal skôr pochybovačom a hlbavým človekom, niekoľkokrát sa pokúšal vniknúť do Zjavenia svätého Ericha Skaju. Zjavenie však bolo tajomstvom, do ktorého smel nazrieť iba ten-ktorý opát. Christianov bystrý um sa však neuspokojil s tajomstvami viery. Rozhodol sa, že sa stane opátom.

Cesta na čelo opátstva bola namáhavá a často dláždená intrigami - bolo to balansovanie medzi Radou poznania a vrchnosťou mimo opátstva. Okrem toho Christian nemohol nikdy povedať úplnú pravdu, zveriť sa niekomu s najtajnejšími myšlienkami. Ako mohol prezradiť, že sa chce stať opátom, aby mohol nazrieť do Zjavenia svätého Ericha Skaju!

Rokmi sa Christian stával čoraz osamelejší. Študoval utiahnute, bol tichý a stránil sa ostatných. Jeho okolie si to vysvetľovalo tak, že ho spaľuje akýsi vnútorný oheň. Mali pravdu, ale nevedeli, že tento oheň v ňom rozduchávajú pochybnosti týkajúce sa výkladu spisov. Christian chcel vedieť - nie veriť. Štúdium textov s nespočetnými komentármi členov Rady sa zvrhlo na neprehľadnú mátež. Každý člen Rady pokladal svoje vlastné myšlienky za rozhodujúce a pokúšal sa dodať váhu svojmu osobnému výkladu. V novších opisoch sa vynechávali väčšie a väčšie časti, lebo - ako tvrdila Rada poznania - „neboli zmysluplné a vyvolávali iba zmätok“.

V kapitole 45 Knihy patriarchov sa písalo, že už niekoľko dní po veľkej katastrofe voda priplavila drevo, ukázali sa prvé vtáky a o niekoľko týždňov sa tu a tam v skalných výklenkoch a štrbinách objavila zeleň.

Rada poznania robila zo všetkého zázrak, cielený zásah Boha. Christian zastával protichodný názor. Rozličné vtáky mohli uniknúť veľkej katastrofe, ak sa ukryli do skalných štrbín, a peľ kvetín mohol víriť vo vzduchu a neskôr dopadnúť späť na zem. To isté platilo aj o rôznych drobných živočíchoch, ktorí sa postupne objavovali. Bohvie, kde sa počas veľkej katastrofy skrývali.

Nekonečné debaty boli vysilujúce. V pôvodnom texte (kapitola 32, verš 6) sa písalo: „Vďaka Bohu, Uliho zapalovač ešte fungoval a mohli sme si upiecť ryby...“ V novej verzii sa písalo: „Boh daroval svätému Ulrichovi Dopatkovi oheň, na ktorom si prarodičia mohli zohriať jedlo.“ To bolo falšovanie textu! Napriek prudkému protestu a Valentínovej a Markusovej hlasnej podpore zostal Christian v menšine. Rada schválila nový výklad.

Priam absurdná bola debata ku kapitole 44; nazvali ju Vek anjelov. Originálny text znel:

„Verš 1: Môj otec mi rozprával, že v minulosti podnikali ľudia cesty do vesmíru.

Verš 2: Viaceré výpravy boli vyslané na Mesiace a v poriadku sa vrátili na Zem.

Verš 3: Pretože technické prostriedky na takéto lety boli veľmi nákladné, rôzne národy vyslali do vesmírnych centier svojich vedcov.

Verš 4: Na rok 2017, rok po veľkej katastrofe, bola naplánovaná druhá expedícia na Mars.

Verš 5: Aby sa predišlo napätiam, boli všetky zúčastnené národy permanentne informované o aktuálnom stave technológie.

Verš 6: Výmena informácií sa uskutočňovala cez vyslancov.“

Z astronomických poučiek (kapitola 49 až 51) vyplývalo, že „Mesiace“ sa myslelo malé nočné svetlo a „Marsom“ susedná planéta. Mená všetkých planét boli známe a známe bolo aj zloženie slnečnej sústavy.

Napriek jasným svedectvám odmietala Rada poznania akceptovať pojem „kozmickej let“ ako fakt. A keď Kameň svätého Berlitz preložil slovo „vyslanec“ ako „anjel“, urobil sa z toho „anjel“. Pod vyslancami sa jednoznačne mysleli anjeli, o tom nemohli byť najmenšie pochybnosti, a to tým viac, že až deväť rôznych miest v textoch umožňovalo zmysluplný súvis s „anjelmi“.

Novospracovaný text kapitoly 44 doplnený nekonečne múdrymi komentármi teraz znel:

„Môj otec mi rozprával, že v minulosti ľudia pozorovali vesmír. Snívali o tom, že sa raz vyberú na Mesiace a v poriadku sa vrátia. V tom čase navštívili anjeli rôzne národy. Varovali ľudí pred veľkou katastrofou a pred uctievaním planéty Mars. Aby sa zabránilo napätiu, boli všetky národy o tomto varovaní informované. Informácie im odovzdávali anjeli.“ Podľa Christiana tento text skresľoval pôvodný význam. Napriek tomu nové znenie dostalo od členov Rady poznania požehnanie. Rada, vyhlásilo sa, je „inšpirovaná Duchom“ a splnomocnená nezrozumiteľné texty pretaviť do zmysluplnej a zrozumiteľnej formy.

Keď mal Christian dvadsaťštyri rokov, stal sa opátom. Na počesť svätého Ericha Skaju prijal meno opát Erich II.

Komolenie textov

KTO NEMÔŽE NAPADNÚŤ MYŠLIENKU,

NAPADNE TOHO, KTO MYSLÍ.

Paul Valéry, 1871-1945

Tradičie ľudstva, staré niekoľko tisícročí, sú hotovou klenotnicou nezmyslov. Len sa tak hmýria najfantastickejšími príbehmi, zaradenými sčasti medzi mýty, sčasti medzi legendy, ale sú medzi nimi aj také, ktoré sa pokladajú za „posvätné knihy“. Mnohé z týchto fantastických príbehov si robia nároky na absolútnu pravdivosť, lebo „...tak bolo napísané“. Pôvodný obsah údajne diktoval sám Boh, a ak nie Boh, tak aspoň niektorý z archanjelov, nebeských duchov, pozemských svätých či gnosticky osvietených ľudí. (Pod slovom „gnosis“ sa rozumie ezotericky preniknutá filozofia, svetonázor alebo náboženstvo. Slovo „gnosis“ pochádza z gréčtiny a značí „poznanie“).

Tieto texty nesporne obsahujú plno nezmyslov a želaní. Obdivovaní vodcovia sú osvietení a velebení, rojkovia robia zo zhluku oblakov nebeské znamenia, taká bežná udalosť, akou je smrť, sa opisuje ako cesta do záhrobia. Ba čo horšie: Naši vedychtiví predkovia, posadnutí pravou vierou a snažiaci sa pochopiť obsah, texty falšovali a zamotávali.

Udalosti, ktoré v origináli určite nemali nič spoločné, sa dávali do súvislostí. Kvôli lepšiemu pochopeniu sa k nim zvykli pridávať vsuvky napísané cudzou rukou, ktoré sa potom odrazu - čary máry fuk! - rozširovali ďalej ako pôvodné texty. Morálka, etika, viera a dejiny rodu sa navzájom prepletajú, primiešavajú sa k nim cudzie prvky z iných kultúrnych oblastí a tak sa vyrábajú texty, ktorých pôvod a pôvodný význam už nikto nerozmetá.

Príklad: Každý veriaci kresťan je presvedčený, že Biblia je a obsahuje Slovo Božie. A čo sa týka evanjelií, verí sa, že Ježišovi spoločníci na ceste z Nazaretu takpovediac spísali jeho slová, prikázania a predpovede. Veriaci sú presvedčení, že evanjelisti predsa boli svedkami Majstrovho putovania a zázrakov a všetko spísali do kroniky. Táto kronika dostala meno „Pratexty“.

Pratexty?

V skutočnosti - a každý teológ po niekoľkých rokoch vysokoškolského štúdia to vie - nie je nič z toho pravda. Tieto obťažné a do teologickej rabulistiky zaodeté „pratexty“ vôbec neexistujú. Čo máme v rukách? Odpisy, ktoré vznikli bez výnimky medzi 4. a 10. storočím nášho letopočtu. A tých okolo 1 500 odpisov sú takisto opisy odpisov, pričom ani jeden odpis sa nezhoduje s druhým. Narátalo sa vyše 80 000 (osemdesiat tisíc!) odchýlok. Niet jedinej strany týchto „pratextov“, kde by sa nevynorili protirečenia. Z odpisu na odpis autori jednotlivé verše dodatočne preštylizovali a prispôbovali požiadavkám svojej doby.

Pritom sa tieto biblické „pratexty“ len tak hemžili ľahko dokázateľnými chybami. Najznámejší „pratext“ Codex Sinaiticus - ktorý vznikol v štvrtom storočí ako Codex Vaticanus - sa našiel v roku 1844 v sinajskom kláštore. Obsahuje nie menej ako 16 000 (šestnásť tisíc!) korektúr, ktoré má na svedomí najmenej sedem korektorov. Niektoré miesta sa dokonca viackrát nemali a nahrádzali novým „pratextom“. Profesor dr. Friedrich Delitzsch, naslovovzatý odborník, sám našiel okolo 3 000 chýb, ku ktorým došlo pri opisovaní „pra-textu“. [1]

To všetko pochopíme, ak uvážime, že ani jeden z evanjelistov nebol Ježišovým súčasníkom a ani jeden z jeho súčasníkov nespísal to, čo videl na vlastné oči. Až po zničení Jeruzalema rímskym cisárom Titom (39-81 n. l.) v roku 70 pustil sa niekto písať o Ježišovi a jeho apoštoloch. Evanjelista Marek, prvý v Novej zmluve, napísal svoju verziu najskôr 40 rokov po ukrižovaní svojho učiteľa. A už cirkevní otcovia v prvých storočiach nášho letopočtu sa zhodli prinajmenšom na tom, že „pratexty“ boli sfalšované. Celkom otvorene hovorili o „podsúvaní, hanobení, ničení, vylepšovaní, komolení, vypúšťaní“. Ale to už je dávno a punktičkárstvo nič nemení na objektívnej skutkovej podstate. Zürišský odborník dr. Robert Kehl k tomu poznamenáva: [2]

„Pomerne často sa stávalo, že to isté miesto jeden korektor v jednom a druhý v úplne opačnom zmysle opravil alebo znova opravil vždy podľa toho, aká dogma vládla v tej-ktorej škole. Každopádne vznikol v dôsledku jednotlivých, no hlavne plánovitých korektúr v texte strašný chaos.“

Toto neľútostné tvrdenie si môže overiť každý, kto má doma Bibliu. Doložím to niekoľkými príkladmi: Nalistujte si evanjelium podľa Matúša, Lukáša a Marka. Prví dvaja hovoria o narodení Ježiša v Betleheme, Marek hovorí o Nazarete. Protirečenia na bežiacom páse

Evanjelium podľa Matúša sa začína rodokmeňom Ježiša, „syna Dávidovho, syna Abrahámovho“. Otcovia rodu sa tu vymenúvajú až po Jakuba, ktorý splodil Jozefa. Jozef bol mužom Márie. Čo je však platný celý tento rodokmeň, keď Ježiša vôbec nemohol splodiť Jozef? (Ježiš sa mal narodiť z nepoškvrneného počatia.) Matúš vymenúva štyridsať dva Ježišových predkov, Lukáš sedemdesiatšesť.

Nejednotnosť vládne medzi evanjelistami aj pokiaľ ide o posledné Ježišove slová na kríži. Podľa Marka (15, 34) a Matúša (27, 46) zvolal mocným hlasom: „Bože môj, Bože môj, prečo si ma opustil?“ Podľa Lukáša (23,46) zvolal: „Otče, do Tvojich rúk porúčam svojho ducha.“

V evanjeliu sv. Jána (19, 30) sú to slová: „Dokonané. A naklonil hlavu, odovzdal Ducha.“

Aj najpôsobivejšiu udalosť - nanebovstúpenie Ježiša Krista - opisujú jednotne:

Podľa Matúša (28, 16-17) prikázal Ježiš svojim učeníkom, aby sa odobrali na horu v Galilei. „Keď Ho uzreli, poklonili sa Mu: niektorí však pochybovali.“ Ešte stále? O nanebovstúpení nevie Matúš nič viac.

Marek (16, 19) venuje tejto fenomenálnej udalosti iba jedinú vetu: „Keď im to Pán Ježiš dopovedal, bol vzatý do neba a posadil sa na pravici Božej.“ Také jednoduché to bolo.

Podľa Lukáša (24, 50-52) zasa Ježiš sám apoštolov „vyviedol von až k Betánii, zdvihol ruky a požeňnal ich. A keď ich žehnal, vzdialil sa od nich a bol unášaný do neba“.

Ježišov najmilší učeník Ján nevie o nanebovstúpení vôbec nič.

Toto je iba niekoľko príkladov textov z Biblie, ktoré si každý môže overiť, pričom v každom vydaní Biblie znejú vety ináč, podľa toho, kto ich prekladá a podľa želania tej-ktorej cirkvi. (Ja som sa pri citovaní držal Zürišského vydania. [3])

Bolo by pekné, keby boli aspoň teológovia jednotní! Ale tí sú si večne vo vlasoch podľa toho, aký názor zastáva ich cirkev. V ostrých vzájomných polemikách niekedy pobúrene, potom zasa v posvätnom hneve obhajujú každý svoj výklad. Laikovi je úplne nemožné zorientovať sa v tejto džungli protirečení a skomolenín. U teológov mám naopak dojem, že napriek horúcej linke na najvyššie miesta majú zlé spojenie.

Ak sú teda texty zo známeho obdobia - dejiny starého Ríma sú napokon známe - také skomolené a poprekrúcané, ako potom musia vyzeráť podania spred mnohých tisícročí? K týmto starým textom - nech už pochádzajú z hociakého zemepisného či náboženského kúta - sa servíruje zmiešaný šalát. Človek sa topí v tisícach strán s komentármi, napísaných a vypracovaných nepochybne bezúhonnými a pohotovými vedcami. Iba jednotní nie sú. Najmä ak sú príslušníkmi rozdielnych generácií.

Vzhľadom na tento šalát komentárov k duchovnému dedičstvu ľudstva tvrdím, že všetky tie vychvaľované rešeršné,

analytické a komparatívne metódy nás napriek nesmierne múdrym hlavám neprivedli ani o krok ďalej. Stáročné úvahy a hlboké filozofovanie nepochybne vynikajúcich učencov nepriniesli žiadne závažné odpovede, nielo dôkazy o Bohu, bohoch, anjeloch či nebeskom vojsku. Literatúra exegézy, výkladu, zaplňa knižnice. Ale neprináša nič nové. Výsledky zodpovedajú nanajvýš učeniu tej-ktorej filozofickej školy a menia sa s dátumom. Včera tak, pozajtra inak. Čo na tom záleží, nasledujúce generácie beztak nevedia a často ani nechcu vedieť, čo si o tom myslí starý otec.

Filozof Platón vo svojom dialógu Faidros cituje svojho kolegu Sokrata: [4]

„VNaukratis v Egypte bol jeden z tamjších starých bohov, ktorému bol zasvätený aj vták menom Ibis. Meno boha však bolo Thovt. Ten vynášiel najprv počet a pomer, potom miery a hvezdárstvo, ďalej šach a kocky a aj písmeňá...“

Boh Thovt odovzdal vtedajšiemu faraónovi písmo so slovami:

„Toto umenie, ó, kráľ, urobí Egypt múdrejším a pamäti-hodnejším, lebo bolo objavené ako pomôcka umu a pamäti.“ Faraón bol inej mienky a protirečil bohu Thovtovi:

„Tento vynález bude učené duše viesť iba k zabudlivosti..., lebo spoliehajúc sa na písmo, budú si pamätať veci iba prostredníctvom cudzích znakov, nie však vnútorne a bezprostredne. Vynášiel si teda pomôcku nie pre pamäť, ale iba pre spomienky.“

Faraón mal pravdu. Tisíce rokov staré písomné pamiatky nám môžu pripomenúť niečo, čo sa možno niekedy v nejakej forme stalo. Ale vedieť to nevieme.

Kto už vie, že milý Boh - nech už by sa ním myslel ktokoľvek - dávno pred stvorením Zeme stvoril iné svety? Stačí si prečítať Židovské ságy z praveku [5]:

„Na počiatku stvoril Pán tisíc svetov; potom stvoril ďalšie svety, ale všetky sú ničím proti nemu. Pán stvoril svety a zničil ich, zasadil stromy a vytrhal, pretože rástli neusporiadane a vzájomne sa utláčali. A tak svety tvoril a svety ničil, až napokon stvoril náš svet; vtedy povedal: Tento sa mi páči, tie predtým sa mi nepáčili.“

Dar nebies

Bol to človek, ktorému v dlhotrvajúcom procese premeny na inteligentnú bytosť napokon napadlo načmárať prvé písmeňá? Samozrejme! Samozrejme? Legendy z praveku hovoria, že písmo jestvovalo už dvetisíc rokov pred stvorením. Pretože vtedy logicky ešte nejestvovali pergamenové zvitky a ani zvieratá, z ktorých by bolo možné stiahnuť kožu, ale ani kov a vzhľadom na nedostatok stromov ani drevené tabuľky, existovala táto kniha v podobe posvätného zafíru.

Anjel menom „Raziel, ten, čo sedel pri rieke vytekajúcej z raja“ odovzdal túto čudnú knihu nášmu praotcovi Adamovi. Musel to byť zvláštny exemplár, pretože obsahoval nielen všetko, čo treba vedieť, ale aj predpovede do budúcnosti. Anjel Raziel ubezpečil Adama, že sa z knihy dozvie, čo ho čaká až do dňa, keď zomrie.

Nielen Adam mal čerpať múdrosť z tejto zázračnej knihy, ale aj jeho potomkovia:

„Aj tvoje deti, ktoré prídu po tebe, až po posledné pokolenie bude každý, kto bude používať túto knihu... vedieť, čo sa stane v ktorý mesiac a čo sa odohrá medzi dňom a nocou; všetko sa dozvie..., či ho postihne nešťastie a hlad, či bude veľa alebo málo obilia, či bude pršať alebo zavládne suchota.“

Čože je lexikón alebo aj encyklopédia proti takejto super-knihe? Autorov tohto fenomenálneho diela musíme hľadať medzi nebeským vojskom, lebo potom, ako anjel Raziel odovzdal knihu nášmu praotcovi Adamovi a dokonca mu z nej predčítal, stalo sa čosi čudné:

„A vo chvíli, keď Adam prevzal knihu, vznietil sa na brehu rieky oheň a v jeho plameňoch sa anjel vzniesol k nebu. Adam si uvedomil, že poslom bol anjel boží a že knihu mu poslal svätý kráľ. A uchovával knihu v posvätnej úcte a čistote.“

Zaznamenali sa dokonca podrobnosti o obsahu tohto kuriózneho diela. Vynaliezavosť pisateľov, ktorí žili kedysi v dávnej minulosti, je neprekonateľná.

„V knihe boli vyryté znaky najvyššej múdrosti, obsahovala sedemdesiatdva oblastí vedy, ktoré boli rozdelené do šesťsto sedemdesiatich veľmi tajomných znakov. V knihe bolo ukrytých aj tisíc päťsto kľúčov, ktoré neboli zverené svätým tohto sveta.“

Praotec Adam usilovne čítal knihu a iba vďaka tomuto nebeskému dielu vedel pomenovať každú vec a každé zviera. Keď však Adam zhrešil, „kniha zmizla“. Hókus-pókus.

Ale nie nadtľho. Adam trpkó plakal a až po krk vošiel do vln rieky. Keď už jeho telo celé presiaklo vodou, Pán sa nad ním zľutoval. Vyslal k Adamovi archanjela Rafaela a ten mu priniesol vzácny zafír späť. Lenže ľudstvu to zjavne veľmi nepomohlo.

Adam odkázal zázračnú knihu svojmu desaťročnému synovi Šétovi. Muselo to byť neobyčajne bystré chlapča. Adam mu podrobne vysvetlil, „akú silu má kniha“, ale aj to, „odkiaľ pochádza táto zázračná sila“. Hovoril s ním aj o tom, ako sám s knihou narábal a že ju ukryl v „skalnej rokline“. Napokon dostal Šét aj návod, „ako sa s knihou zhovárať“. Šét sa smel k nej prilížiť iba s úctou a pokorou. Predtým nesmel jesť ani cibuľu, ani cesnak, ani akékoľvek korenie a musel sa dôkladne poumývať. Náš praotec vlkal svojmu synovi do hlavy najmä to, že sa nikdy nesmie priblížiť ku knihe „ľahkomyselne“.

Šét sa pridržal otcových rád a po celý život sa učil zo zafírového kameňa. Nakoniec vyrobil „zlatú truhlicu, uložil do nej knihu a truhlicu ukryl v jednej jaskyni v meste Enoch“.

Tam zostala až do chvíle, keď sa „patriarchovi Enochovi prisnilo miesto, kde ležala Adamova kniha“. Enoch, najmúdrejší muž tých čias, sa hneď ráno vybral na cestu, prišiel k jaskyni a čakal. „Všetko zariadil tak, aby obyvatelia obce nič nezbadali.“ Akýmsi parapsychologickým alebo iným gnostickým spôsobom sa dozvedel, ako má s knihou zaobchádzať. A „vo chvíli, keď pochopil zmysel knihy, osvietilo ho“. Musel to byť celý luster, pretože Enoch „...sa od tej chvíle vyznal v ročných obdobiach, planétach a nebeských telesách, ktoré mesiac čo mesiac vykonávajú svoju službu, a poznal mená všetkých obežných dráh a poznal anjelov, ktorí vykonávali službu“.

Úžasné! Červená niť, ktorá sa s Adamovou knihou ťahne celými generáciami, nie je obsiahnutá na niekoľkých málo

stránkach Ság z praveku. V rôznych oddieloch sa často nachádzajú fragmenty pokračovaní a doplnkov. Ja som k nim síce nepridal ani slovo, ale pokúšal som sa urobiť z jednotlivých perál retiazku. Kam sa kniha podela?

S pomocou anjela Rafaela sa dostala do rúk Noemovi (Noá-chovi). V tomto kole mu Rafael vysvetlil, ako má s knihou zaobchádzať. Ešte stále bola kniha napísaná na „zařirovom kameni“ a Noe, praotec ľudstva po potope, sa z nej naučil poznať všetky dráhy jednotlivých planét, aj „dráhy Aldebarana, Orióna a Sírí“. Z knihy sa dozvedel „... názvy každej časti oblohy... i mená nebeských služobníkov“.

Je mi záhadou, prečo sa Noe zaujímal o dráhy Aldebarana, Sírí a Orióna a čo si mal počať s menami „nebeských služobníkov“. Vždy som si myslel, že po potope museli tých, čo ju prežili, trápiť úplne iné starosti. Aby som nezabudol. Noe uložil knihu do „zlatej schránky a potom ju zanesol do debny“. Myslí sa tým archa.

„A keď Noe vyšiel z debny, kráčal po všetky dni svojho života s knihou poruke. Keď zomieral, dal ju Šémovi. Šém ju dal Abrahámovi. Abrahám ju dal Izákovi, Izák ju dal Jakubovi, Jakub ju dal Levimu a Levi ju dal Kehatovi, Kehat Amromovi, Amróm Mojžišovi, Mojžiš Jošuovi. Jošue ju dal najstarším rodu, najstarší rodu ju dali prorokom, prorokovia mudrcom, a tak sa cez mnohé pokolenia dostala až ku kráľovi Šalamúnovi. Tomu sa otvorila kniha tajomstiev a stal sa nesmierne múdрым... Dal postaviť mnohé budovy a všetko sa mu darilo vďaka múdrosti svätej knihy... Šťastné oko, čo to videlo, ucho, čo to počulo, a srdce, ktoré pochopilo a spoznalo múdrosť knihy.“

Fantastický príbeh Adamovej knihy by sme mohli pokojne zaradiť medzi „vymyslené“ príbehy, nebyť niekoľkých drobností, ktoré na tom celom zarážajú. Chápem želanie prikľepnúť nášmu praotcovi Adamovi dajakú knihu, lebo odniekiaľ musel náš osamelý predok čerpať svoje vedomosti. Prísne vzaté na to síce netreba žiadnu knihu, pretože Adam bol určite bystrý človek, ktorý denne mal vlastné skúsenosti a z nich sa učil. Chápem tiež, že si kronikári kládli otázku, kam sa kniha podela, a tak si vymysleli príbeh o potomkoch.

Problémy mám so zařiro. Nech už vymyslel tento príbeh ktokoľvek, mohol mať predstavu len o knihe na papieri, pergamente, hline, dreve či na bridlicových tabulkách, alebo hoci na koži či vyrytej do skál. Ale ako, pre všetko na svete, mohol niekomu napadnúť zařirový kameň. Myšlienka encyklopédie na drahokame bola pred sto rokmi rovnako nepochopiteľná ako pred tisícročiami. Dnes už nie. Vo veku počítačov sú lexikóny na mikročipoch možné. Vedci sa dokonca pohrávajú s myšlienkou ukladať informácie do kryštálov. Adam vraj viedol s knihou na zařirovom kameni „rozhovor“. Ako? Čo si pod tým autor tohto príbehu predstavoval? A ako prišiel na také detaily ako „sedemdesiatdva oblastí vedy“, ktoré mala kniha obsahovať, a „sedemdesiatdva veľmi tajných znakov“ a „tisíc päťsto kľúčov“? To sú presné údaje, ktoré nikto nevyčaruje len tak z rukáva a už vôbec ich nebude podsúvať akémusi anjelovi.

Isteže, pred tisícročiami boli ľudia dôverčivejší ako my, ale boli aj hlboko veriaci. Aj keď uverili hocakej hlúposti, ich viera v biblické stvorenie sveta zostala neotrasiteľná. Anjeli sa pokladali za nadprirodzené bytosti, boli mečom a poslami odvekého Boha. S anjeli neboli žiadne žarty, bolo treba báť sa ich hnevu. Ako teda prišiel dajaký pisárík na to, že zapracoval do svojej pravekej science-fiction story ešte aj anjelov? Adamovi vraj priniesol knihu na zařirovom kameni „anjel Raziel“, a Raziel sedel „pri rieke, čo vytekala z raja“. Je to bezočivý, lživý výmysel? No nielen to, potom, keď si Adam odpykal svoj hriech, zasiahol dokonca archanjel Rafael a priniesol mu knihu späť.

Neprečeňujem obsah tejto tajomnej knihy, napriek tomu sa pýtam, prečo neznámy autor kládol taký dôraz na niektoré konštelácie hviezd. Čo mohli mať Adam a jeho potomkovia z toho, že poznali obežné dráhy Aldebarana, Sírí a Orióna? Na zostavenie pozemského kalendára existovali jednoduchšie metódy.

Eva a UFO

Anjel Raziel, ktorý priniesol knihu na zařirovom kameni, sa tiež vzniesol „v plameňoch k nebu“, pravda, až potom, keď sa na brehu rieky vznietil oheň. O ohni a lietajúcich vozoch v Adamových časoch sa možno dočítať aj v apokryfickom texte Život Adama a Evy [6]. Nasledujúci citát pochádza síce z roku 730 n.l, ale opiera sa o nevedno aký starý rukopis.

„Vtedy sa Eva pozrela na nebo a videla, ako sa približuje svetelný voz ťahaný štyrmi ligotavými orlami, ktorých nádheru nedokáže opísať žiadna ľudská bytosť.“ Pramatka Eva ako prvá očítá svedkyňa UFO? Ten istý Pán, ktorý stvoril Adama a Evu a z času na čas sa prechádzal v rajskej záhrade, nastúpil do tohto UFO:

„A hľa, Pán, Najmocnejší, nastúpil do voza; ťahala ho štvorica vetrov, cherubíni poháňali vetry a anjeli z nebies kráčali pred týmto záprahom.“

Do čerta! Žeby sa Adam z knihy vo forme zařiru dozvedel aj mená jednotlivých nebies, ako aj mená nebeských služobníkov? O akých nebesiach to vlastne hovoria?

Starozidovské Săgy z praveku to upresňujú. Prvé nebo sa volá „Wilson“, z tohto neba sa sledujú ľudia. Nad „Wilsonom“ leží „Rakia“ a tam sa nachádzajú aj hviezdy a planéty. Ešte vyššie leží „Šechakim“ a nad ním nebesá „Gebul“, „Makhon“ a „Maon“. Nakoniec, nad nebom „Maon“ sa nachádza najvyššie nebo; to sa volá „Arabot“. A tam „... sídlia serafíni a tam sú aj posvätné kolesá a cherubíni. Ich telá pozostávajú z ohňa a vody, a predsa sa nerozpadnú, pretože voda neuhási oheň a oheň zasa nevysaje vodu. A anjeli prevolávajú chválu Najsvätejšieho, nech je pochválené meno jeho. Ďaleko od najjasnejšieho Pána sídlia anjeli; sú od neho vzdialení tridsaťšesťtisíc míľ a nevidia miesto, kde prebýva Najjasnejší“.

Samozrejme, slovo „míľ“ sa v pôvodnom texte nenachádza, ide iba o jednotku miery, akú niektorý z prekladateľov použil namiesto inej - nezrozumiteľnej. Počet tridsaťšesťtisíc je však nezmenený. Napriek tomu je tento príbeh kuriózný, pretože jednotlivé nebesá sa uvádzajú nielen s údajmi o vzdialenostiach, ale aj o časových úsekoch. Medzi jedným a druhým nebom sú „rebríky“ a medzi nimi obdobia „dlhé päťsto rokov cesty“. Ak sa pozeráme na tieto údaje cez moderné okuliare, zodpovedajú vzdialenosti desiatich svetelných rokov pri rýchlosti dvoch percent rýchlosti svetla.

Pramene, ktoré som doteraz citoval, spadajú všetky do oblasti „săg a legend“, a tie sú skrz-naskrz nevierohodné. Ako ironicky vyhlásil teológ dr. Eisenmenger už pred dvesto rokmi, sú to „iba bájky“. [7] Aké jednoduché. Săga je niečo, čo sa nezakladá na pravde na rozdiel od dejín. Je groteskná a úžasná, fascinujúca a hrôzostrašná súčasne. Okrem toho

ságy a legendy ignorujú chronológiu času a ani najmenej sa nestarajú o historické fakty. Legenda je „ľudovým výmyslom a ľudovou fantáziou“ [8], a predsa zostáva cenným ohnivkom medzi historickým bádaním a vedou. Pretože legenda dopĺňa dejiny, upcháva diery a vnáša svetlo do tmy. Legenda nevzniká z ničoho, a ak aj sa nezhoduje s historickými prameňmi, predsa zostáva „náboženskou historickou filozofiou toho-ktorého národa“. Už grécky zemepisec Strabón (okolo 63 pred n. l. - 26 n. l.), autor sedemnásťzväzkovej Geografiky, sucho poznamenal: [9] „Homér nerozprávaj nič, na čom by nebolo ani zrnka pravdy.“

Naozaj iba legendy?

Legenda zveličuje všetko veľké, stajomňuje nevyspytateľné a s nesmiernou fantáziou okrášľuje svojich hrdinov. Napriek tomu nie je vymysleným, nepravdivým príbehom. Vždy sa viaže na historické osobnosti a skutočné udalosti. Často uchováva pravdivosť toho, čo historici ničia. Napríklad každý Švajčiar pozná legendu o Wilhelmovi Tellovi, ktorý trafil šípom jablko. Historici zbavili legendu čara. Ale zaujíma to prostú dušu? Príbeh s jablkom sa v nejakej forme musel odohrať, a hotovo!

Okrem toho legendy sú interkontinentálne, a to nielen dnes. Boli nimi už pred tisíckami rokov. Na inom mieste poukazujem na zarážajúcu podobnosť medzi Bibliou a tradíciou Indiánov v Latinskej Amerike. [10] Aj židovské legendy sa v mnohom nepochybne - a ľahko dokázateľne - zhodujú s perzskými, arabskými, gréckymi, indickými, ako aj americkými tradíciami. Jadro príbehov - hoci s inými menami a hrdinami, cudzími bohmi a tajomnými prírodnými javmi - zostáva zachované. Alebo mi chce niekto protirečiť, ak tvrdím, že legenda o potope sa traduje na celom svete? Datovanie je v každej legende nejasné. Nehrá nijakú rolu, kedy sa čo stalo. Dôležité je, že sa to stalo. A to platí rovnakou mierou aj o mnohých posvätných knihách. Ako príklad uvediem biblickú verziu potopy s Noemom a jeho archou. Muselo sa jej veriť do chvíle, keď na kopci Kujundžik - niekdajšie Ninive - urobili vzrušujúci objav. Archeológovia tu vyniesli na svetlo božie dvanásť hlinených tabuliek z niekdajšej knižnice asýrského kráľa Aššurbanipala. Rozprávajú príbeh o Gilgamešovi, kráľovi Uruku, ktorý bol akousi zmiešaninou boha a človeka a ktorý sa vybral hľadať svojho pozemského praotca menom Utnapištim.

Na naše veľké prekvapenie sa od Utnapištima dozvedáme presný opis potopy; hovorí o tom, že ho bohovia varovali pred blížiacou sa potopou a prikázali mu postaviť loď, na ktorú mal vziať ženy a deti, svoje príbuzenstvo a po jednom remeselníkovi z každého umenia. Opis búrky, tmy, stúpajúcej vody a zúfalstva ľudí, ktoré nemohol vziať so sebou, je aj dnes fascinujúci. Aj tu čítame - podobne ako v Biblii v Noemovom rozprávaní - o havranovi a holubovi, ktorých vypustili, a o tom, ako nakoniec, keď voda opadla, loď pristála na akomsi vrchu.

Paralely medzi opisom potopy v Epose o Gilgamešovi a v Biblii sú nesporné a nikto z vedcov ich nepopiera. Fascinujúce na tejto paralele je, že tu máme do činenia s inou predzvesťou a s inými bohmi. Kým správa o potope v Biblii pochádza z druhej ruky, Epos o Gilgamešovi písaný v prvej osobe poukazuje na osobu, ktorá potopu prežila. Kto čo prebral od koho? V šesťdesiatych rokoch nášho storočia sa objavili ešte staršie znenia toho istého príbehu - ako teda vznikol? Kto ho má časovo zaradiť? Pritom v tejto chronologickej mätži je možné dokonca aj nemožné, a síce, že biblický variant je predsa len starší ako ostatné. Ako prosím? Nepovedal som práve opak?

Hoci to teológovia a s nimi spriaznení vedci neradi počujú, datovanie biblických patriarchov až po Noema (a ešte ďalej) je hotovou katastrofou, ktorá vznikla z vrúcnnej túžby držať sa genealógie Biblie. Biblické časové údaje nie sú historicky doložené a nemožno ich nijako vopchať pod jeden klobúk. Preto je teoreticky možné, že pôvodné jadro biblického variantu príbehu o potope je staršie ako akkadského či sumerského, aj keď bol napísaný neskôr.

Jedno sa však nezmenilo: spomienka ľudí na pradávne udalosti. Učebnice dejín sa rozpadnú, splesnivejú, pohltnú ich oheň - legendu nie. Tá je pevne zakorenená vo vedomí národov a po každom ničení, po každej vojne sa napíše znova. Legenda je nepresnou pamäťou, nejasným odkazom z minulosti do budúcnosti. Preto zostávam pri legende a pokúšam sa oživiť jej starého ducha modernými prostriedkami.

Ak sledujeme historické podania ľudstva - a teraz tým myslím všetky na celom svete - všade akýsi Pán, Najsvätejší, Najvyšší, akýsi milý Boh stvoril prvého človeka. Túto bytosť umiestnil do rajskej záhrady alebo do akéhosi nádherného kútika prírody. Podľa židovskej tradície rajska záhrada existovala dávno pred stvorením sveta, a síce v definitívnej podobe: „...všetka zeleň a rastliny, klenba nad ním i pôda pod ním - to všetko tam už bolo a až o tisíc tristo šesťdesiat rokov tri hodiny a dva okamihy neskôr bolo stvorené nebo a Zem.“

Natíska sa otázka, prečo sa napriek usilovnému hľadaniu rajska záhrada nikdy nenašla! (O bezvýslednom hľadaní som písal v niektorej zo svojich predchádzajúcich kníh). [11] Pravdepodobne sa pátracia akcia s experimentom Adam a Eva - BIOSPHAERE ONE - zasa odvolá. Ak som doteraz vždy veril, že naši prarodičia boli jedinými ľuďmi v tejto osudnej rajskej záhrade, židovské ságy vyvrátili môj názor: „Serah, dcéra Asserova, bola jednou z deviatich bytostí, čo prišli živé do rajskej záhrady.“ A kto boli tie ostatné?

Najvyšší si vzal do hlavy, že stvorí človeka. Predtým sa však - čisto formálne - opýtal svojich anjelov, čo si o tom myslia. Boli proti. „Vtedy Pán zodvihol prst a všetkých spálil.“ A opäť sa spýtal Najvyšší ďalších anjelov - s rovnakým výsledkom. Tretia skupina anjelov odvetila, že Najvyšší beztak urobí, čo bude chcieť, tak nech urobí, ako sa mu žiada. A tak „vlastnoručne“ stvoril Adama.

Prvý model človeka musel v mnohom prevyšovať anjelov. Obzvlášť ich hnevalo, že človek získal moc nad celou jednou planétou a ešte mohol aj plodiť potomkov. Anjeli sú totiž neplodní, nemôžu sa rozmnožovať. V nebi prepukla závisť a žiarlivosť.

Nebeské škriepky

„Samael bol medzi nimi najvyšším kniežaťom na nebesiach, lebo posvätné zvieratá a serafovia mali iba po šesť párov krídel, kým on mal dvanásť. Samael šiel a spojil sa so všetkými najvyššími oddielmi proti svojmu pánovi, zhromaždil okolo seba vlastné vojsko, zostúpil s ním na Zem a začal si tam hľadať spoločníka.“

Takúto vzburu nemohol Najvyšší strpieť. A tak sa stalo, čo sa muselo stať: Najvyšší „zvrhol Samaela a jeho vojsko z

posvätného miesta a zhodil ho z neba dolu“. Podľa židovskej ságy v rajskej záhrade vôbec nešlo o povestné jablko, ale sám vodca sprisahania Semaël zvedol a oplodnil Evu. Po pohlavnom akte „sa mu pozrela do tváre a videla, že sa nepodobá na pozemšťana, ale na nebešťana“.

Bláznivý príbeh? Úplne neuveriteľný? Vznikol iba v ľudskej fantázii? Sotva. Veď po tisícročia opisované a vždy nanovo interpretované príbehy majú spoločné jadro, ktoré sa u nespočetných a navzájom nesmierne vzdialených národov vynára znova a znova: zvedenie človeka. Čo sa teda odohralo v onej dávnej minulosti na Zemi? Spomeňme si: Celé kresťanské náboženstvo je postavené na tom, že musel prísť Ježiš, aby oslobodil ľudí. Oslobodil od čoho? Od dedičného hriechu. Ten sa zasa odohral v raji, v onej nádhernej rajskej záhrade. Či už ide o jablko, sex alebo raj, rozhodujúca udalosť sa niekde odohrala. Pramatku Evu zvedol had, alebo z neba práve zhodený archanjel. Moderní teológovia, ktorí sa nepokojne vrtia na svojich stoličkách, lebo im utekajú ovečky, najnovšie vyhlasujú, že nijaký dedičný hriech nikdy neexistoval. Tým však zbavujú myšlienku na vykúpenie akéhokoľvek opodstatnenia, ale to už je ich problém, nie môj.

My sa teraz ocitáme v paradoxnej situácii: Podľa bežnej viery nebo je miestom absolútneho šťastia. Nebo je chápané ako cieľ po smrti. Každý túži prísť do neba, konečne vyslobodený zo slzavého údolia, oslobodený od strachu, žiarlivosti a závidy, oslobodený od nešťastia a biedy. Nebo je vytúženým miestom, ku ktorému sa upínajú všetky ľudské sny, túžby a nádeje.

Stop! Tu čosi nesedí. Už v nebi jestvovala závišť a rozpory, škriepky a bitky so smrteľnými následkami, skôr ako bol stvorený človek. Nepochopili sme zle pojem „nebo“? Hovoria všetky staré texty o dajakom inom nebi ako o tom, v ktorom prebýva všemocný Boh? Táto dilema sa vynára aj vtedy, ak by sme neverili starožidovským podaniam alebo ak by sme ich s chápaným úsmevom odložili nabok. Evin zvodca bol prapríčinou hriechu, ktorý všetko zmenil. No aj keby k tomuto hriechu nebolo došlo, v kresťanskej viere zostáva dôvodom na neskoršie vykúpenie skrze Ježiša. Legenda sem, legenda tam. Keby nebolo došlo k dedičnému hriechu, automaticky by odpadol dôvod na vykúpenie. Či už nazveme zvodcu menom „Semaël“, „Lucifer“ alebo „čert“, nič sa tým nemení. Jasné?

Ako všetci vieme z Biblie, všemocný Boh zoslal potopu, aby zničil ľudské plemeno. Prečo vlastne? Veď sám „vlastnými rukami“ stvoril prvého človeka a ako večný Boh poznal budúcnosť. Musel vopred vedieť, čo sa stane. Alebo nie?

Potom by sa pod pojmom Najvyšší myslelo niečo iné, než čomu ja a milióny veriacich hovoríme Boh. Podľa židovských ság po zvedení Evy vznikli dva rady pokolení: Kainovo a Ábelovo. Kainova línia sa správala ako zvieratá:

„Kainovi potomkovia nezakrývali svoju nahotu a muži a ženy sa správali ako zvieratá. Prechádzali sa nahí po trhovisku... a muž na ulici obcoval so svojou matkou a sestrou a ženou svojho brata.“ Zloba a ľstivosť tohto pokolenia sa opisuje v ságach o Sodome a Gomore. Obyvatelia sa nedržali zákonov ani morálky a konali, ako sa im práve zachcelo. Malý príklad to objasňuje:

Ľudia zo Sodomy a Gomory postavili na ulicu posteľ. Každého, kto vošiel do jedného z týchto miest, chytili a natiahli na niektorú z postelí. Ak bol kratší ako posteľ, chytili ho traja za hlavu a ostatní ho ťahali za nohy. Ten človek kričal a oni si to nevšímali. Ak bol návštevník dlhší ako posteľ, postavili sa na obe strany posteľe traja muži, ťahali ho do šírky a týrali na smrť. Ak prišelec kričal, volali: „Tak pochodí každý, kto príde do Sodomy.“

No nielen to. K všeobecnému úpadku mravov a pohlavným chorobám pribudli „padlí anjeli“, ktorí v celých skupinách zostupovali z neba a zmocňovali sa „ľudských žien“. Tento druh anjelov sotva môžeme zaradiť medzi nevinné stvorenia. Z plodov lásky tohto anjelského pokolenia vyrástli obri:

„Z nich pochádzali mocní obri ohromnej postavy, ktorí naťahovali ruky, aby kradli a zbíjali a prelievali krv. Obri plodili deti a rozmnožovali sa ako mravce. Naraz sa ich narodilo šesť.“

Proti tomuto nečistému chlievu sa nenašla žiadna bylina a akákoľvek selekcia medzi dobrými a zlými bola zjavne nemožná. Čo zostávalo Najvyššiemu, ako nechať celé toto plemeno, aby sa utopilo, a začať znova? Z toho je zrejmé, že sa pod Najvyšším nemohol myslieť skutočný Boh, ktorého si uctievať veriaci všetkých vierovyznaní.

„Padlí anjeli“ vraj splodili obrov. O týchto obroch som dosť obsímne písal vo viacerých svojich knihách a nerád by som sa opakoval. Iba spresním:

V Židovských ságach z praveku sa píše dokonca o viacerých pokoleniach obrov. Spomínajú sa Eμίti alebo Strašní, Rephaiti čiže Giganti, Giborim alebo Násilníci, Samsuniti čiže Prefikani, nakoniec Avidi, to boli Obrátení, a potom to boli ešte Nefilim, čo mali byť Ničitelia.

Musela sa to na Zemi zísť úžasná spoločnosť. V Apokryfoch proroka Barucha sa uvádza dokonca ich počet: [12] „Boh zoslal na Zem potopu a zahubil všetko živé, zahynulo aj 4 090 000 obrov.“

Ktorý svätý či nesvätý duch pošepol prorokovi Baruchovi toto číslo? Samozrejme, biblické datovanie nesedí ani pri obroch. Dávid, ktorý žil dávno po potope, podľa Biblie bojoval proti obrom so šiestimi prstami na rukách i na nohách, ako sa hovorí v Samuelovej knihe (21, 18-22). Je to chronologický nezmysel.

Frankensteinova zoologická záhrada

Mňa zarážajú činy, nie obdobia, v ktorých sa odohrali, lebo tie už beztak nikto nezoradí. V Židovských ságach praveku sa píše o zvláštnych dvojtvoroch, teda čudných životných formách, ktoré nevznikli evolúciou. Tieto bytosti mali iba jedno oko na čele, iní mali „konské telo, ale hlavu barana“, ďalší mali „ľudskú hlavu a telo leva“ a dokonca boli bytosti bez krku s očami na chrbte a - čo je ešte čudnejšie - „s ľudskými tvármi a konskými kopytami“.

Je táto absurdná menažéria iba pochabosťou, ktorá sa zrodila vo fantázii dajakého opilca? Možno. Mňa však zaráža duplicita opisovaných udalostí. O rovnakých obludách píše totiž aj Egyptan Manethó. Manethó bol pisárom a najvyšším kňazom v egyptskom posvätnom chráme. Grécky historik Plutarchos ho spomína ako súčasníka prvého ptolemajovského kráľa (304-282 pred n. l.)

Manethó žil v Sebennyte, meste v delte Nílu, a tam napísal svoje trojzväzkové dielo o dejinách Egypta. Ako očitý svedok zažil koniec tritisícročnej ríše faraónov a ako učený muž napísal kroniku egyptských bohov a kráľov.

Manethóve pôvodné texty sa stratili, no historici Július Afri-canus (zomrel v r. 240 n.l.) a Eusébius (zomrel v r. 339 n.l.) prebrali hlavné časti Manethových diel. Eusébius ako biskup z Caesarey a ranokresťanský kronikár sa zaoberal dejinami cirkvi. Manethó tvrdil, že bohovia stvorili rôzne bytosti, zmiešané kreatúry a všakové obludy. Eusébius to opisuje takto: [13]

„... a stvorili ľudí s dvoma krídlami; ďalších so štyrmi krídlami a dvoma tvármi, jedným telom a dvoma hlavami, ženy a mužov a s dvojakým pohlavím, mužským a ženským; ďalej aj iných ľudí s kozími zadkami a rohmi na hlave; ešte iných s konskými kopytami, alebo s konským telom vzhľadom a ľudským vpredu; stvorili aj býky s ľudskými hlavami a psy so štyrmi trupmi, ktorým chvosty vyrastali zo zadných častí ako rybám; aj kone s psími hlavami; a ľudí, ako aj iné obludy... ďalej aj všelijaké dračie netvory;... a množstvo zázračných bytostí rôzneho druhu a rôznych tvarov, ktorých obrazy boli jeden vedľa druhého uchované v chráme v Belose.“

S tými obrazmi mal Manethó, respektíve Eusébius pravdu. Dnes každé väčšie múzeum vystavuje sochy dvojtvárnych bytostí z antiky. Legendy Židov a Egyptanov teda nehovoria iba trápne nezmysly, ale zjavne opisujú niekdajšiu realitu. A ak tieto obludy z Frankensteinovho strašidelného kabinetu nikdy nejestvovali, zostáva nezodpovedaná otázka, kde nabrali autori týchto príbehov nápady, z akej živnej pôdy vyrastali ich čudné kreatúry - ale aj kde brali kamenári a štukatéri starovekých kultúr vzory pre svoje diela. Zjavne iba z opisov v legendách. A tie sú na naivné ságy a legendy až trápne presné.

V Biblii sa o stavbe archy v knihe Genesis (6, 15a n.) píše:

„... tristo lakt'ov bude dĺžka korábu, päťdesiat lakt'ov jeho šírka a tridsať lakt'ov jeho výška...“

Židovské ságy sú presnejšie:

„Sto päťdesiat komôr bude dĺžka pravého krídla, sto päťdesiat komôr bude dĺžka ľavého krídla; tridsaťtri komôr bude šírka prednej časti, tridsaťtri komôr bude šírka zadnej časti. V strede bude desať miestností na zásoby potravín a okrem toho päť zásobární na ľavej strane korábu; tam bude potrubie na prívod vody; bude sa otvárať a zatvárať. Koráb bude mať tri poschodia, tak ako bude vyzeráť prvé poschodie, vyzeráť bude aj druhé a tretie; na najnižšom poschodí bude žiť dobytok a divá zver, v strednom bude hniezdiť vtáctvo a najvyššie poschodie bude určené ľuďom a červom.“

Svetlo pre archu

Keď bola archa všade vysmolená a každá trhlina upchatá, musela v predpotopnom člene zavládnuť hlboká tma. No nie je to tak, lebo:

„V korábe však visela velikánska perla, ktorá osvetlila všetky bytosti ako svetlo, čo v svojej sile vyžiarila.“

Na okraj tohto citátu dve zarážajúce poznámky: Kniha mormónov je bibliou Cirkvi Ježiša Krista svätých posledných dní, v Amerike veľmi rozšíreného náboženského spoločenstva. Knihu údajne odovzdal zakladateľom mormónskej cirkvi, prorokovi Josephovi Smithovi (1805-1844) anjel. Podľa mormónov kniha bola v podobe kovových tabuliek po tisícročia ukrytá v jednom kopci. Iba vďaka dvom prekladovým kameňom, ktoré Joseph Smith dostal od anjela Moroniho, mohol staré znaky pretlmočiť do angličtiny. Opisuje sa príbeh Jareditov, národa, ktorý v čase stavby babylonskej veže opustil svoju vlasť a na niekoľkých lodiach doplával do Južnej Ameriky. Tieto lode boli „...utesnené ako sud, a keď boli dvere zatvorené, boli nepriepustné ako sud“ [14].

V plavidlách však nebola tma, lebo Pán daroval Jareditom šesťnásť svietiacich kameňov, dva pre každú loď, a tieto kamene vyžarovali po celých tristo štyridsaťštyri dni plavby jasné svetlo. Skvelé! Pravdepodobne to bol ten istý záhadný zdroj svetla ako v arche Noemovej. Podľa židovskej tradície údajne sám Pán vyhotovil Noemovi nákres archy:

„Pán kreslil prstom a vravel Noemovi: Pozri sa, takto a takto má koráb vyzeráť.“

Celkom ako u mormónov. V 1. knihe Nephiho [16] si môžeme prečítať: „Postav loď tak, ako ti poviem, aby som tvoj ľud previedol cez more.“

Opísali to mormóni z niektorej židovskej legendy? Alebo Židia zo sumerského eposu o Gilgamešovi či babylonského eposu Enuma elišl Tam sa totiž opisuje ďalší variant potopy s Atra Harisom, ktorý ju prežil a - akože ináč - boh Enki požaduje stavbu vodotesnej lode bez otvorov. Nechýba ani kompas ani zdroj svetla.

Na otázku, kto od koho opisoval, sa nedá odpovedať. Navyše ani nie je potrebný nijaký plagiát, aby vznikli legendy a posvätné knihy s podobnými detailmi. A vôbec, čo nás oprávňuje neveriť, že pramene Knihy mormonov boli vyryté na prastarých kovových tabuľkách? Azda iba naša kresťansko-židovská neústupnosť. A to, že príbeh potopy sa opakuje v iných kultúrach pod iným názvom, ešte nedokazuje, že ho museli židovskí rozprávači prevziať. Koniec koncov prvá generácia po potope mala veľa potomkov, a tí všetci šíрили svoju verziu tejto udalosti.

Autori rôznych legiend žili na rôznych kontinentoch, v rôznych krajinách s rôznou kultúrou a náboženstvom. Vtedy ešte nejestvoval prenos informácií ani medzikontinentálne spojenie nebolo bežné. Napriek tomu pochádzajú takmer rovnaké tradície zo všetkých štyroch svetových strán, ktoré všetky hovoria takmer to isté. Osvecoval mozgy vtedajších pisárov ten istý duch? Boli všetci posadnutí tými istými myšlienkami? Vylúčené! Niektoré veci si nemožno vymyslieť. Pred tisícimi rokmi toto nemohla vytvoriť súčasne na celom svete fantázia. Tieto takmer úplne zhodné správy sa mohli zakladať len na faktoch, teda na predhistorických udalostiach. Pôvodne sa tradovalo iba to, že niekto prežil. V priebehu tisícročí sa správy opriadli fantáziou a pribásnili sa k nim vlastní národní hrdinovia a proroci.

Stredobodom však bola vždy tá istá veľká udalosť.

Potopa

A tu sa dostávame - po dedičnom hriechu - k druhej dileme. Sväté knihy oznamujú ľudskému pokoleniu, že milý Boh zoslal potopu, aby potrestal zlo. K potope naozaj došlo, čo sa medzičasom podarilo aj vedecky dokázať. [15]

Medzinárodný vedecký tím vraj dokonca lokalizoval zvyšky Noemovho korábu na svahu vrchu Al Judi. Al Judi je presne ten vrch v horskom masíve Ararat, na ktorom podľa svätého Koránu uviazol Noemov koráb. Vedúci expedície geofyzik David Fasold povedal novinárom, že sa im podarilo získať úžasné snímky. Sú také ostré, že možno zrátať fošne v stenách trupu lode. A profesor Salih Bayraktutan, riaditeľ geologického inštitútu Atatiirkovej univerzity v

Ankare, povedal novinárom z londýnskych novín Observer: „Ide o dielo vytvorené ľudskou rukou. Mohol to byť jedine Noemov koráb.“[16]

Bol to teda naozaj milý Boh, čo podnietil stavbu tohto plavidla? Rozhodne vedela táto záhadná bytosť veľmi presne, čo robí, pretože Boh chcel aspoň niekoľko ľudí zachrániť pred prívalmi vody. Preto dal vyvolenému alebo vyvoleným - vždy podľa tradície - inštrukcie na stavbu lode. Dokonca vlastnoručne nakreslil plány alebo nadiktoval presné miery konštrukcie. Porozdával záhadné svietiace perly či kamene a dokonca aj kompasy. Až potom sa začala veľká katastrofa. Ale prečo tak komplikovane? Ak chce Boh - a opäť tým myslím Boha všetkých vierovyznaní - odstrániť akýchsi nepodarených anjelov, obrov a pochabých ľudí, urobí tak symbolickým mihnutím oka. Alebo, ako sa píše v Koráne, svätej knihe moslimov: „Ak sa on (Alah) pre niečo rozhodne, povie iba: Nech sa tak stane - a stane sa“ (súra 2, verš 118).

Nepotrebuje na to loď s plánmi a mierami, smolu a záhadné žiarovky. No skutočnosť, že takáto loď bola postavená, dokazuje, že to niekto alebo chcel, alebo nemohol konať inak. Prečo technika a nie zázrak? Skutočný Boh musel napokon vedieť, že technický variant - stavba lode - vyvolá o niekoľko tisícročí iba pochybnosti o jeho všemohúcnosti. Ako vševědúci vedel, že o potope bude raz existovať x rozličných správ. Prečo teda stavba lode a nie jednoznačné božské riešenie? Zázraky sa, ako vieme, vymykajú kritickému mysleniu. Aký Boh to teda bol, čo zoslal potopu a pomáhal pri stavbe korábu plánmi a mierami?

Pardon! A ak to nebol on, kto zoslal potopu, teda žiadnym spôsobom sa nepodieľal na tom, že vtedajšie pokolenie ľudstva bolo zahubené, či už bola potopa prírodným javom, alebo katastrofou - potom tento Boh nemohol byť Bohom náboženstiev. V tom prípade prisúdili ľudia Bohu akt trestu, čo Boh vôbec nezastieral. Kto dáva prednosť prírodnému úkazu, musí vysvetliť, prečo sa správy o potope stali hlavnou témou ság, legiend a svätých kníh na celom svete.

A ešte niečo: potopa ako prírodný jav, alebo ako kozmická katastrofa (zrážka Zeme s niektorou kométou či meteorom) nemení nič na tom, že o tom Najvyšší vopred vedel. Inak by nebol mohol varovať svojich chránencov, nebol by im diktoval údaje potrebné na stavbu archy a nebol by zdôrazňoval, že loď musí byť vodotesná.

Vlastne doteraz je jasné iba jedno: Bohom, ktorý sa spomína vo všetkých uvedených prameňoch, nijako nemohol byť pravý Boh, ktorého uctievať veriaci všetkých vierovyznaní. Kto teda?

Žiaci a pokročili

Niekoľko slov vo vlastnej veci: Zakaždým, keď klepem do počítača nový rukopis, ocitám sa vždy znova v úzkych. Ako vysvetliť čitateľom, akým smerom sa uberá moje myslenie, a neopakovať to, čo predchádzalo? Učiteľia na základnej škole a docenti na univerzite to majú ľahké. Jedni i druhí vychádzajú z toho, že žiaci a študenti pochopili základy, na ktorých môžu ďalej stavať. Ten, kto neovláda abecedu, nepostúpi do vyššej triedy. Autor je na tom horšie. Môže sa tváriť, že čitatelia poznajú knihy, ktoré napísal predtým. Potom je opakovanie zbytočné a na obtiaž, lebo autor sa prihovára odborne podkutému publiku. Takýmto postojom však vylúči nových čitateľov. Nechá nováčikov pred dverami a prinúti ich, aby si kúpili jeho predchádzajúce knihy. To síce môže priniesť zisk, ale nie je to fér. Ak sa autor napriek tomu odhodlá písať iba pre svojich skalných čitateľov, „pestuje“ navyše čitateľský okruh odborníkov, ktorí vytvoria zakrátko akýsi uzavretý kruh. Sú to tí vzdelaní, informovaní, a outsajder nemá zakrátko šancu sledovať látku. Rozsekol som tento gordický uzol tým, že sa opakujem tam, kde je to pre nových čitateľov nevyhnutné, aby nezostali vo vzduchoprázdne. Pričom - túto poznámku adresujem svojim skalným čitateľom - opakovanie v tomto prípade nie je prostým opakovaním. Každú indicíu dopĺňam o nové fakty. Výskum sa nezastavil a dnes viem o legende o Adamovi a predpotopnom patriarchovi Enochovi zasa o niečo viac ako pred siedmimi rokmi. Usilovní knihovníci nosia do mojej pracovne nové knihy, dobroprajní čitatelia ma upozorňujú na ďalšie pramene, vedci z rôznych táborov ma zásobujú čerstvými informáciami. Takže mne zostáva iba tu a tam staré známe veci ohriať a doplniť. Skalný čitateľ môže tieto miesta prelistovať a ušetriť si jednu prednášku, kým „žiak“ bude za čo ako krátke opakovanie vďačný.

Že som zástancom teórie, že pred mnohými tisícročiami navštívili našu dobrú starú Zem mimozemšťania, je, predpokladám, dostatočne známe. Napísal som o tom dvadsať kníh a natočil dvadsaťpäťdielny televízny seriál. [17] Podrobne som písal aj o dôvodoch svojho presvedčenia a technických dôkazoch. To sem nepatrí rovnako ako nespočetné archeologické indicie, ktoré sa na zemeguli našli.

Tentoraz ide o PALEO-SETI-FILOZOFIU (PALEO = starý, pra... - po grécky palaios; SETI = Search for extraterrestrial Intelligence (hľadanie mimozemskej inteligencie), o myšlienkovú stavbu, ktorá objasňuje zmysel alebo nezmysel doterajších náboženských názorov a otvára cestu novému myšlienkovému smeru. V žiadnom prípade nejde o nové náboženstvo, alebo, ako moji kritici niekedy zlomyseľne tvrdia, o „náhradné náboženstvo“.

Náboženstvo predpokladá vieru - tu nemusí nikto ničomu veriť. Náboženstvo dáva sľuby, dokonca až za hrob - ja nesľubujem nič. Náboženstvá stavajú kostoly a chrámy, v ktorých si uctievať svojho Boha a Spasiteľa, apoštolov, svätcov a prorokov. PALEO-SETI-FILOZOFIA nestavia chrámy a neuctieva žiadneho boha. Napokon náboženstvá požadujú aj dodržiavanie určitých etických noriem správania - nič také u mňa a mojich spolupojovníkov neprichádza do úvahy. A nakoniec, náboženstvá inkasujú svoj ročný desiatok. Cítite sa, milí čitatelia, finančne využívaní, ak ste si kúpili alebo požičali túto knihu?

Iný spôsob myslenia

Keď obrovská materská loď mimozemšťanov vošla do našej slnečnej sústavy, vedeli ET-ovia už dávno všetko o tretej planéte. Iba na tejto modrej planéte existovali všetky podmienky na život. Mimozemšťania tu našli rôzne formy života, medzi nimi aj našich primitívnych prapredkov. Tí napriek svojej slabomyseľnosti predstavoval najvyspelejšiu formu života na Zemi. Chytili si jeden exemplár a geneticky ho zmenili - čo z dnešného hľadiska už nie je veľký problém. Raz potom jedna skupina mimozemšťanov zistila, že sa experiment s prvým Homo sapiens podaril a že vlastne môžu prenechať Zem človeku, ktorý sa tu narodil. Rozhodne bol múdrejší ako všetko, čo behalo a lietalo naokolo, navyše mal ideálny nástroj, aby mohol uchopiť, čo len chcel: ruky. Aby sa táto bytosť mohla rozmnožovať, bol potrebný

ženský exemplár - Eva, či ako sa táto pramatka volala.

Prví inteligentní ľudia nepoznali žiadnu reč - veď odkiaľ aj? Ich bezprostrední predkovia pochádzali z ríše opíc, mumľali a revali. Preto sa mimozemšťania rozhodli pre školiaci program. Posadili párik do izolovanej záhrady - BIOSPHAERE ONE - a naučili ich prvej reči, ako sa píše v knihe Genesis (11, 1): „Vtedy celý svet používal jedinú reč a rovnaké slová.“ Nakoniec Adam vedel všetko pomenovať! Vyučovanie určite obsahovalo aj mravné zákony a praktický návod na obrábanie pôdy a remeslá.

Iná skupina ET-ov experimentovala so zvieratami, čo sa vyskytovali na Zemi. Prečo to robili? Posádka obrovskej vesmírnej lode určite poznala aj iné slnečné sústavy a planéty než iba Zem. Museli im byť známe prinajmenšom planéty ich vlastnej slnečnej sústavy. Mnohé z týchto planét mohli byť väčšie alebo menšie ako naša modrá planéta, mohli byť bližšie alebo vzdialenejšie od Slnka než Zem. Mohli byť teplejšie alebo chladnejšie, suchšie alebo vlhkejšie a aj gravitácia tam mohla byť slabšia alebo silnejšia.

Ako vieme, na Zemi existujú životné formy, ktoré sa prispôbili najnemožnejším klimatickým oblastiam. Ľadový medveď spí uprostred ľadu, čo by som rozhodne neodporúčal levovi; kengura robí obrovské skoky, kým korytnačka sa ledva vlečie; niektoré druhy hadov sa prispôbili tropickému podnebiu a v chlade zamrzávajú. Nie je tu celkom blízka myšlienka, že niekto experimentoval s genetickým materiálom na Zemi? Dalo sa zistiť, ktoré zvieratá sa najlepšie prispôbujú tým-ktorým životným podmienkam, ale aj ktorý zvierací druh je najodolnejší. Je to absurdné?

Veď my robíme to isté. Prirodzene, nie na báze genetiky - túto cestu ešte len nastupujeme, ale šľachtením. Vyšľachtili sme švajčiarske a nemecké kravy, ktoré sa dnes pasú na trávach v tropickej Keni; skrížili sme plemená hovädí, aby sme dostali odolnejšie kravy s vyššou dojivosťou; skrížili sme kozy a ovce; pestujeme a krížime druhy obilí, repky a iné poľnohospodárske kultúry, aby sme ich prispôbili novému prostrediu; a v súčasnosti prebiehajú prvé pokusy s pestovaním zeleniny na genetickom základe. Samo nebo vie, čo našim vedcom v tejto oblasti ešte napadne a či náhodou odrazu genetickou cestou nestvoríme človeka, ktorý sa dožije dvesto štyridsiatich rokov.

Tak vznikli netvory, ktoré predtým na Zemi nejestvovali. Vzrušení ľudia o tom hovorili, obdivovali a báli sa božských kreatúr. A tieto strašidelné obludy, keď vymreli alebo vyhynuli pri potope, zachovali sa v ľudskej pamäti. Dostali sa do mýtov a legiend a rozprávali o dávnych časoch, keď bohovia stvorili netvory.

Pri tom všetkom nepodceňujem ľudskú fantáziu. Grécky básnik Homér (okolo 800 pred n. l.) opisuje v Odyseových dobrodružstvách sirény, ktoré tak očarujúco spievali, že námorníci zabudli na svoje povinnosti. Aj keď Homér nikde výzor sirén podrobne neopísal, fantázia neskorších autorov z nich urobila okridlené ženy s vtáčimi nohami. Alebo Grék Hesiodos (okolo 700 pred n. l.) vymyslel obludnú Medúzu, ktorej sa na hlave vlnili hady a ktorej pohľad bol taký strašný, že ľudí menil na kameň. Hesiodos určite nikdy žiadnu Medúzu nevidel. Všetci poznáme legendu o okridlenom koňovi Pegasovi alebo vtákovi Fénixovi, ktorý sa vždy znova vynoril z popola. Toto všetko a ešte oveľa viac vzniklo v ľudskej fantázii, bez ktorej sa nezaobíde žiadna rozprávka. No fantázia sa neprebúda z ničoho, potrebuje záchytné body, od ktorých sa odvíja všetko čaro sveta predstáv. A aj keď sa náš rozum (ešte) bráni vziať do úvahy zoologickú záhradu netvorov, ktoré kedysi žili, nemení to nič na dvoch nezvratných faktoch:

1. Starovekí spisovatelia a historici opísali tieto kreatúry a navyše tvrdili, že ich stvorili bohovia.

2. Kamenári a štukatéri tieto tvory pred tisícročiami zvečnili.

Anjel túžiaci po sexe

Medzitým vypukla v materskej lodi vzbura. Časť vysokých dôstojníkov chcela niečo iné ako veliteľ. Najvyšší. Nezáležalo na tom, či sa vodca tejto skupiny sprisahancov volal Semaël, Lucifer alebo inak. V legende sa označuje za „najvyššie knieža spomedzi ostatných“, v balade science-fiction vesmírna loď Enterprise sa zjavne nazýval prvým dôstojníkom. V každom prípade mal Semaël alias XY zjavne väčšiu moc ako zvyšok posádky, lebo on jediný mal „dvanásť párov krídel“. Semaël a jeho odpadlíci prehrali bitku na palube lode a boli zvrhnutí z neba. Aspoň spočiatku to tejto skupine veľmi neprekážalo. Pravdepodobne si mysleli, že vďaka svojim technickým znalostiam zasa získajú prevahu.

Len čo sa ocitli na Zemi, zatúžila táto vyhodená posádka po sexe. V legendárnej verzii ich vodca Semaël hneď aj zviedol Evu: „...a hľa, nepodobal sa na pozemšťana, ale na nebešťana.“ Ďalší členovia posádky sa každý podľa svojho gusta zmocnil niektorej devy alebo mládenca. Ak veriaci každej farby pleti veria Biblii, nemôžu obísť túto vetu v knihe Genesis (6, 1 a n.).

„Keď sa ľudia začali množiť na Zemi a rodili sa im aj dcéry, Boží synovia videli, že ľudské dcéry sú pekné, a brali si za ženy všetky, ktoré si vyvolili.“

Učené spory, ktoré sa vedú, čo ľudská pamäť siaha, okolo slova „Boží synovia“ a tisíce strán vzájomne si protirečiacich komentárov vyvolá u znalcov iba otrávený úsmev. Raz sa výraz „Boží synovia“ prekladal ako „obri“, potom to boli „Božie dietky“, potom zasa „padlí anjeli“ alebo „vierolomní duchovia“. Je to na zúfanie! Jediné slovo môže úplne zvrátiť vieru! Pritom každý odborník, ktorý študoval hebrejštinu, veľmi presne vie, čo dotyčné slohuľásky znamenajú: „Ti, čo prišli zhora, sa podobali na ľudí a boli oveľa väčší ako ľudia.“ [18]

Ibaže človek nesmie hovoriť to, čo si myslí. Ja to robím. Bez všetkých ak a alebo.

Prastará námietka, že mimozemšťania sa nemôžu páriť s pozemšťanmi, už dávno neplatí. Je zbytočné to opakovať. („A bohovia stvorili ľudí na svoj obraz a podobu...“)

V dráme predhistórie mal Najvyšší, veliteľ kozmickej lode, zjavne lepšie karty v rukách ako zradná posádka.

Ustarostené sledoval ruch a vývoj na Zemi. Skrížením ET-ov s ľuďmi vznikli kreatúry, ktoré boli úplným opakom plánovaného pokolenia Homo sapiens. To bol dedičný hriech mytológie. Ľudia zdedili zlé genetické informácie.

„Hospodin oľutoval, že učinil človeka na Zemi, a zabolalo ho srdce,“ hovorí sa v knihe Genesis (6, 6). Najvyšší teda musel dajakým spôsobom prerušiť experiment a začať znova. Ale ako? Zradní anjeli mali pravdepodobne dobré zbrane a mohli sa ukryť v jaskyniach a staviskách. Bolo nemožné pochytať zlých po jednom.

Z legiend a náboženských textov nie je jasné, či bola potopa privedená zámerne, alebo či na Zem dopadol veľký

meteor. Privodiť umelú potopu je možné - dokázali by sme to aj dnes - a meteory dopadajú na našu zemeguľu znova a znova.

V každom prípade musel Najvyšší poznať presný čas potopy. Len tak bolo možné varovať skupinu dobrých a radiť im, ako si majú postaviť loď.

Tento uhol pohľadu, z akého staviam prastaré legendy a náboženstvá do moderného svetla, je naplnený duchom doby. Verejne zastávam tento smer od roku 1964. Vtedy sa kanadské noviny Severozápad ako prvé odvážili uverejniť na celej strane môj článok. [19] Až neskôr nasledovali knihy, v ktorých som sa podrobne venoval jednotlivým otázkam. Prirodzene, myšlienková stavba je spočiatku teóriou, aj keď v niektorých oblastiach často prekračuje rámec teórie.

PALEO-SETI-FILOZOFIA je myšlienková stavba, ktorá môže zastrešiť mnohé doteraz nevysvetliteľné aspekty náboženských tradícií. Rozhodne dáva aktuálnym úvahám väčší zmysel než teologické šplhanie, ktoré nás po tisícročia neposunulo ani piad' ďalej a prežilo iba preto, lebo bolo prikázané veriť mu.

Pred osemdesiatimi piatimi rokmi napísal teológ profesor dr. Karl Girgensohn [20]:

„Žijeme v čase, keď pokrok postupuje rýchlejšie ako kedykoľvek v dejinách. To, čo sa v danej chvíli väčšine ľudí zdá nemysliteľným, môže byť vo vedeckej pracovni či laboratóriu už v tichosti premyslené a možno aj dokázané: o niekoľko týždňov to vedia všetci kolegovia a o niekoľko rokov sa to stane spoločným vlastníctvom všetkých vzdelaných ľudí. Ešte nikdy nebol odveký spor medzi otcami a synmi taký ostrý ako v súčasnosti.“

Veda a teológia

Tieto vety boli napísané v roku 1910. Pán profesor Girgensohn zažil v najlepšom prípade úsvit utópie. My žijeme uprostred utopickkej reality. Čo sa mňa týka, nedávam teológii v doterajšom zmysle veľké vyhliadky do budúcnosti.

Teológovia môžu veriť na zjavenie, no nikdy sa im nepodari urobiť racionálnym niečo, čo racionálne nie je. Pritom nechcem popierať vedecký charakter systematickej teológie. Tá porovnáva texty s historickými faktami, vydáva rukopisy alebo sa pokúša komparatívnou analýzou vyhodnocovať viaceré výpovede. Napríklad:

Ktorí proroci kde a kedy povedali niečo o Mesiášovi? Ktoré z týchto výpovedí sú zrozumiteľné, ktorým netreba pripisovať veľkú váhu, ktorý výrok si treba vykladať iba všeobecne, s ktorým výrokom sa zhodujú slová proroka XY? Keby si teológovia už len preto nárokovali označenie „vedcov“, nemám námietky - odhliadnuc od termínu „teológia“.

Koniec koncov toto slovo sa skladá zo slov theos (= Boh) a logos (= slovo): slovo Božie. A práve týmto sa teológia nezaobera. Všetci teológovia sú síce z hĺbky duše presvedčení, že sa zaoberajú slovom Božím - inak by si tento odbor nikdy nezvolili, no práve toto presvedčenie už je vierou. Teológovia veria, že sväté i menej sväté texty pochádzajú z úst Božích, že ich Boh diktoval alebo povedal vyvoleným. Čo zostane z textov, ak zmizne viera?

Texty. Stratili iba svoju posvätnosť. Možno si ich vážiť, lebo sú staré, možno s nimi zaobchádzať s úctou, lebo opisujú udalosti z historicky neznámych čias, bolo by ich treba vedecky analyzovať, lebo obsahujú nesmierne zaujímavý materiál. Len čo odpadne viera v posvätnosť textov, možno vecne diskutovať. Iba naša predstava o posvätnosti týchto textov bráni modernej analýze.

Na druhej strane PALEO-SETI-FILOZOFIA je takisto otázkou názoru, ktorý je síce skvele zdôvodnený, ale zatiaľ nedokázaný. Je na tom teológia ináč? Kde sú exaktné vedecké dôkazy pre jej názory? Je dávno známe, že niet nič subjektívnejšie ako vkus a proti gustu žiadna dišputa. A predsa sa dišputuje, lebo výmena generácií spolu s duchom doby uvádza ľudí do vnútorného zmätku. Jedni si chcú uchovať pevný hrad svojej viery, iní túžia po vysvetlení. Slovo „veda“ vzniklo zo slova „vedieť“.

V zmysle exaktnej vedy sú poznatky teológie neupotrebitelné. Sú plné protirečení a napokon sú otázkou viery a citu tej-ktorej školy. To isté platí aj o PALEO-SETI-FILOZOFII. Ibaže tá má vytýčenú jasnú líniu, ktorá sa snaží urobiť nepochopiteľné jasným a ktorú rozum víta. PALEO-SETI-FILOZOFIA vnáša zmysel do predvčerajších nezmyslov. Okultisti by vlastne mohli zhasnúť svoje lampy a príslušníci tajných bratstiev vyzliecť svoje kutne. Po tisícročia vynikajúco predávaná viera nachádza čoraz ťažšie kupujúcich. Iba pomocou súčasných poznatkov je možná zrozumiteľná interpretácia minulosti. A nie je to dajaká hlúpa náhoda, je to v podstate veci. Ako vieme, jablko padne zo stromu, keď je zrelé. Preto môj praotec vôbec nemohol prísť na myšlienky, ktoré ja dnes zastávam. Vesmírne lety preňho neexistovali, o génoch a génových manipuláciách nevedel nič a anjeli boli preňho nedotknuteľnými poslami Boha. Hologram by bol považoval za víziu a televízor za hovoriace sklo. Nech je požehnaný kameň svätého Berlitz! Ani závoj sa nepoodhaľuje preto, že sa blíži koniec tisícročia, ale preto, že veda a technika otvorili krídla brány. Keby ľudia až v roku 2100 začali diskutovať o možnosti letov do kozmu, objavili počítač a dešifrovali genetický kód, nemohli by sme ani my nastoliť otázky, ktorými sa dnes zaoberáme. Predstavme si, že môj prastarý otec pred dvesto rokmi urobil úžasný objav. V osamelej jaskyni našiel popísané tabuľky, ktoré učení muži dešifrovali. Písalo sa na nich o ceste z akéhosi vzdialeného sveta na Zem. Obyvatelia Zeme, písalo sa na tabuľkách, prijali návštevníkov nepriateľsky a nepohostinne. Čo by si môj prastarý otec a učení muži pred dvesto rokmi s takými tabuľkami počali? Pripísali by neznámy autorom „úžasnú fantáziu“ a hovorili by o alegóriách. Čím by sa myslela rada: Buďte priateľskí k cudzincom, aj keď neviete, odkiaľ prichádzajú. Učenci pred dvesto rokmi by z popísaných tabuliek urobili epos, no vzhľadom na ich časový horizont bolo nemožné, aby ich osvietila myšlienka na budúce vesmírne lety. Pred dvesto rokmi o tom rozumne uvažujúci ľudia nemohli vážne diskutovať.

Vôbec nejde o zadubenosť inak zmýšľajúcich - hoci aj tento druh si bezohľadne žije vo svojej veži zo slonoviny. Ide o dobový pohľad na odveké otázky ľudstva. A nájsť odpovede na ne musí byť dnes oveľa ľahšie ako za čias našich prarodičov. Dnes nejestvuje cirkevná kľatba, hon na čarodejnice je zrušený a moderné prostriedky komunikácie umožňujú rýchle rozšírenie nových teórií. Dokonca chápem tých vojakov viery, ktorí sa zaťato pokúšajú zahatať cestu novým myšlienkovým prúdom. Môžu ich zdržať, ale žiadna moc na svete nedokáže zabrániť šíreniu nových poznatkov. To, čo je v jednej krajine zakázané pod kuratelou náboženstva či ideológie, vyvíja sa v inej krajine o to nerušenejšie. Moji kritici sa ma vždy znovu pýtajú, čo pre všetko na svete mi dáva takú istotu, že sa uberám správnou cestu. Moja

myšlienková stavba koniec koncov nie je nič iné, iba fixná idea, ktorú ničím nemôžem dokázať. Okrem toho postupujem veľmi selektívne, vyberám si zo starých textov tie pasáže, ktoré moju teóriu podopierajú, a zvyšok ponechávam bokom. Správny výber

Prečo vlastne berú mňa na zodpovednosť za to, čo všetci vzhľadom na množstvo materiálu musia robiť? Každá kniha, ktorú čítam, je selekciou toho, čo chcel autor zdôvodniť. Námetka, že to neplatí o vedeckej literatúre, je pekná rozprávka, ktorej uverí v najlepšom prípade neskúsený študent. Za posledné štyri roky som preštudoval približne tristo teologických prác - a na konci vždy vysvitlo, o čom chcel autor písať. Nespočetné poukazy na vzájomné súvislosti, najmä v doktorských prácach, sa uvádzajú ako príklady, že sa kontrahent v tom-ktorom bode mylil. Literatúra v každom vednom odbore sa tak nesmierne rozrástla, že už o nej ani jeden autor nemá prehľad. A ani jeden nemôže prepracovať diela svojich predchodcov, alebo ich zabudovať do svojich vlastných prác. Musí robiť selekciu a balast hodiť cez palubu. Napokon odborník pozná protichodné názory a literatúru - od laika to nemožno žiadať. A od vydavateľov a kníhkupcov ešte menej. Kritériom hodnotenia takto vynútenej selekcie by mala byť úprimná výpoveď, to, že autor vraví, o čo mu ide a čo hľadá a prečo všetko ostatné necháva bokom.

Náboženské texty prekypujú morálkou a etikou - tie ma vôbec nezaujímajú. Preto si ušetrím stovky strán s proroctvami, upozorneniami, vyhrážkami, veštbanami a prikázaniami. Súčasťou mojej práce nie je vysvetľovať čitateľovi, prečo nesmie byť bravčové mäso a za akých okolností musí vyhnáť svoju ženu. A to tým viac, že každý odborník vie, že slová prorokov vo veľmi mnohých prípadoch nie sú pôvodné. Nasledujúce generácie staré texty dopĺňali, pridávali k nim, pribáňovali a robili ich príťažlivejšími. Prvé kritérium odpadá. Druhý hrubý výber sa týka náboženského datovania. Čo sú platné vety ako „...Terach splodil Abraháma, Abrahám splodil Izáka...“, keď Abrahám podľa všetkého vôbec nejestvoval?

Ako prosím? Existujú predsa texty o Abrahámovi, napísali sa o ňom príbehy a zážitky Abrahámovej apokalypsy sú opísané do najmenších podrobností. Správne. Také texty existujú a pre moju prácu sú nesmierne cenné. No nemožno dokázať, že ide o originály napísané samým Abrahámom alebo niekým z jeho najbližšieho okolia. V Jemhælovej kronike [21], ktorá sa opiera o ešte staršie pramene, sa tvrdí, že Abrahám bol najväčším mágom a astrológom. Svoje vedomosti získal priamo od anjelov. Nám kresťanom vtĺkali do hlavy, že Abrahám bol praotcom ľudstva; v skutočnosti si odborníci vôbec nie sú istí, či Abrahám vôbec existoval a čo znamená jeho meno.

Franz M. Böhl, profesor na univerzite v Leidene, konštatuje: [22]

„Meno Abram, ktoré sa okrem knihy Genesis (11, 26 - 17,5) nikde nevyskytuje, znamená vznešený otec alebo otec je vznešený. Slovo patriarcha teda možno chápať ako jeden z prekladov tohto mena... v skutočnosti ide o dialektický variant častejšieho mena Ab-ram.“

Toto konštatovanie pochádza z roku 1930, no neskorší vedci dospeli k podobnému záveru. Už päť rokov po profesorovi Böhlvi poznamenal časopis Journal of Biblical Literature lapidárne: [23]

„Pôvodne nebolo slovo Abrahám osobným menom, ale menom niektorého božstva.“

Odvtedy uplynulo vyše šesťdesiat rokov, počas ktorých sa mnohí vedci zaoberali Abrahámom, ale k jasnému záveru nedospeli. V publikácii Yalskej univerzity som čítal pozoruhodnú vetu: [24]

„Pravdepodobne sa nám nikdy nepodari dokázať, že Abrahám naozaj existoval.“

Ako teda zoči-voči takémuto teologickému chaosu mám brať vo svojej práci ako základ datovania to, čo povedal dajaký prorok? Najmä ak sa to isté deje aj u ďalších prorokov? Ezechiel, jeden z korunných svedkov svedčiacich v prospech PALEO-SETI-FILOZOFIE [25] prešiel v priebehu stáročí nespočítanými premenami. V jednej práci, publikovanej v roku 1981, bolo spracovaných nemenej než dvesto sedemdesiat statí o tomto prorokovi. [26] Slovom i písmom dvesto sedemdesiat učených hláv venovalo roky svojho života pátraniu po Ezechieli. Postava proroka prešla zarážajúcimi zmenami. Pôvodne bolo jeho slovo nedotknuteľné, potom sa zrodil „vizionár“, napokon „rojko“ a „fantasta“ a v poslednom čase sa z Ezechiela stal dokonca „kataleptik“. Aj Ezechielove texty boli teologicky rozpitvané. Sémantici konštatovali, že štýl a výber slov poukazuje na viacerých autorov. Chudáka proroka vyhlásili za „Pseudoezechiela“, ktorého kniha bola zostavená z rozličných iných textov až 200 rokov pred n. l.. [27]

Ešte pred asi sto rokmi napísal profesor teológie Rudolf Smend: [28]

„Nikdy nebude možné pochybovať o tom, že opis vychádza z vizionárskeho zážitku a že vízia vôbec nemusí mať iba formu písomného opisu.“

A dnes? Veľká väčšina teológov zastáva názor, že Ezechielova kniha ako dielo viacerých redaktorov spolu s vlastnými prorokovými textami bola doplnená dobovými dodatkami.

Kto mi chce vážne vyčítať, ak si z tohto miešaného šalátu vyberiem čerstvé lističky? Navyše tento šalát obsahuje prisady, ktoré ho robia doslova nestráviteľným. Vo svätých knihách sa nachádzajú mená a dátumy, ktoré sa do šalátu rovnako nehodia ako pokrájané podošvy, ako napríklad v knihe Genesis (15, 13 a 16):

„A Hospodin riekol Abramovi: Uvedom si, že tvoji potomkovia budú prišielci v krajine, ktorá im nepatrí, zotročia ich a za štyristo rokov ich budú utláčať. Až štvrté pokolenie sa navráti sem.“ Britská archeologička Kathleen M. Kenyonová k tomu jedovato poznamenáva: [29]

„Chronológia si sama protirečí. Akceptovať časové obdobie štyristo rokov pobytu a zároveň tvrdiť, že už štvrtá generácia po obsadení Egypta sa zúčastnila exodu, sú dve tak zjavne nezlučiteľné tvrdenia, že význam, ktorý sa z toho vyvodzuje, nemožno označiť ako historický.“

Teologické názory nielenže sú nepriehľadné, ale navyše sa menia od profesora k profesorovi a z desaťročia na desaťročie. Čo teda zostáva? Záhadné správy. Také príbehy, v ktorých autor píše v prvej osobe a týmto spôsobom opisuje dajakú udalosť. Tak ako v ságach a legendách, aj v náboženskej literatúre zostáva zachované jadro príbehu. To tajomné, na čom ani neskoršie redakcie sotva čo zmenili. A prečo nie? Predovšetkým preto, že mu samy neporozumeli. Slová prorokov sú zahalené mystériom. A tak sa majú odovzdať ďalším generáciám. Po druhé, lebo sa neodvážili

ctihodným prorokom podsúvať vlastné myšlienky. Vtedy by totiž museli v prvej osobe klamať. Iba z dávnych hmlistých čias pochádza pôvodný opis zážitku: „Videl som... Počul som... Najvyšší ku mne prehovoril...“ Neskorší redaktori pôsobili iba ako zapisovatelia a prepracovávatelia, ktorí sa pokúšali urobiť zrozumiteľným nezrozumiteľné. A pretože sami nič nepochopili, je dnešný chaos dokonalý. Ó, kiež by boli iba tupo opisovali staré texty, nezmenené a bez doplnkov! Ale to myslíaci človek nedokáže. Ani my to dnes nedokážeme. Existujú už dokonca vydania Novej zmluvy v podobe komiksov a iných, ešte odpornejších vydaniach. Vraj preto, aby sa Písmo sväté „prispôsobilo dobe“ a priblížilo mládeži. Ibaže „Nečistými prostriedkami sa dosiahne nečistý výsledok“ (Mahátma Gándhí, 1869-1948).
 Selektovať - ale správne!

Hrable mojej selekcie takisto prepúšťajú všetko, čo je pre súčasnosť úplne nepochopiteľné. To však nevylučuje, že o dvadsať rokov sa budeme na to dívať cez nové zväčšovacie sklo. A toho, kto teraz argumentuje tým, že takýto postup je „nevedecký“ a nemôže sa robiť, rád by som odkázal na židovských učencov, ktorí stáli pred stá tisíročiami pred presne rovnakým problémom. Ani oni nevedeli, o čo vlastne v starých textoch išlo, a tak každé slovo, každú vetu desaťkrát obrátili, nanovo vykladali a v ďalších pokoleniach vždy ináč formulovali. Pisomným dôkazom toho sú mnohé knihy Midrašim. Literárne diela zaradené pod pojem midrašim obsahujú badania najvýznamnejších židovských učencov mnohých stáročí. „Midraš“ značí „výklad“, hľadanie zmyslu. Nepredpokladám, že si moji čitatelia obstarajú diela midrašim, preto ich demonštrujem na niekoľkých príkladoch. Nasledujúci citát je z Midraš Berešit Rabba, ktorý obsahuje sto kapitol: [30]

„Boh povedal: Dovoľte nám stvoriť človeka. S kým sa to Boh radil? Podľa Rabbi Josuu v mene Rabbi Leviho: O nebi a zemi. Ako kráľ, ktorý má dvoch radcov a nič neurobí bez ich súhlasu. Podľa Rabbi Samuela bar Nachmana sa Boh radil o tom, čo urobil každý deň. Ako kráľ, ktorý má súdny dvor a nič bez jeho vedomia nepodnikne. Podľa Rabbi Amiho sa Boh radil so svojím srdcom. Ako kráľ, ktorý stavbou paláca poveril stavebného majstra; keď potom palác uvidel a nepáčil sa mu, na koho sa mal hnevať? Určite na stavebného majstra. Rovnako sa Boh hneval na svoje srdce.“

Je to otázka názoru, ktorý vznikol z dobrého želania urobiť záhadné texty zrozumiteľnejšími. Až dodnes sa však tieto záhady nevyriešili. A tak sa v midrašim preberajú a zvažujú sväté texty veta po vete. Veriacich učencov naplňali texty nadšením, museli mať nejaký zmysel - a tak hľadali a rozširovali, porovnávali a vyhadzovali. Na lepšie pochopenie ešte jeden príklad z Midraš Šemot Rabba. Pozostáva z päťdesiatich dvoch kapitol a zaoberá sa textom knihy Exodus: [31]

„Vtedy Boh povedal Mojžišovi. Podľa Rabbiho bar Mamala prehovoril Boh k nemu. Dozvieš sa moje meno, dostal som meno podľa svojich skutkov. Niekedy sa volám Všemohúci Boh, inokedy Eloim, keď vediem vojnu proti rúhačom, volám sa Zebaoth, ak trestám hriechy ľudí, menujem sa Všemohúci Boh, a keď sa zmilujem nad svetom, volám sa Jehova, lebo toto meno neznačí nič iné iba milosrdnosť...“

A tak to pokračuje stránka za stránkou. Nové mená, nové výklady. A všetko dokopy potvrdzuje iba fakt, že ani vynikajúci židovskí učitelia nerozumeli pôvodným textom.

Ako teda robím výber? Ako postupujem? Ako chcem proti učencom minulosti a súčasnosti zistiť, ktoré pasáže starých textov boli kedysi a kdesi pôvodné a ktoré nie?

Ak sa o Abrahámovom živote [32] píše, že pri jeho narodení zostúpil z neba anjel, že jeho otcom bol modloslužobník a že Abrahám sa ubránil proti babylonskému kráľovi Nimrudovi - pokladám to za zbožné želanie neskorších redaktorov. Jednoducho sa snažili vytvoriť postavu praotca Abraháma a vymyslieť mu vhodný pôvod. Ale tam, kde sa Abrahám - alebo akokoľvek sa menoval v starom texte, na mene nezáleží - dostáva k slovu v prvej osobe, teda ak rozpráva o niečom, čo sám (alebo praautor) zažil, tam zbystrím pozornosť. Takéto texty zaradím do užšieho výberu, tým skôr, ak taký zážitok obsahuje zarážajúcu epizódu z vesmíru, ktorú si nemohol vymyslieť žiadny neskorší redaktor. Prečo? Lebo mu chýbajú poznatky o podrobnostiach.

V texte, ktorý teológovia nazvali „Abrahámovou apokalypsou“, pôvodný autor XY opisuje, ako dve „nebeské bytosti“ zostúpili na Zem. [33] Títo dvaja nebesťania vyniesli Abraháma (zostanem pri tomto mene) hore, lebo s ním chcel hovoriť Najvyšší. Abrahám upresňuje, že tí dvaja neboli ľudia - „vôbec sa nepodobali na ľudí“ - a on sa veľmi bál. Abrahám hovorí, že telá oboch nebesťanov sa trblietali „ako zafír“. Napokon sa rozvíril dym, vzbĺkol oheň a „potom sme stúpali nahor akoby unášaní vetrom“. Abrahám videl „vo vzduchu, vo výške, kam sme vystúpili, obrovské neopísateľné svetlo“ a nakoniec veľké postavy. Pokrikovali na seba slová, „ktorým som nerozumel“. A pre tých, čo ešte stále nepochopili, konštatuje Abrahám lapidárne a nedvojzmyselne, kde sa nachádzal:

„Ja som však túžil spadnúť späť na Zem; vysoké miesto, kde sme sa nachádzali, stálo raz rovno, potom sa zasa otočilo dolu hlavou.“

Tu nám ktosi z pradávnych čias v prvej osobe oznamuje, že si želal „spadnúť späť na Zem“, zdravý rozum nám teda hovorí, že sa musel nachádzať mimo Zeme. A prečo si text nemohol vymyslieť niektorý z neskorších redaktorov? Lebo ani jeden nemohol vedieť, že obrovské vesmírne lode - tak to bude aj pri budúcich vesmírnych stanicích - sa vždy otáčajú okolo vlastnej osi. Pretože iba pri odstredivej sile, ktorá vzniká pri vlastnej rotácii, pôsobí umelá gravitácia. A čo sa hovorí v Abrahámovej apokalypse? „... vysoké miesto, kde sme sa nachádzali, stálo raz rovno, potom sa zase otočilo dolu hlavou...“ Všetko náhoda? Nič, iba hlúpa fantázia? Prečo potom Abrahám tvrdí o svojej ceste do vesmíru, že obaja nebesťania „vôbec sa nepodobali na ľudí“ a ich odev sa trblietal ako „zafír“?

Nie, priatelia z inej fakulty! Takéto texty sú dnešným vedomostiam úplne jasné. Tu už nie je čo prekrúcať a okolkovať a žiadne minulé osvetlenie nemôže tento výklad zvrátiť. Texty existujú a doba je zrelá. Moderného človeka už omrzelo veriť nábožensky prikrášaným rozprávkam, keď nový pohľad na staré texty jedným razom odhaľuje zmysel sporných textov.

Kým sa pustím do úplne novej kapitoly, rád by som - ešte raz - rozdúchal starý oheň, ktorý v priebehu rokov vzbĺkal vždy znova a znova. Vari v žiadnej zo svojich predchádzajúcich kníh som nevynechal proroka Enocha a v Dôkazoch [34] sa s ním dokonca podrobne zaoberám. Tu sa to nestane. Napriek tomu by som rád zatĺkol do zeme niekoľko kolíkov,

ktorým sa nemôže vyhnúť žiadna moderná exegéza. Nemožno mi jednostranne vyčítať, že som pri svojom výbere použil iba texty, ktoré podopierajú moju teóriu, keď na druhej strane opačná strana o Enochovi vyslovene trápne mlčí.

Ešte raz Enoch

Kto bol tento Enoch?

V Židovských ságach z praveku [35] je Enoch „kráľ ľudstva“, ktorý „vládol plných dvesto štyridsaťtri rokov“. Bol veľmi múdry a svet si k nemu chodil po radu.

U starých Egyptánov bol Enoch budovateľom pyramíd, ako tvrdí geograf a historik Taki ad-Din Ahmad ben' Ali ben'Abd al-Kadir ben Muhammad al-Makrizi (1364-1442) vo svojom diele Hitat. Pritom poznamenáva, že Enocha poznali národy pod štyrmi rôznymi menami: al Saurid, Hermes, Idris a Enoch. Uvádzam úryvok z Hitatu, kapitola 33: [36]

„... Prvý Hermes, ktorého nazývali Trojjediným, keďže bol súčasne prorokom, kráľom i mudrcom (to je ten, ktorého Hebrejci nazývajú Enochom, synom Jereda, ktorý bol synom Mahalaléla, ten zasa synom Kénána, syna Enoša, syna Seta, syna Adamovho - nech je požehnané meno jeho - a to je Idris), vyčítal z hviezd, že príde potopa. Vtedy nechal postaviť pyramídy a uložiť v nich poklady, učené texty a všetko, o čo sa bál, že by sa mohlo stratiť a zmiznúť, aby tieto veci chránil a uchoval.“

Pre Arabov je „Idris“ synonymom „pramúdneho“ či „zakladateľa rodu“ a pre židovskú i kresťanskú teológiu je Enoch siedmym z dovedna desiatich praotcov, jedným z patriarchov spred potopy. Enoch bol otcom Metuzalema (Metúšalecha), ktorý sa dožil biblického veku deväťsto šesťdesiatich rokov.

V Starej zmluve v knihe Genesis sa Enoch spomína v celých piatich vetách (5, 21-24). Dočítame sa tam: „Enoch chodil s Bohom; ale zrazu ho nebolo, lebo Boh ho vzal.“

Len tak z ničoho nič - šup, a už je preč! V hebrejčine znamená slovo „Enoch“ „zasvätený“, „rozvážny“, „skúsený“ a tento „zasvätený“ sa vďaka Bohu postaral o to, aby jeho vedomosti nezmizli bezo stopy, na veľkú zlosť zaostalých hláv, ktoré by najradšej videli Enocha, ako sa rozplynul vo vzduchu, lebo tento Enoch bol usilovným pisateľom. A tým sa začali neprijemnosti.

Existujú totiž dve knihy, ktoré síce nie sú súčasťou Starej zmluvy, ale patria medzi apokryfické texty. Cirkevní otcovia, ktorí zostavili našu Bibliu, totiž nevedeli, čo si počať s Enochovými textami, ktoré mali pred sebou. Nerozumeli im, preto ich z Biblie vylúčili. Etiópska cirkev však ignorovala príkaz cirkevných otcov a Enochova kniha sa ocitla v kánone abesínskej cirkvi. Navyše sa objavil aj slovanský variant tej istej knihy. Vysoko vedeckým porovnávaním textov sa napokon zistilo, že pôvodný text oboch kníh pochádza od jedného autora, a to menom Enoch. Od 18. storočia, odkedy je Enochova kniha v Európe známa, vládne v teologických kruhoch únavný spor o tom, kto, pre všetko na svete, mohol napísať túto Enochovu knihu. Musel to byť prinajmenšom niekto, kto žil niekoľko storočí pred našim letopočtom, lebo taká stará bola nepopierateľne etiópska Enochova kniha. Kto teda bol autor? Vždy ma zaráža jednostranná viera rôznych exegetov. Ak sa text zhoduje s ich vierou, označí sa ako „pravý“. Ak nie, musí to byť falzifikát. Je to na zbláznenie! Enochova kniha nielenže je napísaná v prvej osobe, ale autor aj v texte niekoľkokrát zdôrazňuje svoje autorstvo, akoby sa obával duševnej obmedzenosti budúcich čias, ktorá to nepochopí. Na dvoch úryvkoch by som rád kurzívou vyzdvihol poukazy na Enochovo autorstvo.

Očítý svedok oznamuje

„V prvom mesiaci 365. roku života, v prvý deň prvého mesiaca som bol ja, Enoch, sám vo svojom dome... a zjavili sa mi dvaja neobyčajne veľkí muži, akých som ešte nikdy na zemi nevidel...“ [37]

„Toto je písanom Enochom spísané úplné poučenie o poznatkoch... A teraz, syn môj Metuzalem, ti všetko porozprávam a napíšem pre teba. Všetko som ti odhalil a odovzdal som ti knihy, ktoré hovoria o týchto veciach. Uchovaj, syn môj Metuzalem, knihy, ktoré ti dala ruka tvojho otca, a odovzdaj ich nasledujúcim generáciám sveta.“ [38]

Jasnejšie to naozaj nemožno vyjadriť. Pôvodný originál Enochovej knihy, podstata, pochádza od Enocha spred potopy, inak by nemohol označovať Metuzalema za svojho syna. Tvrdiť, že to všetko je predkresťanský falzifikát, znamená obviňovať autora z neustálej lži. Takýto podvod by nemohol vyjsť, pretože - tak ako v prípade Abrahámovej apokalypsy - autor knihy Enoch hovoril o vesmíre a o „padlých anjeloch“ také čosi, čo nemohol po ňom nikto vedieť, nehovoriac o tom, že Enoch opakovane tvrdí, že anjeli mu to a to povedali, vysvetlili, ukázali.

Upierať Enochovi autorstvo knihy je hanbou exegézy. Zároveň je to úžasný príklad manipulácie s veriacimi. Tí majú láskavo zhltnúť, čo ostatní predžuli. Prirodzene, boli aj pokusy vydávať trápny Enochov text za „víziu“, čo sa vymyká zdravému rozumu. Prívrženci vízií zamlčujú, že Enoch vyslovene zdôrazňuje, že je v bdelom stave. Navyše dáva svojej rodine presné pokyny, čo treba robiť, kým bude preč. A písmaznalý Enoch nemohol mať ani „predsmrtnú víziu“, lebo po svojich rozhovoroch s anjeli sa vrátil živý a zdravý k svojej rodine, a až oveľa neskôr v ohnivom voze definitívne zmizol v oblakoch.

Čo také výbušné je v tejto Enochovej knihe? V podstate potvrdenie PALEO-SETI-FILOZOFIE. Tak ako Stará zmluva, aj Enoch opisuje, čo sa stane, keď sa anjeli búria.

Keď sa anjeli búria

V Enochovej knihe (6, 1-6) sa píše: [39]

„Keď sa ľudia rozmnožili, narodili sa im pekne a milé dcéry. Keď ich anjeli, synovia nebies, uvideli, zatúžili po nich a povedali si: Vyberieme si medzi ľuďmi ženy a splodíme s nimi deti. Vtedy im ich vodca Semiaza povedal: Obávam sa, že to neurobíte, a ja budem musieť sám znášať trest za veľkú hanbu. Vtedy mu všetci odpovedali: Prisaháme a zaväzujeme sa pod trestom vzájomného prekliatia, že sa tohto plánu nevzdáme a že ho vykonáme. Potom spoločne prisahali a zaviazali sa k tomu pod trestom vzájomného prekliatia. Dovedna ich bolo dvesto, ktorí v časoch Jereda zostúpili na vrchol hory Hermón.“

Ak sa tu neopisovala vzbura „synov nebies“, čo to teda bolo? Vyznanie lásky so vzájomným prekliatím? Prípád je jasný, lebo (7, 1-6):

„Všetci ostatní si vzali ženy a každý z nich si vybral jednu. A ženy začali za nimi chodiť a stali sa nečistými. Naučili ich zaklíňať, čarovat' a rezať korenky a zoznámili ich s rastlinami. Potom oťarchaveli a porodili obrov veľkých 3 000 lakťov. Obri pojedli ľudom všetky zásoby. Keď im ľudia už nemali čo dať, obrátili sa obri proti nim a zjedli ich. Potom pochytili vtákov, divé zvieratá, plazy a ryby, požierali sa navzájom a pili svoju krv. A Zem opäť úpela pod zlosynmi.“

Scenária potopy je opísaná realisticky, aj keď nám dnes pripadá nevierohodná. Naozaj hľadali aj dobrí anjeli, tí, čo sa nezúčastnili na vzbure, zhora na to, čo sa robí na Zemi. Oznámili to Najvyššiemu a ten kategoricky rozhodol:

„Zem zanikne, potopa ju celú zaplaví a všetko zničí.“

Priam fenomenálne sa v Knihe Enochovej opisujú mnohé detaily, ktoré nenájde v žiadnom inom opise. V kapitole 69 totiž Enoch vymenúva mená vodcov vzbúrencov a uvádza dokonca aj ich funkcie!

Keďže z korešpondencie so svojimi čitateľmi viem, že sa v ich dedinských a mestských knižniciach žiadny exemplár Enochovej knihy nenachádza, alebo že nemajú čas takýto exemplár niekde hľadať, reprodukujem tu tento text. Enoch chcel, aby sa čo najviac rozšíril. Ja tiež! „A toto sú ich mená: Prvý bol Semjasa, druhý Artakisa, tretí Armén, štvrtý Kokabel, piaty Tuarel, šiesty Rumjal, siedmy Danjal, ôsmy Rekael, deviaty Barakel, desiaty Azazael, jedenásty Armaros, dvanásty Batarjal, trinásty Busasejal, štrnásty Hananel, pätnásty Turel, šestnásty Simapesiel, sedemnásty Jetrel, osemnásty Tumael, devätnásty Tarel, dvadsiaty Rumael, dvadsiaty prvý Jseseel.

A toto sú mená ich vodcov nad sto, päťdesiat a desať. Prvý sa volal Jegun, to je ten, čo zviedol všetky deti anjelov, priviedol ich na pevninu a zviedol prostredníctvom dcér ľudí.

Druhý sa volal Asbeel; ten dával deťom anjelov zlé rady, aby poškvrnili svoje telá skrze dcéry ľudí.

Tretí sa volal Cadreel; to bol ten, čo deťom ľudí ukazoval rôzne smrtiace údery. Ukázal ľuďom smrtiace nástroje, pancier, štít, meč a rozličné iné vražedné nástroje. Z jeho ruky sa šíri zbrane k obyvateľom pevniny po všetky časy.

Štvrtý sa volal Penemue; ten ukázal deťom ľudí, aký je rozdiel medzi trpkým a sladkým, a zasnivil ich do tajomstiev poznatkov. Naučil ich písať atramentom a na papier...

Piaty sa volal Kasdeja: ten naučil deti ľudí, ako bojovať proti duchom a démonom, ale aj úderu, ktorým odíde plod z matkinho tela, ako raniť dušu, ako sa brániť proti hadiemu uštipnutiu, horúčave a synovi hada Tabatovi?“ (Otáznik za týmto menom je v každom preklade. Prepisy jednotlivých mien v jednotlivých prekladoch majú rozličné varianty.)

Komentár k tomu textu by som si rád ušetril. Čitateľ predsa vie čítať.

Čo sa stalo s Enochom? Kde ležia jeho kosti? Kde sa nachádza chrám či katedrála, postavené na jeho počesť?

Nanebovstúpenie s prekážkami

Na tejto Zemi nie. Podľa Starej zmluvy Enoch bezo stopy zmizol - Pán si ho vraj vzal k sebe. Potom sa zasa dočítame - podľa tej-ktorej verzie Biblie, že Enoch sa vzniesol v ohnivom koči do oblakov. O niečo podrobnejšie opisujú Enochov odchod židovské ságy. [40]

Anjeli vraj sľúbili Enochovi, že ho vezmú so sebou do neba, ale dátum odchodu zjavne nebol pevne určený: „Začul som volanie, že pôjdem do neba, ale nepoznám deň, keď od vás odídem.“ A tak ľudia sedeli okolo Enocha a ten im rozprával všetko, čo doposiaľ od anjelov počul. Najmä im prízvukoval, aby jeho knihy neskrývali, ale umožnili budúcim pokoleniam tejto Zeme prístup k nim - ja plním túto výzvu. Po niekoľkých dňoch rozprávania sa všetkých zmocnilo napätie:

„Stalo sa to v čase, keď ľudia sedeli okolo Enocha a Enoch rozprával. Vtedy zodvihli ľudia zrak a videli, ako z neba zostupuje kôň a v hrmení sa blíži k Zemi. Vtedy ľudia povedali Enochovi, čo videli, a Enoch k nim prehovoril: „To kvôli mne ten kôň zostúpil. Nadišiel čas a deň, keď od vás odídem a už vás nikdy neuvidím.“ A vtedy prišiel aj kôň a všetci ľudia ho jasne videli.“

„Nebešťania“ zjavne upozornili Enocha, že štart je pre okolostojacich životu nebezpečný. Preto sa Enoch snažil zadržať svojich prívržencov. Niekoľkokrát varoval zvedavcov, aby za ním nešli, „aby ste nezomreli“. Niektorí váhali, zostali vzadu, no tí najtvrdohlavejší diváci chceli byť bezpodmienečne svedkami Enochovej cesty do neba:

„Povedali: „Pôjdeme s tebou tam, kam ideš ty, iba smrť nás môže od teba odlúčiť.“ A pretože trvali na tom, že pôjdu s ním, už ich nepresviedčal a oni šli za ním a ani sa neobzreli. A vtedy sa stalo, že Enoch v búrke odišiel do neba na ohnivom voze ťahanom ohnivými koňmi.“

Táto jazda do oblakov sa pre všetkých, čo ho sprevádzali, skončila smrťou. Na druhý deň totiž začali hľadať ľudí, čo bežali za Enochom.

„Hľadali na mieste, odkiaľ Enoch odišiel do neba. A keď prišli na to miesto, našli celú zem pokrytú snehom a na snehu boli obrovské, akoby snežné kamene. Vtedy prehovoril jeden z nich k ostatným: Podťe, odhádzeme sneh, pozrieme sa, či ľudia, čo išli s Enochom, neležia pod snehom. A odhádzali sneh a našli tam ľudí, čo išli s Enochom, mŕtvych. Hľadali aj Enocha, toho však nenašli, lebo ten odišiel do neba... Toto sa stalo v sto trinástom roku života Lámecha, syna Metuzalemovho, keď Enoch odišiel do neba.“

Po dedičnom hriechu a potope sveta stojíme pred treťou nemožnosťou - vlastne to už nie je nič vzrušujúce, lebo doterajšie interpretácie textov sa nemožnosťami priam hmýria. Teraz sa mal dobrotivý milý Boh dokonca nečinne prizerat', ako stovky či tisíce zvedavcov zhorelo, kým ich učiteľ Enoch odchádzal do neba? Čím sa títo ľudia previnili? Počúvali múdreho Enocha, vážili si ho, viseli na ňom a napokon ho vyprevádzali na miesto štartu. Enoch odišiel „v búrke“ a v „ohnivom koči ťahanom ohnivými koňmi“ do neba - ale na zemi všetci do posledného zhoreli a ešte aj kamene zbeleli od horúčavy a rozsypali sa na biely prach, ktorý vyzeral ako sneh. (Niektoré druhy vápenca pri vysokých teplotách zbelejú.) A to má byť milý Boh, čo nechá vypariť sa nevinných Enochových spoločníkov? Nebolo azda v jeho moci priviesť k sebe Enocha neškodným spôsobom? Načo tá dramatická a mučivá smrť mnohých ľudí v plameňoch, len aby mohol Enoch vystúpiť do oblakov?

Toto všetko - dedičný hriech, potopa sveta, Enoch, nanebovstúpenie, ale aj Abraháмова vesmírna púť - sa nijako nezohoduje s predstavou dobrotivého Boha. Prečo by mal všadeprítomný Boh povolávať Abraháma k sebe, ak s ním

chcel hovoriť? Boh napokon musel vedieť, čo si Abrahám myslí a čo cíti a kto je zač. Načo vôbec potreboval milý Boh vesmírnu loď, ktorá stojí nad Zemou a otáča sa okolo vlastnej osi? Prečo musel Boh najprv poslať po Abraháma dve bytosti, aby ho priviedli? Načo potreboval „ohnivé kone“ na Enochovu cestu do neba?

Odpoveď je stále tá istá: Pod opisovaným Bohom či Najvyšším sa v nijakom prípade nemohol myslieť všadeprítomný Stvoriteľ, ktorého si uctievať všetky náboženstvá (aj ja). Pokladám priam za urážku skutočného Boha, ak sa mu pripisujú takéto chyby a ohavnosti. Ak však namiesto Boha či Najvyššieho dosadíme mimozemských kozmonautov, stanú sa všetky činy, chyby a paradoxy pochopiteľnými. Pochopíme, kto boli tí „padlí anjeli“ a prečo ukájali svoje sexuálne chúťky. Pochopíme príčiny potopy, pochopíme želanie Najvyššieho pohovárať sa s jednotlivými ľuďmi a pochopíme, prečo zomrelo toľko ľudí, ktorí nepočúvli Enochovo varovanie.

A pochopíme aj strach ľudí pred súdnym dňom, latentnú obavu pred posledným súdom, lebo Najvyšší sľúbil, že sa vráti.

Stretnutie na najvyššej úrovni

Svätý otec, hlava všetkých katolíkov na svete a rímsky biskup, zarazene hľadel na cudzieho muža, ktorý mlčky stál na druhej strane tmavého písacieho stola.

„Kto vás sem pustil?“ spýtal sa trochu neisto.

„Nikto,“ odvetil cudzinec sebavedome a kútkmi úst mu pomykal jemný úsmev.

„Klamete,“ odvetil Svätý otec nezvyčajne tvrdo a pravá ruka sa mu pomaly zakrádala k tlačidlu poplašného zvončeka.

„Nechcete si najprv vypočuť, čo vám chcem ponúknuť?“ uškrnul sa cudzinec. Z jeho čiernych očí vyžarovalo čosi čudne priateľské a zároveň neprirodzené. Pápež zaváhal.

„Čo mi chcete ponúknuť?“ odvetil napokon a snažil sa hovoriť mierumilovne. Prsty mal položené na tlačidlo poplašného zvončeka. Mohol ho bleskovo stlačiť.

„Stroj času,“ odvetil cudzinec pokojne. Vôbec sa nezдалo, že by sa bál, skôr akoby sa zabával.

„Nič hlúpejšie vám nemohlo napadnúť,“ poznamenal pápež pobavene. „Stroje času sú výmyslom prepiatych mozgov.“ Potom po chvíli premýšľania: „Je pravda, v Písme svätom sa opisujú časové posuny, napríklad u proroka Jeremiáša a jeho mladšieho priateľa Abimelecha. Tam však boli časové posuny dielom Božím. Ale ako sa na vás dívam, nevyzeráte ako anjel.“ Takmer súcitne pozrel na cudzinca.

Bol to naozaj čudný zjav. Cudzinec mal čiernu pokožku, okolo dvadsaťpäť rokov, asi sto deväťdesiat centimetrov, kučeravé vlasy, ktoré tak pristanú černocho. Mohol pochádzať zo Senegalu, lebo jeho tmavá pokožka sa leskla ako sadze. Najzvláštnejšie však pôsobilo jeho oblečenie. Mal čierne topánky, čierne ponožky, čierne nohavice, čiernu košeľu a elegantné čierne sako so širokými klopmi. Čierny v čiernom. V neobyčajne sympatickej tvári sa leskli biele zuby ako exotické perly.

„Uveríte mi,“ opýtal sa cudzinec s prívetivým úsmevom, „ak sa pred vašimi očami rozplyniem a o pätnásť sekúnd znova zhmotním?“

Svätý otec sa zhlboka nadýchol. Opäť sa ozvali obličkové bolesti. „Pätnásť sekúnd,“ opakoval posmešne, „s tým súhlasím.“

Cudzinec nenáhľivo siahol do ľavého vrečka na saku a vytiahol plochý trblietavý predmet. Nebol väčší ako náprsná taška, ale vyzeral ako z keramiky alebo z kovu.

„Stroj času,“ usmial sa cudzinec zmierlivo. „Pozerajte sa pozorne na mňa. Keď zmiznem, dívajte sa na sekundovú ručičku na svojich hodinách.“

Potom si pritisol matne sa lesknúci predmet na pravú polovicu čela - a zmizol. Najvyšší predstaviteľ katolíckej cirkvi sa od údivu zabudol pozrieť na hodinky. Úplne zmätený vstal, obišiel svoj obrovský písací stôl a popozeral sa po všetkých kútoch pracovne.

„Haló, tu som zasa!“ zvolal cudzinec veselo a vložil plochý predmet späť do vrečka. Teraz stál na opačnej strane písacieho stola, tesne vedľa kresla Svätého otca.

Pápež sa ťažko dýchajúc oprel oboma rukami o hranu stola, mrmľúc akúsi latinskú modlitbu. „To je trik,“ ťažko vydýchol. „Zhypnotizovali ste ma.“

„Ale nie!“ zasmial sa cudzinec a vyčítavo potriasol čiernou hlavou. „Nech by ste boli ako slabý, ako hlava cirkvi sa musíte vedieť spoľahnúť na svoje zmysly.“

Pápež sa pokúšal usporiadať si myšlienky. Ak to všetko nebol trik, mohol za tým trčať iba diabol - alebo bol cudzinec poslom, anjelom milého Boha. Veď aj Abrahámovi sa zjavil anjel, aj praotcovi Noemovi a svätej Panne Márii.

„Kto vás poslal? Prichádzate od všemohúceho Boha, alebo jeho protivníka?“

„Nie som ani anjel, ani čert, ale človek ako vy,“ odvetil cudzinec jemne. „Prišiel som z budúcnosti.“

Pápež mal čo robiť, aby zachoval pokoj. Napokon povedal:

„Viete, mám problémy so zdravím. Dovolíte...?“ Ukázal na aparát na malom stolíku pri písacom stole.

„Samozrejme!“ usmial sa cudzinec a ponúkavo kývol rukou.

Svätý otec stisol tlačidlo a požiadal, aby mu priniesli jeho liek. Potom ponúkol cudzinca, aby si s ním niečo vypil, a sadol si k veľkému tmavému dubovému stolu v rohu priestrannej pracovne.

Vošla staršia mníška, zarazene pozrela na cudzinca, ale neodvážila sa klásť otázky. Keď ponalievala čaj a pápež vypil akúsi červenú šťavu, s úľavou povedal: „Už mi je lepšie. Viete, od toho atentátu som nedôverčivý. Ako mám veriť vám, bytosti, ktorá sa sem dostala cez všetky stráže? Je vám jasné, že po našom rozhovore vás uväznia, ak sa za vás neprihovorím?“

Černoch pokýval hlavou a mierne sa usmial. „K tomu nedôjde. Videli ste predsa pred chvíľou, ako som zmizol. Nebolo to presvedčivé?“

„To bol trik, ktorý sa vám nepodarí zopakovať,“ odvetil Svätý otec dobrotivo.

Cudzinec sa súcítne pozrel na pápeža. Potom odvetil pomaly, ale dôrazne: „Sme prvá generácia, ktorá ovláda dvojcestný stroj času. Náš najlepší mozog vo výskume dimenzií, profesor Clarke, nechal sa pred niekoľkými rokmi preniesť do budúcnosti. Všetci sme sa nazdávali, že sa nikdy nevráti. Potom sa objavil znova - s takouto hračkou.“ Cudzinec položil lesklý štvorcový predmet na stôl. „Obsluha je detsky jednoduchá,“ pokračoval s pôžitkom. „Vidíte týchto šesť drobných otvorov? Ostrým kovovým kolíkom si môžete zľava doprava nastaviť roky, mesiace, hodiny, minúty a sekundy. Krátko stlačíte a na povrchu si prečítate program.“

Neznámy rýchlo zatlačil po sebe malý kovový kolík do otvorov. A na hornom okraji čudného predmetu sa objavili čísla 112, 8, 14, 3, 6, 14. „Toto je čas, z ktorého prichádzam: 112 rokov, 8 mesiacov, 14 dní, 3 hodiny, 6 minút a 14 sekúnd.“

Cudzinec zmĺkol a pápež sa zamyslel. Potom váhavo povedal: „Predpokladám, že ste agentom niektorej mocnosti. Vašej technike nerozumiem. Vaša neohlásená návšteva sa skončila.“ Svätý otec rýchlo stlačil tlačidlo poplašného zariadenia a vstal.

„Ešte maličkosť,“ poznamenal cudzinec s rozvážnym úsmevom. „Aby ste aktivovali stroj času, musíte si ho pritísnuť na pravú sluchu. Impulz na štart vyvolajú mozgové prúdy. Koordináty sú naprogramované.“

Kým hovoril, vsunul ruku do vnútorného vrečka saka a vytiahol ďalší ligotavý predmet. Okamih predtým, ako do miestnosti vtrhli štyria príslušníci pápežovej osobnej stráže, pritísol si ho krátko na pravú sluchu - a vyparil sa.

Svätý otec stál vydesený pri svojom písacom stole. Z vrások na čele mu stekali kvapky potu. Štyria strážcovia sa bezradne obzerali po miestnosti a potom začali odťahovať ťažké zamatové závesy a pozerat' pod nábytok. Nakoniec sa pápež strážcom ospravedlnil a povedal, že asi omylom stlačil tlačidlo poplašného zariadenia.

Keď stráže odchádzali z miestnosti, Svätý otec zavolať späť mladého dôstojníka. Vzal lesklý predmet, čo ešte ležal na stole, a požiadal: „Priložili by ste si, prosím, tento predmet na sluchu?“

Prekvapený dôstojník vyhovel želaniu svojho pána. Potom bezradne naňho pozrel a mykol plecami. „Nič nepočujem,“ povedal stručne.

„Dajte to sem,“ požiadal pápež unaveným hlasom. Potom si spontánne pritísol predmet na pravú sluchu. Posledné, čo videl, boli zhrozené oči a otvorené ústa členov jeho telesnej stráže.

Vo vnútornom meste Jeruzalema, kde je centrum židovského náboženstva, sa v ten deň odohralo takmer to isté. Hoci židovstvo nemá žiadne cirkevné úrady, hlavný jeruzalemský rabin sa pokladá za najvyššiu autoritu svetovej židovskej obce. Nikto nebol pri tom, keď sa rozplynul do vzduchu.

Inak to bolo v Mekke v Saudskej Arábii. Imám z rodu Koraiš, najvyššia náboženská autorita miliónov moslimov a zástupca (kalif) zákonodarcu Mohameda, zmizol pred očami štyroch mulahov a jedného vysokého kráľovského úradníka. Imám utrpel krátky šok. Niekoľko sekúnd mal pocit, akoby padal do nekonečnej šachty a akoby ho vtáhoval obrovský vysávač. Potom pocítil pôdu pod nohami, okolo neho bolo jasné svetlo, ale kdesi čosi trieskalo a búchalo.

Imámova prvá myšlienka patrila smrti. Určite utrpel infarkt alebo mozgovú porážku. Ale rýchlo pochopil, že žije. Stál v malej miestnosti bez okien, do ktorej vnikalo svetlo nevedno odkiaľ. Imám si ohúrené ohmatal ruky, ramená a dotkol sa tváre. Kde to bol? Povolal ho k sebe Alah? Alebo - na to nechcel myslieť - padol do pasce satanovi?

Steny miestnosti odrazu zmizli, akoby sa rozplynuli. Imám sa neisto poobzeral okolo seba. Nachádzal sa vo väčšej sále. Uprostred stál trojhranný stôl mliečnej farby a na každom boku modrá stolička. Stôl bol prestretý pre tri osoby a stáli na ňom štyri fľaše s rôznymi nápojmi. Vedľa stola sa pomaly okolo vlastnej osi otáčal obrovský glóbus. V miestnosti bolo príjemne teplo a vzduch ľahko voňal ozónom.

Imám váhavo urobil niekoľko krokov a opäť začul treskot a buchot, ktoré začul už pri svojom príchode. Museli vychádzať zo susednej miestnosti.

„Haló, je tu niekto?“ zvolal imám odvážne. Hluk okamžite ustal a v tej chvíli - pohyb bol priam nebadateľný - sa v stene objavil otvor. Za ním stál s vyhrnutými rukávmi a rozopnutým golierom spotený starší muž. „Toho predsa poznám,“ prebleslo imámovi hlavou, no nechcel pripustiť to, čo mu signalizovali myšlienky. Poznal obraz pápeža v ornate a muž s vyhrnutými rukávmi sa zarážajúco podobal na pápeža, ale vyzeral skôr ako robotník.

Obaja muži sa na seba chvíľu dívali. Skôr ako mohol imám spustiť vodopád arabských slov, utrel si jeho spoločník pot z čela a prehovoril po anglicky: „Radšej by sme mali hovoriť spoločným jazykom.“

„Ste ten, za koho vás pokladám?“ spýtal sa imám pokojným hlasom.

„Yes. Som hlava rímskokatolíckej cirkvi. S kým mám tú česť?“

Imám sa obdivuhodne rýchlo spamätal. „Som hlava islamu, imám Ali Muhammed Jussuf ben Ibrahim - ale nechajme to - z Mekky. Kde sme to?“

„Nemám potuchy!“ odvetil pápež. „Sám som obeťou akejsi technickej manipulácie.“ Podišiel k imámovi a podával mu ruku. Imám zaváhal: „Vy a váš rád nemáte nič s tým, ako to mám pomenovať, presunom?“

Najvyšší predstaviteľ katolíckej cirkvi ustato zavrtel hlavou. „Keby som vedel, ako som sa sem dostal, asi by som sa nepokúšal prebiť otvor v stene.“

„Ako dlho ste tu už?“

„Odhadujem, takú hodinu. Táto budova je ako väzenie. Žiadne okná, žiadne dvere, ibaže by sa dajakým tajomným spôsobom otvorili. Všade som búchal. Najprv pästami, potom topánkou. Zbytočne.“

„Nepochopiteľné! Neuveriteľné!“ šomral imám do svojej špicatej briadky a dodal niekoľko arabských slov. Potom prijal pápežovu ruku. „Budeme musieť spolupracovať!“

„Ako vravíte, ale stôl je prestretý pre tri osoby. Ešte niekoho čakáte?“

Dve rozdielne cirkevné kniežatá si trochu rezervovane sadli k stolu. Myšlienky každého z nich sa uberali iným smerom. Odrazu sa v pozadí miestnosti čosi zatrblietalo a pred nimi sa zhmotnila bradatá postava s čiernou čiapočkou na temeni hlavy. Postava si rukou zakrývala oči, akoby nechcela nič vidieť.

„Vitajte!“ kývli jej pápež a imám takmer súčasne. „Práve sme sa dohodli na anglickom jazyku. Sme vás pozvať k

stolu?“

Bradatý muž si sňal ruku z očí. Na jeho reakcii bolo badať, že okamžite spoznal prítomných. „Nie! Nie!“ zvolal, krútiac hlavou, a opäť si rukou zakrýval oči. „Som v nebi či v pekle?“

Imám zakašlal. „Peklo to asi nebude. Nieкто nás pozval na obed! Sadnite si a akceptujte realitu. Vy židia predsa nebývate takí nechápaví!“

Bradatý muž si fučiac sadol. „Ste najvyšší imám z Mekky, však? A vy ste rímsky pápež, mám pravdu? Ja som najvyšší rabín z Jeruzalema.“

„Skvelá spoločnosť,“ zašomral pápež. „Teraz musíme už len zistiť, kto je našim hostiteľom.“

„Rád by som vedel,“ začal najvyšší rabín, „kto z vás zorganizoval toto... ehm... stretnutie. Bol som unesený zo svojej pracovne uprostred dôležitej práce. Moji spolupracovníci už určite vyhlásili poplach.“

„Naozaj?“ uštipačne poznamenal imám. „A ja som zmizol pred očami piatich bdelych mužov. Čo myslíte, čo sa teraz robí v mojom paláci v Mekke? To bude mať následky!“ Imám a najvyšší hlavný rabín s očakávaním pozreli na pápeža.

„Prepáčte, páni, ale nemám s tým nič spoločné. U mňa sa objavil akýsi čierny muž. Černejší ako čierny. Hovoril čosi o stroji času a ja, slaboch, som ho nerozvážne použil.“

V priebehu rozhovoru vysvitlo, že ten istý čierny muž bol aj u najvyššieho rabína. A imám povedal, že sa mu zdalo, akoby sa z ničoho vynorila akási tmavá postava a priložila mu čosi na čelo. Ešte kým sa títo nerovní muži zhovárali, nad stolom sa čosi zatrblietalo a na stole sa zhmotnili misy, z ktorých sa parilo. Bola na nich rôzna zelenina, zemiaky a tri druhy mäsa. Presne podľa chuti každého jedného, pripravené podľa tých-ktorých krajových zvyklostí. Muži sa mlčky obslúžili. Potom Svätý otec sklonil hlavu a začal si popod nos mmlať latinské vety.

„Ku ktorému Bohu ste sa to modlili?“ spýtal sa imám a váhavo sa odvážil položiť pápežovi ruku na rameno.

„K...“, poobzeral sa pápež, „k nášmu Bohu. Nemáme všetci na mysli toho istého?“

„Nie celkom“, skočil mu do reči najvyšší rabín. „My sme vyvolený národ.“

„Stará pesnička,“ poznamenal imám jedovato. „Nikdy si neuvedomíte, že mnohí vás len preto neznášajú, že sa vydávate za niečo lepšie?“

„Hoho!“ zahrmel najvyšší rabín mrzuto. „Vy predsa robíte agresívnu politiku a vychováate náboženských fanatikov. Vy ste tí, čo chcú všetkým ostatným na svete nanútiť svoju vieru!“

„Faktom je,“ odvetil imám chladno a pozrel rabínovi rovno do očí, „že Mohamed - nech je pochválené jeho meno! - bol posledným prorokom, ktorého zoslal Alah. My moslimovia teda konáme z vôle Alahovej...“

Nedohovoril, pretože v miestnosti sa odrazu objavili veľké trojrozmerné farebné obrazy. Bola tam zemeguľa a okolo nej sa vznášali obrovské útvary: niekoľkokoposchodové vesmírne lode s bizarnými nadstavbami a hrozivo vyzerajúcimi priehlbínami a výstupkami. Menšie objekty sa ako hmyz hmýrili okolo väčších, mizli v jasne osvetlených chodbách alebo sa zoskupovali do nových formácií.

Kamera prešla do vnútra jedného z vesmírnych sídlisk. Tri cirkevné kniežatá hľadeli na ľudí rôznej farby pleti, ktorí bežali opreky v obrovskej nádrži. Ich nohy sa pohybovali na nedefinovateľnej tekutine - vyzerala mätko, a predsa zabráňovala ponoreniu. Zrejme to bol akýsi druh športu. Z času na čas vyšplechli vlny záhadnú tekutinu, bežci vybočili z dráhy, zatackali sa a znova sa vzpriamili.

Ďalšia kamera ukázala vnútro vysokej veže, v ktorej sa vznášali ľudia s rozpaženými rukami. Vo veži zjavne pôsobili rôzne gravitačné polia, lebo niektorí ľudia poletovali s grációznymi pohybmi, druhí padali strmhlav dolu, zase sa spamätali a vzlietli nahor.

Potom sa objavil jediný obrovský obraz, ktorý vyplnil polovicu miestnosti. Tisíce a tisíce ľudí kľáčali ako na tajomný príkaz na zemi. Pretekári kľáčali na ich tekutine, lietajúce bytosti z veže skláňali hlavy, diváci si kľakli tam, kde práve boli, a kamera snímala aj posádky väčších a menších útvarov, ako kľáčia každý na svojom mieste a spínajú ruky.

Vzápätí zaplavila miestnosť hudba. Vychádzala zo všetkých stien, najprv tichá, potom čoraz hlasnejšia, splývajúca do jedného jediného chorálu. Akoby sa spojili všetky hudobné nástroje, aké kedy jestvovali na Zemi. Kľáčiaci ľudia začali spievať a hoci ani jeden z troch cirkevných vodcov nerozumel jazyku, boli dojatí do hĺbky duše. Záchvevy hudby a spevu zaplnili miestnosť, vibrovali v nepoznaných intervaloch a tóninách, prenikali každou bunkou a zaplavili mozog pocitom nevýslovnej úcty.

Troja vodcovia cirkvi vstali zo stoličiek, akoby sa boli dohodli. Neprinútil ich k tomu nijaký nátlak, nijaká hypnóza, ale jedine vnútorné dojatie. Kamera prešla po tvárach jednotlivých ľudí a potom do kozmu, kde sa objavil geometrický vzorec. Rímsky pápež si kľakol a zopál ruky k modlitbe, imám z Mekky ležal doluznačky na podložke z umelej hmoty s dlaňami obrátenými nahor a najvyšší rabín z Jeruzalema stál s rukami skríženými na prsiach a hlboko sklonenou hornou polovicou tela. Úctivo a s hlbokým dojatím sa modlil každý k svojmu Bohu. Keď ľudia na trojrozmerných obrazoch opäť vstali a pobrali sa za svojou prácou či športom, vstali aj hlavy troch náboženstiev. Potom, ako v dohodnutom obraze, si mlčky podali ruky a nevšímli si, že v miestnosti je štvrtá osoba: čierny muž.

„Čo myslíte, páni, ako zareagujú stúpenci vašich náboženstiev, keď uverejníme obrázky vašej spoločnej modlitby a priateľského stisku rúk?“

Troja náboženský vodcovia váhavo uvoľnili spojené ruky. Prvý sa spamätal imám: „Čo z toho budete mať?“

„Ja nič, ale ľudstvo veľa!“ usmial sa čierny muž.

„Energicky protestujem proti tomuto únosu,“ zlostil sa najvyšší rabín. „Žiadam, aby ste ma okamžite zanesli späť!“

„Stane sa,“ odvetil čierny muž priateľsky. „A protestovať nemáte u koho, lebo nikto si nevšimol vašu neprítomnosť. Zanesieme vás späť v tej istej desiatine sekundy, z ktorej sme vás vytrhli. Spokojný?“

„Predpokladám,“ vložil sa pokojne a zdržanlivo do rozhovoru pápež, „že ste týmto stretnutím sledovali dajaký cieľ.“

„Máte pravdu,“ odvetil čierny muž s prietivým úsmevom. „Žijete v roku 1995. My z budúcnosti vieme, že v najbližších rokoch sa nájdu dôkazy o existencii inteligentného mimozemského života. A o ďalších niekoľko rokov sa nadviaže

kontakt s mimozemšťanmi. Krátko nato zaplavia obežnú dráhu Zeme cudzie vesmírne lode. Videli ste to na našej trojrozmernej holografii. Boli to, páni, živé obrazy spred niekoľkých minút.“

„Začínam chápať,“ poznamenal pápež. „Musíme sa dohodnúť na celosvetovom náboženstve...“

„Na Alahovi!“ prerušil ho imám.

„Nie, Jahvem!“ prekričal ho najvyšší rabín.

„Ale, páni,“ upokojoval ich čierny muž so zmierlivým úsmevom. „Či Alah, Jahve alebo Boh Otec, myslí sa tým vždy ten istý: veľký duch večného Stvoriteľa. K nemu sa modlia ľudia budúcnosti, jeho úprimne a s vďakou uctievať. Videli ste to na trojrozmernej projekcii na vlastné oči a dokonca ste sa modlili s nimi. Musíte nájsť spoločnú cestu, inej možnosti niet. Ak to neurobíte, bude to znamenať zánik náboženských obcí, ktoré zastupujete.“

Svätý otec sa objavil vo svojej pracovni tak nečakane, ako bol zmizol. Osobný strážca zarazene zažmurkal, potriasol hlavou a chytil sa za čelo.

„Nie je vám dobre?“ usmial sa pápež.

„Alebo mám halucinácie, alebo mi oči neslúžia.“

„Ste prepracovaný. Navrhujem vám, vezmite si niekoľko dní dovolenky a choďte do hôr,“ odvetil pápež a dobrotivo sa usmial.

Keď strážca opustil miestnosť, Svätý otec sa ťažko dýchajúc oprel o kožené operadlo kresla. Trpel on na halucinácie? Stretnutie s imámom a najvyšším rabínom predsa nemohlo byť skutočné! Pretrel si oči a zahľadel sa na papieri na pracovnej doske. Až vtedy si všimol predmet, ktorý nepatril na písací stôl. Váhavo ho vzal do ruky. Bol to strieborný lesklý rám, veľmi podobný tomu, do akého sa dávajú fotografie, iba o niečo hrubší. Najvyšší predstaviteľ rímskokatolíckej cirkvi sa najprv s otvorenými ústami, potom s chápaným úsmevom díval na obraz. Bol to hologram v svetlých farbách a na ňom traja cirkevní otcovia v priateľskom objatí.

Keď zazvonil telefón, pápež inštinktívne tušil, kto volá.

„It's me,“ ohlásil sa zvučný hlas s arabským prízvukom. „Našli ste na písacom stole trojrozmerný hologram?“

Krátko nato položil pápežovi tú istú otázku najvyšší rabín z Jeruzalema.

Návrat bohov

NIKTO NÁS NEKLAME, KLAMEME SA SAMI.

Johann Wolfgang von Goethe, 1749-1832

Odkedy Homo sapiens začal rozmýšľať, bojí sa smrti. Je svedkom zomierania v prírode a znovuzrodenia na jar. Vidí, ako blednú hviezdy, a je svedkom toho, ako sa v nasledujúcu noc opäť rozsvetujú. Čo je medzi smrťou a životom? Akási záhadná sféra, stav čakania na nadchádzajúce znovuzrodenie. Nádej na pokračovanie života po smrti dáva človeku silu zmierenie hľadiť v ústrety smrti. Lenže strach zo smrti sa tým neodstráni, pretože, ako dokazujú vlastné životné skúsenosti, každá nádej nie je nič iné iba vidina.

A bázeň jednotlivcov je aj strachom nás. Národy sa boja vojny, záblesku atómovej bomby, zúrivosti cudzích vojakov, zániku okolitého sveta. Skľúčene myslia na strašnú udalosť, ktorou im hrozia sväte knihy: súdny deň. V Novej zmluve ho ohlasuje napríklad evanjelista Marek (13, 24 a n.):

„V tie dni, po onom súžení, slnko sa zatmie, mesiac nevydá svetlo, hviezdy budú padať z neba a nebeské mocnosti sa budú pohybovať.“

Jeho kolega Lukáš je ešte o niečo presnejší, vymenúva dokonca znamenia, ktoré ohlásia súdny deň (21, 10, 25):

„Povstane národ proti národu a kráľovstvo proti kráľovstvu; budú veľké zemetrasenia a miestami hlad i mor; desivé zjavy a veľké znamenia budú z neba... A budú znamenia na slnku a na mesiaci i na hviezdach, a na zemi úzkosť národov, ktoré budú bezradné pre hučanie mora i vlnobitia. Ľudia zamrú strachom v očakávaní vecí, ktoré prídu na celý svet. Lebo nebeské mocnosti budú sa pohybovať.“

Nemenej dramaticky vykresľuje súd sveta Korán hneď vo viacerých súrach: [41]

„V mene Boha milosrdného, zľutujúceho sa: Až sa slnko zvinie, až hviezdy pohasnú, až hory sa z miesta pohnú, až breživá ťava bude zanedbaná a divé zvieratá zhromaždené, až more bude vriieť...“ (súra 81). „V mene Boha milosrdného, zľutujúceho sa: až sa nebo rozpuke, až sa hviezdy rozptýlia, až sa moria rozlejú, až sa hroby prevrátia, potom pozná duša každá, čo vykonala včas a čo zameškala“ (súra 82).

Súdny deň, posledný súd nad ľudstvom, sa spomína aj v gregoriánskych spevoch, v tých jednoduchých a predsa nádherných piesňach, ktoré prenikajú človeka skrz naskrz a ešte aj dnes sa spievajú v katolíckych kláštoroch. Dies irae sa spieva pri zádušných omšiach:

Dies irae, dies ilia Solvet saeculum in favilla Teste David cum Sybilla

Quantus tremor est futurus Iudex est venturus Cuncta striete discussurus...

V ten deň hnevu jednou chvíľou svet zahynie bez omylov, svedčí Dávid so Sibylou.

Aký strach obkľúči všetkých, keď sprievodom vojsk anjelských príde Sudca skutkov ľudských.

Súčasne so zánikom sveta ohlasuje sa aj príchod iudexa, sudcu, napríklad v evanjeliu podľa Marka (13, 26):

„Vtedy uzrú Syna človeka prichádzať na oblakoch s mocou a slávou veľikou. A vtedy pošle anjelov a zhromaždí svojich vyvolených zo štyroch strán sveta, od konca zeme až po koniec neba.“

Evanjelista Lukáš k tomu pridáva ešte jednu vetu (21, 28):

„Keď sa toto začne diať, vzpriamte sa a pozdvihnite hlavy, pretože približuje sa vaše vykúpenie.“

Apokalypsa - kedy?

Vykúpení budú, pochopiteľne, iba spravodliví, iba veriaci, tí, čo sa neoblomne a slepo držia slov Písma svätého. A ak sa ma pýtate, ktorým slovám ktorého Písma svätého, takisto neviem, lebo ako je známe, každé náboženstvo v tomto pozemskom blázinci tvrdí, že jeho Písmo sväté je jedine pravé. Ohlasuje sa nebeský sudca, čo „tróni v oblakoch“ a

meria spravodlivým metrom dobré a zlé skutky ľudského pokolenia. Kým sa tak však stane, kým sa vyvolení budú môcť nast'ahovať konečne do ríše nebeskej, bude zvyšok ľudstva potrestaný, bitý, mučený a bude sa škvariť v ohni. Najpôsobivejšie to opisuje apoštol Ján v takzvanom Zjavení či Apokalypse, poslednej knihe Novej zmluvy. Tu sa rozlomí sedem pečatí a s každou pečaťou doľahnú na ľudstvo nové útrapy. Anjeli zatrubia a pri každom zatrubení sa stane niečo strašné. Pri prvom zatrubení „nastalo krupobitie a oheň zmiešaný s krvou a padlo to na zem“, keď zatrubil druhý anjel, „do mora padlo niečo ako veľký, ohňom horiaci vrch a tretina mora sa premenila na krv“. Prírodzene, že pritom zahynula „tretina mnohých živočíchov a tretina lodí sa potopila“.

Ešte väčšie hrôzy očakávali nešťastnú zem, keď sa ozvala tretia trúba... „z neba spadla veľká hviezda, ktorá horela ako fľaša a padla na tretinu riek a na pramene vôd. Tá hviezda sa menuje Palina. Tretina vôd sa premenila na palinu a mnoho ľudí zomrelo od tých vôd, lebo zhorkli“ (8, 10 a n.).

Nakoniec sa zatiahlo aj slnko a mesiac a ľudia začala trápiť všaková háveď, kobylky a škorpióny, ale nesmeli zomrieť. Hrôzy neberú konca. Nasledujú kone s levími hlavami a z tlám im šľahá oheň, dym a síra. Hoci medzitým je už dávno vyše ako tretina ľudstva zničená a prakticky nikto už nemohol existovať, ľudia ešte stále nie sú ochotní kajať sa. Nevie, v ktorom mozgu sa zrodili tieto mory alebo akými víziami apoštol Ján trpel - viem však, že jednotlivé prvky tejto apokalypsy možno nájsť nielen u pravekého proroka Enocha, ale aj u mladého proroka Daniela (7, 1 a n.). V každom prípade sa tentoraz cirkevní otcovia, redaktori Biblie, dohodli, že znamenia a príchod nebeského sudcu musia mať rovnakého menovateľa. A tak stojí v Apokalypse apoštola Jána (6,12-16) podobne ako v evanjeliách apoštolov Marka a Lukáša: „...nastalo veľké zemetrasenie; slnko sčernelo ako srstená vrecovina a mesiac bol celý ako krv; hviezdy nebies padli na zem, ako keď figovník, zmietaný veľkým vetrom, striasa zo seba figy; nebo sa rozostúpilo ako zvinutá kniha a všetky vrchy a ostrovy sa pohli z miesta. Zemskí králi a veľmoži, vojvodcovia, boháči, mocní a všetci otroci aj slobodní skryli sa do jaskýň a medzi bralá vrchov a volali vrchom a bralám: Padnite na nás a skryte nás pred tvárou Sediaceho na tróne...“

V doterajších dejinách ľudstva katastrofy prebiehali relatívne skromne, všetky vojny sa odohrávali na geograficky obmedzenom priestore. Apokalypsa sv. Jána naproti tomu ohlasuje zničenie celého sveta, kde nikto neunikne konečnému rozsudku „Sediaceho na tróne nad oblakmi“: súdnemu dňu alebo poslednému súdu.

Skade vôbec pramení toto myšlienkové bohatstvo? Obrazy strašného odsúdenia a následného vykúpenia pre veriacich? Kto vymyslel anjelov pomsty s trúbami, ktorí vyliali na zem čaše so siedmimi plagiami Božieho hnevu? Kde, v ktorej vízii sa zrodila postava posledného sudcu? A vôbec, čo je to za dobrotivý alebo pre mňa za mňa „najmilosrdnejší“ Boh, ktorý neveriacich po etapách mučí a pripravuje o život, aby ich napokon na večné časy nechal škvariť sa v pekle?

Nesporné je vlastne iba to, že v ľudskej fantázii sa rodí nielen dobré a pekné, ale aj ohavné. V zlosti ľudia posielajú svojich protivníkov do pekla a maľujú si toto peklo vo všetkých farbách. Nesporná je ďalej nádej trpiacich ľudí na krajší svet, v ktorom sa im bude vodiť lepšie. Napokon aj iní by raz mali okúsiť múky - tí nespravodliví a zlí, bohatí, zvrhlí a pochybovači, zatiaľ čo my ostatní budeme užívať rajské rozkoše a popíjať nektár.

Čím sú časy mizernejšie, tým úprimnejšie sa ľudia nádejajú, že sa dočkajú zlatého veku, v ktorom bude vládnuť absolútna spravodlivosť a nikoho nepodvedú. A pretože nič sa nerodí z ničoho, ani zlatý vek, patrí k tomu kráľ, vládca, znovunarodený, vykupiteľ, prorok, alebo, ak je to čo len trocha možné, niekto, kto má moc urobiť poriadok v chlieve. Toto pochopiteľné želanie splodilo za stáročia aj zmŕtvychvstanie, aj mesiášov a prorokov. Uvediem niekoľko zaujímavých príkladov.

Proroci našich dní

Piateho januára 1945 zomrel vo Virginia Beach v USA šesťdesiatšesťročný jasnovidec Edgar Cayce. V tranze tento „spiaci prorok“, ako ho nazývalo nespočetne veľa ľudí, uzdravoval, hoci nepoznal nijakú lekársku knihu. Vo svojich približne dvetisíc päťsto Readings uvádzal zarážajúce podrobnosti o minulosti i budúcnosti, ale aj o svojom vlastnom viacnásobnom znovuzrození od čias starého Egypta po súčasnosť. O Edgarovi Cayceovi sa napísalo veľa kníh a počet jeho prívržencov na celom svete sa ráta na milióny. [42]

V novembri 1926 sa v Puttaparthi v Indii (spolkový štát Andhrapradesh) narodil chlapec menom Satyanarayana Raju. Jeho krstné meno znamená v preklade čosi ako „boží človek“. Keď mal Satyanarayana Raju štrnásť rokov, uštipol ho škorpión a keď sa po niekoľkodňovej kóme prebral, tvrdil, že je znovuzrozený Sai Baba. Sai Baba bol v minulom storočí veľkým indickým svätcom. Tridsaťročný Satyanarayana Raju po prvý raz vystúpil na verejnosti a keď mal tridsaťšesť rokov, založil svoj ašram. V súčasnosti má Sai Baba vo svojej rodnej obci dvesto päťdesiat kilometrov severovýchodne od Bangaloru najväčší ašram v Indii, okrem toho tam založil univerzitu a vynikajúcu nemocnicu. Počet jeho stúpencov sa odhaduje na sto miliónov. Napísalo sa o ňom nespočetne veľa kníh. [43] Deň čo deň uskutočňuje pred ohúrenými veriacimi a televíznymi kamerami materializáciu a zázračné uzdravenie rozličného druhu. Sám o sebe tvrdí, že je všemocný, vševědúci a všadeprítomný a seabedome sa vyhlasuje za inkarnáciu Budhu, Krišnu, Rámu a Krista. Podľa tvrdenia časopisu Spiegel sa pritom nezrieka telesného sexu. [44] Svoju smrť ohlásil na rok 2022, no krátko nato sa vraj opäť narodí v spolkovom štáte Karnataka.

Rakúske mesto Graz sa 15. marca 1840 stalo svedkom čudnej udalosti. Vtedy štyridsaťročný učiteľ hudby Jakob Lorber začul odrazu „zreteľne a jasne“ hlas, ktorý mu prikazoval písať. Učiteľ poslušne, hoci spočiatku trochu preľaknuto, vzal do ruky pero a v nasledujúcich rokoch písal zväzok za zväzkom, čo mu diktoval hlas „niekde pri srdci“. Dnes má vytlačené dielo proroka Jakoba Lorbera nemenej ako dvadsaťpäť zväzkov s asi desaťtisíc stranami. [45] Lorber vysvetľoval detaily z prírodovedy a astronómie, ktoré sa objavili až neskôr, a napísal zarážajúce komentáre k Novej i Starej zmluve. Má niekoľko stotisíc stúpencov, ktorí sú pevne presvedčení o slovách svojho proroka.

Aj v Qadiane, pakistanskej dedine ležiacej severovýchodne od Lahore, sa v minulom storočí narodil prorok Hazrat Mirza Chulam Ahmad. Bola to jemná, príjemná osobnosť, ktorá sa rovnako jasne vyjadrovala slovom i písmom.

Napokon založil hnutie Ahmadiyya. Je to islamská náboženská obec, ktorá má dodnes veľa stúpencov. Zakladateľovi tohto náboženstva sa pripisuje viacero zázakov. Jeho stúpenci prisahajú, že najmocnejší Boh rozhodol, aby bol „pokračovateľom všetkých predchádzajúcich prorokov“. Bol predurčený, aby sa stal „Mesiášom a mahdim pre kresťanov i moslimov“, ale aj „Krišnom pre hindov, Budhom pre budhistov a obrazom všetkých predchádzajúcich prorokov. Vykupiteľom celého ľudstva“. [46]

To sú iba štyria proroci za posledných sto päťdesiat rokov, ktorých pôsobenie je nanajvýš udivujúce. Popri týchto pozitívnych zvestovateľoch a liečiteľoch, ktorí nikomu neublížili, sa svet hemží negatívnymi postavami, prorokmi oznamujúcimi koniec sveta, ktorí nám už roky hlásajú, že by sme už dávno mali byť všetci mŕtvi. Koniec sveta je večnou témou, odkedy existuje ľudstvo. [47] Našťastie tomu svet nikdy neveril.

O veriacich a neveriacich

Odhalit' prognózy šarlatánov, aj tých, čo sa maskujú vedou, pre mňa nie je problém. Sú vždy priveľmi priehľadné, priveľmi napasované na súčasnosť a ideologicky zafarbené. Problémy nemám ani s prorokmi, ako je Jakob Lorber, Hazrat Mirza, Chulam Ahmad, Edgar Cayce či Sai Baba, aj keď posledný sa sám označoval za „boha“.

Na ich obdivuhodné, dá sa povedať univerzálne vedomosti jestvuje dnes dokonca rozumná, matematicky podložená teória. Jej autorom je francúzsky jadrový fyzik Jean E. Charon a nehovorí nič iné, ako že hmota a duch sú nerozlučne navzájom spojené. V každom atóme - presnejšie elektróne - je obsiahnutá celá inteligencia vesmíru. [48] To vysvetľuje vedomosti prorokov, aj keď sami nemajú ani potuchy, kde ich vzali.

Problémy mám v celkom inej rovine - v rovine náboženstiev. Tie nám hlásajú, že v súdny deň budú neveriaci upálení, ubití, prebodnutí, otrávení („horkou vodou“), zastrelení, rozdrvení pri zemetrasení, či vykynožení inou pliahou. Pardon, to sa, našťastie, týka iba neveriacich. Ktorých neveriacich, prosím? Tých, čo neveria katolíckym dogmám? Tých, čo majú pech a vyrástli v niektorej kresťanskej sekte? Tí, čo nevyrástli v niektorom z arabských či ázijských štátov a nepoznajú ani svätý Korán, ani niektoré z budhistických či hinduistických učení? Tí, čo sa v Japonsku hlásia k šintoizmu, alebo tí, čo sa nesprávajú podľa Knihy mormónov? A tu mi nezostáva nič iné, ako spýtať sa: Pane Bože, čo si to spáchal?

Ludia čakajú na Vykupiteľa, na Záchrancu a Spasiteľa, na Znovuzrodeného a na Mesiáša. Kto ním môže byť? V jednom zápise z roku 1573 sa nachádza Sága o Kyffhäuserovi. Nikdy ste o nej nepočuli? V tejto ságe sa ospevuje návrat nemeckého cisára Fridricha. Už len ten nám chýbal: [49]

Nemecký cisár, nemecký cisár! Meškáš! Spíš? Hor'sa, zobud' sa! Príd' potrestať hriechy sveta!

Nuž, nie je to nič nové na tejto zemi, veď aj starí Rimania očakávali návrat svojich božských cisárov Augusta, Claudia a Vespaziana. Nazývali ich „záchrancami sveta“ [50]. Dokonca aj o ukrutnom Nerónovi sa ešte roky po jeho smrti povrávalo, že sa znovuzrodil na Cypre a prevzal ostrov do svojich rúk. Dejiny sveta sa hemžia týmito druhom znovuzrodených, z ktorých ani jeden nebol mesiášom a vôbec nikoho nezachránil. Môžeme na nich zabudnúť. Zabudnúť nemôžeme na postavy mesiášov v najväčších náboženstvách. Tie napokon dodnes ovplyvňujú myslenie spoločností.

Pre celý kresťanský svet je Spasiteľom a Vykupiteľom Ježiš Kristus, ktorý nás síce už pred dvetisíc rokmi vykúpil od osudného dedičného hriechu, ale napriek tomu má znovu prísť; aby nás súdil, „tróniac v oblakoch“. Ako sa vlastne stal Kristus Mesiášom kresťanov, kým židia, z ktorých národa Kristus pochádzal, nechcú nič vedieť o Mesiášovi Ježišovi? Táto história je natoľko zmotaná a - ako ináč - sprejádzaná tisícami nekonečných komentárov, že sa musím sústrediť iba na to najpodstatnejšie. Na objasnenie to stačí!

„Najstarší písomný záznam mesianistických nádejí, ktoré môžu byť ešte staršie, nachádzame v takzvanej pamätnej Izaiášovej knihe,“ hovorí teológ Ulrich Kellermann, ktorý sa podrobne zaoberal touto témou. [51] U proroka Izaiáša je síce všetko možné, ale nič z toho nie je jasné. Izaiáš sa snaží (9, 6 a n.) vyčariť Mesiáša. V jeho knihe sa píše:

„Lebo dieťa sa nám narodilo; syn nám je daný; na jeho pleciach spočinie kniežatstvo, jeho meno bude: Predivný radca. Mocný Boh, Otec večnosti, Knieža pokoja. Veľká bude jeho vláda a nebude konca pokoju na tróne Dávidovom a v jeho kráľovstve, lebo ho upevní právom a spravodlivosťou odteraz až naveky...“

Bol Ježiš Mesiášom?

Chciet' z toho odvodzovať kresťanského alebo aj židovského Vykupiteľa by bol silný tabak. Nielen preto, že po Ježišovi vonkoncom nezavládol mier („nebude konca pokoju“), ale aj preto, že sa hovorí o „kráľovstve Dávidovom“, nad ktorým má vládnuť až „naveky“ - kráľ Dávid je už tisícky rokov mŕtvy! Niekde sú Izaiášove vety preložené do minulého času - „dieťa sa nám narodilo“ -, potom zasa do budúceho času - „veľká bude jeho vláda“ atď. Vytúžené dieťa logicky nemohlo byť na svete za Izaiášovho života. Navyše si treba uvedomiť, že hebrejské písmo, v akom sú napísané proroctvá, nepozná samohlásky. A ako sa dočítame v hebrejských školských učebniciach, v tejto písomnej forme nejestvuje žiadny gramatický budúci čas. [52] Len aby sa texty ľahšie čítali, samohlásky sa naznačovali malými bodkami medzi spoluhláskami. V pôvodných textoch existovalo imperfektum alebo perfektum. Futurum vôbec nejestvovalo. Prekladateľ mohol s takýmto textom narábať podľa vlastného uváženia alebo zmyslu. Tak sa z perfektum consecutivum - abrakadabra - stalo futurum.

Samozrejme, ani pokiaľ ide o Izaiáša nie sú vedci zajedno v tom, ktoré vety naozaj pochádzajú od Izaiáša a ktoré nie. Ak jeden odborník napísal, že pôvodná Izaiášova kniha sa „presunmi, vypúšťaním textu a doplnkami úplne zmenila“, druhý tvrdí úplný opak a tretí „rozhodne“ popiera, že Izaiášove výroky vôbec niekedy existovali ako „samostatná zbierka“. [53] To sú však teologické výklady, na ktoré som si dávno zvykol. Nikto nevie, čo platí. Napriek tomu žiadne mesianistické proroctvá nezískali taký celosvetový význam ako Izaiáš (9, 6) a Daniel (7, 27).

Veľmi diskutabilný Izaiášov text sa snaží ešte vo viacerých ďalších pasážach urobiť z Ježiša Mesiáša. Pretože nechcem čitateľov nudiť citátmi z Biblie, uvádzam poradie jednotlivých miest v texte. Kto má záujem, môže si v Biblii nalistiť Izaiáša (8,23; 9, 1-6; 11,1-10; 35,4-10; 40,1-5; 42,1-7; 49,1-12).

Nesľubujem primálo, ak konštatujem, že nikde nenájdete čo len trocha presvedčivý dôkaz o tom, že by Ježiš mohol byť Mesiášom, nehovoriac o tom, že sa nikde nevyskytuje meno Ježiš. Pravda, predpokladom tohto prísľubu je neutrálny preklad Biblie a nie preklad niektorej cirkvi, ktorá slova „Ježiš“ alebo „Kristus“ vkladá tam, kde sa jej to hodí.

Na tomto zistení nemenia nič ani ďalšie pasáže Starej zmluvy. Citujú sa tam výroky a piesne zo Šalamúnových žalmov, ktoré síce často hovoria o budúcom kráľovstve v Izraeli alebo o dome Dávidovom, ale nikde o Ježišovi. Aby bolo možné odôvodniť, že Ježiš je ohlasovaným Mesiášom, cituje sa dokonca Daniel. Ibaže Daniel hovorí rovnako nejasne ako jeho kolegovia. Ako najpregnantnejší dôkaz sa uvádzajú riadky z Knihy Danielovej 7, 13 a n. Tam sa dočítame:

„V nočných videniach som videl, že na nebeských oblakoch prichádzal ktosi ako Syn človeka. Dostal sa k Vekom starému a priviedli ho pred neho. Dostal moc, slávu i kráľovstvo, aby mu slúžili všetci ľudia, národy a národnosti, jeho vláda je večná vláda a nepominie, jeho kráľovstvo nezanikne.“

Prorok Daniel sám v tejto súvislosti hovorí o „nočných videniach“, ktoré mal. Videl podivné zvieratá s nezvyčajnými rohmi, a pretože týmto „nočným videniam“ nerozumel, prišiel akýsi anjel a všetko mu vysvetlil. Prečo nie hneď? Ani jedno z proroctiev, nech je to akékoľvek, nikde neohlasuje žiadneho Ježiša. A ten, kto chce z týchto hmlistých formulácií za každú cenu vykúzlí postavu Ježiša ako Mesiáša, nevyhnutne stroskotá na historických faktoch. Po Ježišovi nenasledovala žiadna moc či kráľovstvo, ktoré nikdy „nezanikne“. To pochopiteľne vedía aj kresťanskí teológovia. Preto vymysleli v myšlienkovom vzlete „kráľovstvo večné“ po súdnom dni. Čo sa nestalo, musí prísť. Nie? Je to také jednoduché. Hlavne, že nádej zostáva.

Z mojej strany by som v podstate rád ukončil výmenu názorov na to, či Ježiš bol alebo nebol Mesiášom, ale energickí kritici by mi určite vyčítali, že som jednoducho vynechal najdôležitejšie pasáže, ktoré hovoria o Ježišovi. Ten, kto hľadá v Starej zmluve Ježiša ako Mesiáša, naozaj nájde nielen dvadsať pasáží u Daniela, Samuela alebo Izaiáša, ale aj u proroka Micheáša, mladšieho Izaiášovho rovesníka, a u proroka Ezechiela. Tam sa odvolávajú na kapitolu 34, kde je reč o budúcom „stáde“, nad ktorým bude vládnuť „jediný pastier“ z domu Dávidovho. A u Ezechiela (37, 21-28) môžeme napríklad čítať zvyčajné prísľuby o víťazného Izraela, ktorému budú ostatné národy takpovediac ležať pri nohách.

Kráľovstvo pre Dávida

„Takto vraví Hospodin Pán: Hľa, ja poberiem Izraelčanov spomedzi národov, kam odišli, zhromažďím ich odvšadiaľ a priviediem ich na ich vlastnú pôdu. Urobím z nich jeden národ v krajine na izraelských vrchoch a jeden kráľ bude kráľom všetkých... Môj služobník Dávid bude kráľom nad nimi... Môj príbytok bude u nich, ja budem ich Bohom a oni budú mojim ľudom. Potom národy poznajú, že ja som Hospodin, ktorý posväcuje Izrael; moja svätýňa bude uprostred nich naveky.“

Toto všetko sú pochopiteľné, hoci zároveň len zbožné želania, sformulované v časoch, keď na tom bol Izrael veľmi zle. Izraelčania vo svojich bolestných dejinách dúfali vždy znova a znova, že príde čas, keď znovu vznikne kráľovstvo „z rodu Dávidovho“ a opäť bude medzi nimi prebývať ich Boh. Na tieto pasáže textu sa napokon odvolávajú dnešní ortodoxní židia, ktorí svojmu politickému vedeniu spôsobujú toľko nepríjemností. Už som poukázal na to, že Ezechielove texty sú kopou redakčných prepracovaní a len sa tak hemžia vsuvkami rôznych autorov z rôznych období. Nikdy som nepochopil, ako z toho možno odvodiť Ježišovo mesiášske poslanie, a zjavne to zostane môjmu úbohému rozumu neprístupné.

Napokon zostávajú ešte apokryfické knihy Enocha, Barucha, ako aj 4. kniha Ezru, ktoré takisto ohlasujú príchod Spasiteľa. U Enocha patrí k mesianistickej časti obrazná reč v kapitolách 38-71. Nájde tam astronomické údaje a tajomstvá a nakoniec sa dočítame aj o budúcom „Synovi človeka“ (46, 3 a n.): [54]

„Odpovedal mi a riekol: Toto je Syn človeka, ktorý je spravodlivý, v ktorom prebýva spravodlivosť a ktorý odhalí všetky poklady toho, čo je skryté; lebo Pán duchov si ho vyvolil a jeho osud pred tvárou Pána duchov stotočnosťou všetko prekoná. Pred týmto Synom človeka, ktorého si videl, povstanú králi a mocní zo svojich stolíc a všetci veľkí zo svojich trónov; povolí uzdu silných a rozdrví zuby hriešnikov. Zvrhne kráľov z trónov a vyženie ich z ich kráľovstiev...“

To sú síce jednoznačné prísľuby budúcnosti a budúceho Spasiteľa, ktorým bude „Syn človeka“. Ibaže: aj keby som sa naučil naspamäť celého Enocha, o Ježišovi nikde nie je zmienka. A takisto je to s apokryfickou knihou Baruchovou a apokryfickou 4. knihou Ezrovou: mesianistické očakávania áno, odkazy na Ježiša nie. Na konci tejto máteže uvádzajú teológovia ako dôkaz o Ježišovi aj Testamenty patriarchov. Tieto testamenty sú opäť apokryfické texty a nepochybne boli v období po Kristovi upravené. Napokon zostávajú ešte Sybiline proroctvá, ktoré nám chýbali, aby bol tento šalát dokonalý - iba o Ježišovi ako Mesiášovi tam nenájdeme ani zmienku.

Kto sa prebije cez túto spúšť teologických statí, nájde v starých textoch predtuchu a pálčivú nádej na veľkú udalosť, ku ktorej má v budúcnosti dôjsť. Pritom si proroci a apokalyptici predstavujú túto udalosť rozdielne. U prorokov a v testamentoch patriarchov sa odohrá jednoznačne na Zemi, u apokalyptikov naopak niekde nad Zemou. Tak napríklad teológ dr. Werner Küppers výstižne poznamenáva: [55]

„Svetlo tejto nádeje žiari na tmavom pozadí a v jeho ohnisku sa zjavuje v rôznych podobách tajomná bytosť: Podobná človeku, Syn Človeka, vyvolený Spravodlivosťou, Hviezda mieru, nový Hlásateľ, Človek, Mesiáš; akýsi čisto náhodný velikan, väčší ako človek a predsa ani anjel, ani Boh... Ako pochopiť postavu takýchto zvláštnych obrysov?“

V rámci židovskej teológie zostáva Mesiáš „človekom zrodeným z človeka“ [56], často to vôbec nie je osoba, ale celý národ Izraela. Inak je to v kresťanskej teológii. Tam sa postava Mesiáša stotožňuje so Synom Božím. Ibaže niektoré otázky zostávajú v oboch teológiách nezodpovedané: Odkiaľ pochádza mesianistické očakávanie? Aké je staré?

Napokon nestačí odvolávať sa na prorokov Izaiáša, Daniela alebo Ezechiela, keď dobre vieme, že ich texty boli sfaľované a znovu zostavené. Aj datovanie odvolávajúce sa na prorokov je z toho istého dôvodu nezmyselné: mesianistická myšlienka je jednoznačne oveľa staršia ako všetci proroci. To, čo proroci načrtávajú, sú iba formy očakávania, ktoré existujú medzi ľuďmi od čias vyhnania z raja. Celé nádherné zafarbenie prorockých opisov sa zakladá

na podobných princípoch. Proroci a ich neskorší redaktori pracovali so zachovaným myšlienkovým bohatstvom vyjadrujúcim spoločné veľké nádeje celého národa. A táto nádej bola pevnou súčiastkou, ak nie priam životným nervom skupiny ľudí skôr, než sa napísalo prvé slovo. Očakávanie vykúpenia je „veľmi staré a existovalo dávno pred prorokmi“ [57].

„Izraelčania zanechali svetu tri dary,“ píše teológ Leo Land-mann, „monoteizmus, morálne zásady a pravých prorokov. K tomu treba pridať štvrtý dar: vieru v Mesiáša.“ [58] Proti tomuto konštatovaniu možno uviesť presvedčivé námietky. Mesianistické očakávania poznali oveľa staršie kultúrne a prírodné spoločnosti.

Už v roku 1919 napísal teológ H. W. Schomerns [59]: „K posilneniu a budovaniu kresťanskej obce patrí presvedčenie o nadradenosti kresťanstva nad všetky ostatné náboženstvá, ba o jeho výlučnosti.“

Myslím si, že takéto tvrdenia predpokladajú znalosť iných náboženstiev. Človek sa do nich musí začítať a vcítiť a kto aj po takomto štúdiu ešte stále pokladá kresťanské náboženstvo za „absolútne nadradené“, robí to s poriadnou dávkou viery. Ja rešpektujem vieru každého jednotlivca. Napriek tomu varujem pred podceňovaním iných náboženstiev: za tisícročia - a často dlhšie ako kresťanstvo - nestratili svoju silu a príťažlivosť. Všetky náboženstvá, či predkresťanské alebo pokresťanské, poznajú myšlienku vykúpenia. Všetky bez výnimky túžobne očakávajú znamenia na nebi a sľúbený návrat svojho Mesiáša. Najväčšou a nepochybne najdynamickejšou náboženskou komunitou nášho letopočtu je islam. V svätej knihe moslimov - Koráne - sa Ježiš uctieva vyslovene ako prorok, nikdy nie ako Mesiáš či Syn Boží.

Islamský Mesiáš

Súra 19 jasne hovorí:

„Hovoriac (neveriaci), že Milosrdný si vzal deti“ (verš 89). „Vy spáchali ste vec hnusnú!“ (verš 90). „A nehodí sa predsa, aby si Milosrdný deti bral“ (verš 93). A predtým vo verši 35 tej istej súry stojí: „Taký je Ježiš, syn Máriin, podľa slova pravdivého, o ktorom oni pochybujú oba!“

Jedine a iba kresťanstvo verí na Ježiša ako Mesiáša a Vykupiteľa. Všetky ostatné veľké svetové náboženstvá o tom nechcú nič vedieť, ani židovstvo, ani islam, o ázijských náboženstvách nehovoriac.

Pritom všetky svetové náboženstvá mali a majú skvelých náboženských vedcov, múdrych mysliteľov a analytikov. Vo všetkých svetových náboženstvách boli a sú vynikajúce teologické vysoké školy s množstvom pedagógov ovládajúcich niekoľko jazykov. Ako teologického laika ma vždy znova zaráža, k akému diametrálne odlišnému chápaniu sa dopracúvajú všetky tieto supermúdre hlavy, ktoré majú k dispozícii ten istý základný materiál. Tak židovstvo, ako aj islam a kresťanstvo sa vo svojich exegézach odvolávajú na tých istých starovekých prorokov. Nech mi ešte niekto povie, že exegéza (výklad) je exaktná veda! Potom by museli vo všetkých končinách sveta dospieť k rovnakým výsledkom. A pretože to celkom zjavne napriek všetkým vysokým školám všetkých náboženstiev tak nie je, tvrdím: Nikto z nich nevníka do podstaty. Všetci iba slúžia svojmu náboženstvu, už či mu veria, alebo nie.

Aj islam pozná súdny deň a posledný súd. Už som citoval súry 81 a 82. Tak ako Zjavenie Jána, aj Korán hovorí (súra 21, verš 105): „V ten deň zvinieme nebo, ako sa zvinujú zvitky kníh, a ako sme začali už prvým stvorením, tak opakovať to budeme podľa sľubu Nami daného...“ Alebo k „trúbam“ z Apokalypsy príslušný verš z Koránu (súra 20, verš 102): „V deň, keď zaznejú trúby, zhromaždíme hriešnikov...“ V súre 17, verš 59 sa dokonca poznamenáva, že „nebolo mesta bezbožného, ktoré by sme neboli zahubili či trestom strašným nepotrestali pred dňom zmŕtvychvstania.“

A kedy sa tak má stať? To zostáva Alahovým tajomstvom: „Ba, Hodina prikvačí na nich znenazdajky a v úžas ich uvedie a nebudú schopní ju zadržať a ani odklad nedostanú“ (súra 21, verš 41).

Islamský Mesiáš sa volá Mahdi. Tak prorok Mohamed, ako aj rôzni imámovia po ňom ohlasovali opätovný príchod Mahdiho. Imámovia - veľkí učitelia islamu - ubezpečovali vždy znova, že je nesprávne špekulovať okolo dátumu Mahdiho návratu, lebo je to tajomstvo, ktoré pozná jedine a iba Alah. Rovnako ako v židovstve a kresťanstve zapĺňa literatúra o príchode Mahdiho celé knižnice. Niet ničoho, čo by sa okolo tejto témy nevymyslelo. Raz sa istý cudzinec vypytoval piateho imáma al-Baqira na znamenie Mahdiho príchodu. Imám mu odpovedal: [60]

„Stane sa to vtedy, keď sa ženy budú správať ako muži a muži ako ženy; keď ženy budú obkročmo sedieť na osedlaných koňoch. Stane sa to vtedy, keď sa budú prijímať falošné svedectvá a odmietať svedectvá pravdivé; vtedy, keď budú muži prelievať krv iných mužov pre maličkosti, keď budú smilniť a rozhadzovať peniaze chudobných.“

Podľa týchto kritérií by Mahdi bol musel vlastne už dávno prísť. Ale ako tvrdí islamský učenec, kým príde Mahdi, musí sa objaviť „šesťdesiat falošných mužov, ktorí sa budú vydávať za prorokov“. Nevie, koľko nepravých prorokov už bolo, ale odhadujem ich počet na viac ako šesťsto.

V islamskej teologickej literatúre vládne rovnaký chaos o očakávanom Mahdim ako v židovskej a kresťanskej literatúre o príchode Mesiáša. Raz to bude dvanásť imám, ktorý sa vráti ako Mahdi, aby obnovil čisto islamskú spoločnosť, potom - podľa islamských učiteľov viery - dvanásť imám, ktorý sa vráti ako Mahdi, vôbec nikdy nezomrel. Aj pokiaľ ide o miesto a čas tohto príchodu, vládne totálna nejednotnosť. Mahdi je najvyšším vodcom posledných dní. Príde v „dvadsiatu tretiu noc mesiaca ramadánu“ [61]. Táto noc bude „nocou moci, v ktorej sa svätý Korán roztvorí a Alahovi anjeli zostúpia na Zem“.

Zostáva teda iba konštatovať, že veľké svetové náboženstvá všetky síce očakávajú akéhosi Mesiáša, no nikto nevie kedy. Všeobecne sa tento Mesiáš dáva do súvisu s hviezdami, oblohou a veľkým, posledným súdom nad ľudstvom. Majú ho sprevádzať zástupy anjelov, má mať nesmiernu moc a tróniť v oblakoch. Je toto jadro ľudovej tradície?

Podstata prastarého prísľubu „My sa vrátíme“?

Aby som konkretizoval túto predbežne nejasnú myšlienku, musím siahnuť k ďalším zdrojom, ktoré sú staršie ako Korán a kresťanská apokalypsa. K textom z iných kultúrnych kruhov, než o akých sme doteraz hovorili.

Slovko Avesta pochádza zo strednej Perzie a značí „základný text“ alebo „učenie“. Avesta obsahuje všetky náboženské texty Parsov, dnešných stúpencov Zarathustru. Zarathustra sám mal byť počatý bez poškvrny. Podľa

tradičie z neba zosadla na Zem hora zaplavená svetlom. Na horu vystúpil mládenec, ktorý zasadil zárodok Zarathustru do lona jeho matky. Pretože náboženstvo Parsov bolo staršie ako islam, odmietali uznať Korán ako svätú knihu. Vystáhovali sa do Iránu a Indie. A hoci ich jazyk gujarati je novoindickým jazykom, svoje bohoslužby naďalej slúžia v chrámovom jazyku Avesty, ktorý možno porovnať s cirkevnou latinčinou v katolíckej cirkvi.

Parsovia stoja pred podobnou dilemou ako prívrženci iných náboženstiev: k dispozícii je už iba približne štvrtina pôvodných textov Avesty. Obsahujú zvolávanie k obetám Jasna, Jasti s hymnami oslavujúcimi dvadsaťjeden božstiev, k tomu zbierku staroiránskych mýtov a nakoniec Wisprat so vzývaním vyšších bytostí, ako aj Widewadat, knihu očistných predpisov. Zlomky tohto staroperzského náboženstva sa zachovali v knihách napísaných klinovým písmom, ktoré nechali vyhotoviť králi Dareios Veľký (558-486 pred n. l.), jeho syn Xerxes (okolo 519-465 pred n. l.) a vnuk Artaxerxes (okolo 424 pred n. l.). Najvyšší boh sa volá Ahura Mazda, Stvoriteľ neba a zeme.

Pochválené nech sú hviezdy!

Ak sledujeme texty starých Parsov, zistíme, že rozdelili hviezdnu oblohu na rôzne hviezdne zoskupenia, vedené jednotlivými vodcami. Medzi nebeským vojskom vládne prísny vojenský režim. Hovorí sa o vojakoch hviezdnych sústav, ktorí bojovali vo vesmíre. V najvyšších tónoch sa oslavujú jednotlivé hviezdy (Afrigan Rapithwin, Verš 13a n.):

[62]

Hviezda Tistrya, žiarivá a majestátna,
chválime ťa.

Hviezda Catavaeca, vládkyňa vôd,
chválime ťa.

Všetky hviezdy obsahujúce semená vody,
chválime vás.

Všetky hviezdy obsahujúce semená stromov,
chválime vás.

Všetky hviezdy menom Haptoiringa, prinášajúce záchranu
pred Yatmi,
chválime vás...

Tieto chválospevy sa zdajú viac ako arabeskované výplody fantázie, lebo pre Parsov boli planéty od samého začiatku „jednoduché telesá guľatého tvaru“. Mimochodom: Galileo Galilei vyvolal svojou planetárnou teóriou v roku 1610 astronomickú revolúciu. Už v najstarších časoch stavali Parsovia chrámy na počesť jednotlivých bohov a svetov, odkiaľ pochádzali. Atraktívnou zvláštnosťou je, že v každom chráme sa nachádzal guľatý model planéty, ktorej bol zasvätený. Okrem toho v každom chráme bol predpísaný odev a dodržiavali sa zodpovedajúce obyčaje. Tak napríklad do Jupiterovho chrámu smeli vojsť iba v odeve sudcu alebo učenca; v svätyni Marsa Parsovia mali naopak oblečený marsovský červený odev a zhovárali sa „hrdým tónom“. Vo Venušinom chráme sa smialo a žartovalo, v Merkúrovom hovorili ľudia ako rečníci alebo filozofi. Zato v chráme Mesiaca sa parsí kňazi správali ako nezbedné detváky. Do chrámu Slnka sa smelo vstúpiť iba v brokátových šatách a správať sa, „ako sa patrí na iránskeho kráľa“.

Quadriga solis, štvorzáprah s okridlenými koňmi má pôvod v iránskych kultúrnych kruhoch. [63] Tam nájdeme bohov jednotlivých planét, ako riadia slnečný voz. A v textoch Avesty sa oslavuje nebeský voz a vozataj (Jasna, kap. 57, verš 26 a n.):

Štyri biele,
svetlé, žiarivé, múdre, skúsené
kone bez tieňa
uháňajú po nebeskej krajine...
rýchlejšie než oblaky,
rýchlejšie než vtáky,
rýchlejšie než šíp,
všetkých dobehnú,
čo ich zozadu naháňajú...

Keď je niekto vo východnej Indii,
chyť ho,
keď je niekto v západnej Indii,
dobyje ho.

V Jaste, kapitola 10, verš 67 a n. sa píše: „Ktorý lieta na nebesky krásnom voze z krajiny Arzahi do krajiny Xanira...

Biele, jasné, žiarivé, múdre, obrátne, uháňajú po širom nebi, nevrahujú tieň.“ A v Jaste kapitola 10, verš 125 sa píše: „Tento koč ťahajú štyri biele, jednofarebné, nesmrteľné kone živiace sa nebeskou potravou...”

Vesmír je plný podobných lietajúcich strojov a diferenciácia „šíp“, „vták“, „oblaky“, „nebeská potrava“ atď. pripúšťa záver, že Parsovia veľmi dobre vedeli, o čom hovoria. A samozrejme, aj oni očakávali opätovný príchod svojich bohov. „Slnečné bytosti“ [64] majú zostúpiť z neba a vyslobodiť trpiacich ľudí. Zarathustra osobne sa pýta svojho boha Ahura Mazdu na posledný deň a boh hovorí o poslednom boji dobrých proti bezbožným: Z neba zostúpi veľa vozov, nazýva ich „premožiteľmi“. Sú nesmrteľní a ich rozum je dokonalý. Predtým, ako sa pomocníci objavia na oblohe, slnko sa zatiahne, nastane zemetrasenie, rozpúta sa obrovská víchrica a z neba spadne hviezda. Po strašnej bitke, do ktorej pripochodujú nespočetné vojská, vypukne nový, zlatý vek. Ľudstvo bude také skúsené v liečiteľstve a lieky bude vedieť používať takým spôsobom, že „ani na pokraji smrti nezomrie“.

Rozdiel od vykupiteľov iných náboženstiev na prvý pohľad nie je veľký - okrem toho, že tentoraz „premožiteľia“ prichádzajú ako poslední záchrancovia. Na tých ľudstvo čakalo, na bohov z nebies.

Zlatý vek

V hinduizme je všetko komplikovanejšie pre veľký počet bohov. Tam je na začiatku štyroch vesmírov vek bohov. Bol to Katayuga alebo Devayuga. Tento vek bol v každom smere dokonalý, lebo nepoznal choroby ani závisť, spory ani zlobu, strach ani bolesť. Vtedy, podľa hinduistických predstáv, bol cieľom ľudí najvyšší Brahma a príslušníci všetkých štyroch kást žili spolu. „Všetci mali tie isté ciele, tie isté obyčaje, tie isté vedomosti, lebo kasty vtedy plnili svoje povinnosti spoločne.“ Ľudia a ich život boli prosto dokonalé. Hlavná činnosť ľudí spočívala v askéze a štúdiu textov. Absentovala akákoľvek túžba po materiálnych statkoch. Ľudia hovorili pravdu a milovali pravdivé vedy, nebolo tam nespravodlivosti, lebo nikto nepociťoval pozemské túžby. Bhagavata-Purana, jedno z mnohých diel hinduistickej náboženskej literatúry, opisuje ľudí tohto zlatého veku ako spokojných, priateľských, trpezlivých, vľúdnych a spolucítiacich. Boli šťastní, lebo vo svojich srdciach nosili mier a na nič nešomrali.

Bol to svet, ktorý si ťažko vieme predstaviť, lebo dnešným človekom zmietajú žiadosti a túžby. Ako si aj predstaviť vek, v ktorom sú ľudia absolútne šťastní a po ničom netúžia? Tento zlatý vek hinduizmu slúži takpovediac len ako základ túžobných predstáv, ako projekcia ďalekej budúcnosti. Taký, aký bol tento „vysnívaný vek“, tak má vyzeráť budúcnosť. Tak sa v kapitole 4 Brahmapurany rozvíja ideálny stav brahmanského učenia: svet, v ktorom sú ľudia „korektní“, verní, ctia si starobu a prírodu, nepoznajú zlo a podlosť. V zlatom veku hinduizmu boli ľudia pekní, mocní a tešili sa večnej mladosti. A tieto časy sa vrátia.

Hinduizmus nepozná prarodičov ľudstva, akými boli Adam a Eva. Brahma totiž stvoril božské bytosti, a to hneď osemtisíc ľudí, a síce tisíc párov zo všetkých štyroch kást. Tieto páry sa síce milovali a obšťastňovali, no nemali deti. Až ku koncu života každý pár priviedol na svet dve deti, no nie pohlavným stykom a v pôrodných bolestiach, ale iba myšlienkou. Týmto spôsobom vznikli duchovné bytosti, ktoré zaľudnili Zem.

Tento šťastný stav trval tak dlho, pokým ľudia nezmiatli zlí duchovia, ale aj rozliční bohovia. Bohovia boli síce mocné a nesmrteľné bytosti, väčšinou sa však podobali na ľudí a mali ľudskú povahu. Prvým nad všetkými bol „Knieža vesmíru, ktorý vládol nad všetkým“ [65]. Hinduistický svet bohov je však taký rozmanitý a príbuzensky tak úzko vzájomne prepletaný, že sa ním tu nemôžem bližšie zaoberať. Jednotliví bohovia ovládali nielen vesmír, ale aj pozemský vzdušný priestor najrozmanitejšími dopravnými prostriedkami. Všetky tieto lietajúce objekty boli hmotné, nemali v sebe nič duchovné a neboli ani výplodom fantázie.

Lietajúce stroje s ich ničivým systémom zbraní sa v indických náboženských textoch veľmi detailne opisujú, najmä vo Védách, ktoré sa považujú za najstarší prameň jazyka a náboženstva. Slovo „véda“ znamená „sväté vedomosti“. Medzi vedy patrí aj Rigvéda, zbierka tisíc dvadsaťosem oslavných piesní venovaných bohom. V Rigvéde sa jasne a zrozumiteľne konštatuje, že lietajúce objekty prišli na Zem z vesmíru a boli to bohovia sami, čo odovzdali ľuďom všetky svoje vedomosti. Podobne ako so Škriepkou v nebi zo židovských legiend, aj v hinduistických textoch sa stretávame s bojmi medzi bohmi; ibaže nie v akomsi nedefinovateľnom nebi duchovnej blaženosti, ale „na oblohe“, „nad Zemou“.

Vojna hviezd

Vo Vanaparvane - časti staroindickej Mahábháraty (kapitola 168-173) - sa napríklad ako príbytky týchto bohov vymenúvajú riadne vesmírne mestá, ktoré sa sa pohybujú v kruhu vysoko nad Zemou. To isté môžeme čítať v kapitole 3, verše 6-10 Sabhápárvy. Tieto gigantické útvary majú mená ako „Vaihayasu“, „Gaganacara“ alebo „Khecara“. Boli také veľké, že zásobovacie lode - vimanas - mohli pohodlne vletieť dovnútra cez obrovské brány. Pritom tu nejde azda o nejaké hmlisté úryvky textu, ktoré si nemožno overiť, ale o staroindické písomné pamiatky, ktoré sa nájdu v každej väčšej knižnici. Pravda, iba v anglickom jazyku. Zriedkavé nemecké preklady, ktoré vyšli, sú naposol podstatne skrátené. V zväzku Drona Parva z Mahábháraty str. 690, verš 62 sa možno dočítať, ako tri znamenite vybudované veľké mestá obiehali Zem. Zasievali na Zemi nepokoj, ale aj medzi bohmi. Došlo k Vojne hviezd (str. 691, verš 77): [66] „Šiva, letiaci v tomto skvelom voze zostavenom z nebeských síl, pripravoval sa na zničenie troch (nebeských) miest. A Sthanu, prvý (vodca) ničiteľov, ničiteľ Asurov, tento nádherný bojovník z nesmierne udatných, ktorých nebesťania obdivovali... dosiahol výborné, jedinečné postavenie... Keď sa potom tie tri mestá na oblohe stretli (a dostali sa do priaznivého palebného postavenia), prebodol ich boh Mahadeva svojim strašným trojitým lúčom. Davanovia neboli schopní vzdorovať tomuto lúču zloženému z Višnu a Somu a obohateného ohňom Yugu. Keď tri mestá začali horieť, ponáhľal sa Parvati, aby sa prizeral tomuto divadlu.“

Hinduistickí bohovia bojovali medzi sebou „na oblohe“ tak ako Samael (alebo Lucifer) v židovských ságach. Spomínate si?

„Samael bol medzi nimi najmocnejším kniežatom v nebi... a Samael išiel a spojil sa so všetkými najvyššími vojskami proti svojmu Pánovi a zhromaždil okolo seba vlastné vojsko, s ktorým zostúpil na Zem a tam si začal hľadať spojencov.“

A čo hovorí Enoch? Opisuje vzburu medzi anjelmi a dokonca vyratúva mená ich vodcov.

Toto jadro textov - bitka na nebesiach, boj medzi bohmi - je to hlavné, čo robí z naivných náboženských predstáv o nebi frašku.

V hinduizme dosiahne človek absolútnu blaženosť sám, svojím trvalým obrodzovaním, v ktorom svoju karmu zlepšuje a očisťuje na najvyšší stupeň. Pomoc mu pritom poskytujú bohovia a nakoniec univerzálny boh Brahma.

Ale aj Hindovia poznajú myšlienku návratu. Tak napríklad boh Višnu sa znovunarodí ako Krišna a zachráni Zem od chaosu. Pritom je to spolu s karmou, znovuzrozením, pre nás, západne orientovaných ľudí, kniha so siedmimi zámkami. Ako prišli Hindovia na to, že veria vo večné znovuzrodenie, pričom si zásluhy i zlé skutky prenášajú z jedného života do druhého? Nesmierne komplikované učenie karmy sa presnejšie a podrobnejšie opisuje v džinizistickom náboženstve. Džinizmus je po hinduizme a budhizme tretím najsilnejším náboženstvom v Indii.

Džinizmus sa rozšíril stáročia pred budhizmom v severnej Indii a až do piateho storočia ovládal celý indický polkontinent. Ako tvrdia stúpenci tohto náboženstva, džinizmus vznikol už pred mnohými tisícročiami. Svoje učenie

pokladajú za večné a nepominuteľné, aj keď medzičasom upadlo do zabudnutia. Džinistické náboženstvo je obsiahnuté v celom rade predbudhistických textov, ktoré majú - inak sa to ani nedá vyjadriť - mýtický ráz.

Veda v staroveku

Teologicko-filozofická literatúra džinizmu obsahuje príbehy svätých, piesne o prastarých stvoriteľoch, ako aj najrôznejšie prikázania. Tieto diela sú - podobne ako Biblia - známe pod súhrnným názvom Shvetambárás. Sú rozdelené do štyridsiatich piatich hlavných skupín s napospol nevysloviteľnými názvami.

Vyahyaprajnaptyanga hovorí o džinistickom učení v dialógoch a legendách.

Anuttaraupapatikadashanga rozpráva príbeh o prvých svätých, ktorí vystúpili do najvyšších nebeských svetov.

V skupine Purvagata nájdeme vedecké knihy a poučenia. Tak napríklad Utpada-Purva hovorí o rôznych látkach, ich vzniku a zániku (chémia). Viryapavada-Purva opisuje sily substancie bohov a veľkých mužov. V Pranavada-Purva sa hovorí o liečiteľstve, Lokabindusara-Purva učí matematike a hovorí o vykúpení. To nie je všetko. V džinizme existuje ešte dvanásť Upangasov, a tam sa dozvedáme všetky podrobnosti o Slnku, Mesiaci a iných nebeských telesách, ale aj o formách života na nich. A ako zvláštny dodatok sa môžeme v Aupapatike naučiť, ako sa dá dosiahnuť život v božích svetoch. Prirodzene, nechýba ani výpočet božských kráľov (skupina Prakirnas, 7. kniha). Popri týchto textoch tu boli ešte praprarastaré knihy, ktoré vraj kedysi existovali, ale sa stratili. Džinisti veria, že tieto texty odovzdávala jedna generácia kňazov druhej ústne. Ich strata nie je pre džinistov ktovieako bolestná, lebo stále dochádza k znovuzrodeniu starých prorokov, ktorí prezradia obsah stratených textov - keď dozrie čas a ľudia. Z obsahu podobných textov prežili len zlomky, tie sú však nanajvyš udivujúce:

- ako sa magickými prostriedkami dostať do ďalekých krajín;
- ako robiť zázraky;
- ako premieňať rastliny a kovy;
- ako lietať v priestore.

Toto posledné, lietanie v priestore, pozná aj indická literatúra písaná v sanskrite. Tu odkazujem na svoju knihu Der Götter-Schock (Bohovia prichádzajú) [67].

Podľa džinistického učenia je vek, v ktorom žijeme, iba jedným z mnohých. Už pred nami boli mnohé svetové obdobia a okolo roku 2000 kresťanskej éry sa má začať nová éra. Takéto nové éry oznamuje vždy dvadsaťštyri prorokov, tirthamkarov. Ten alebo tí proroci nášho veku sa práve narodili alebo už ako dospelí žijú na tomto svete. Náboženský vodcovia džinistov poznajú dokonca ich mená a iné podrobnosti z ich života.

Nemožné údaje

Prvým z týchto tirthamkarov bol Rishabha. Chodil po svete pred bájnymi 8 400 000 rokmi. Rishabha bol obrovskej postavy a dožil sa nesmierne vysokého veku. Všetci patriarchovia, ktorí prišli po ňom, boli každý o hlavu menší a dožívali sa menej rokov. Dvadsiaty prvý - menom Arishtanemi - žil však ešte vždy 1 000 rokov a meral 10 lakťov. Až dvaja poslední minulého veku (Parshva a Mahavira) sa dožili na naše pomery „rozumného“ veku. Parshva žil 100 rokov a bol už len 9 lakťov vysoký a 24. tirthamkara Mahavira to dotiahol iba na 72 rokov a výšku 7 lakťov.

Džinisti kladú pôsobenie svojich tirthamkarov do priam závravných dôb. Tak napríklad dvaja poslední údajne zomreli okolo r. 500, respektíve 750 pred n. l, a obdobie pôsobenia ostatných možno odhadnúť zhruba podľa toho, že Arishtanemi (v poradí druhý) obšťastňoval našu dobrú starú Zem pred približne 84 000 rokmi.

Tieto len tak naverímboha uvádzané čísla by mali vlastne upútať pozornosť našich vedcov študujúcich mýty, ale aj teológov. Prečo? Lebo aj tu je opäť do náboženských myšlienok zahalené jadro ľudového ústneho podania, ktoré preniká do mnohých svätých i menej svätých kníh. Len telegraficky na oživenie pamäti:

Na zozname starobabylonských kráľov WB 444 sa pred stvorením Zeme až po potopu vymenúva 10 prakráľov.

Dovedna vládli slovom i písmom 456 000 rokov. Po potope „kráľovstvo opäť zostúpilo z neba“ [68] a 23 kráľov, ktorí nasledovali, vládlo dovedna ešte stále 24 500 rokov, 3 mesiace a 3 a pol dňa.

Rovnaké fantastické údaje sa uvádzajú v súvislosti s biblickými praotcami. Adam sa mal dožiť 900 rokov, Enoch mal 365 rokov, keď vystúpil do oblakov, a jeho syn Metuzalem to dotiahol na 969 rokov.

Neinak to bolo v starom Egypte. Podľa kňaza Manethóa prvým božským vládcom Egypta bol Hefaistos, ktorý priniesol na Zem oheň. Potom nasledovali Chronos, Oziris, Tyfón, Hóros a syn bohyně Izis. „Po bohoch vládlo pokolenie božských potomkov 1 255 rokov. A opäť ďalší králi vládli 1 817 rokov. Po nich ďalší 30 králi, emfíctickí, 1 790 rokov. Ďalej iní, tynitickí králi, 350 rokov. Kráľovstvo duchov mŕtvych a potomkov bohov trvalo 5813 rokov.“ [69]

Tieto neuveriteľné čísla potvrdzuje aj dejepisec Diodoros zo Sicílie, ktorý zanechal po sebe pred približne dvetisíc rokmi 40 zväzkov historických kníh: [70]

„Od čias Ozirisa a Izis až po vládu Alexandra, ktorý založil v Egypte mesto pomenované podľa neho, uplynulo údajne viac ako 10 000 rokov - niektorí však píšú, že to bolo len o niečo menej ako 23 000 rokov...“

A ako posledného svedka týchto neuveriteľných údajov uvediem Gréka Hesioda. Okolo roku 700 pred n. l. vo svojich Mýtoch o piatich ľudských pokoleniach [71] napísal, že nesmrteľní bohovia Kronos a jeho druhovia povodne stvorili ľudí. „Tých héroov vznešeného pôvodu, polobohov, ktorí obývali nekonečnú Zem pred nami...“

Nenachádzam sa teda s údajmi džinistov v akejsi splendid isolation, ale vo veľmi dobrej spoločnosti, pričom sa ani nemusím dovolávať období a neuveriteľných údajov stredoamerických národov. Mnohé džinistické texty sú z dnešného vedeckého hľadiska priam revolučné. Čas, kála, tu hrá úlohu, ktorú akoby sformuloval Einstein.

Ich najmenšou časovou jednotkou je samaya, zodpovedá časovému úseku, počas ktorého sa atóm pri najpomalšom pohybe posunie o svoju vlastnú dĺžku. Až nespočetné samáy tvoria 1 avaliku a - konečne spočítateľných - 1 677 216 avalík tvorí muhurtu, čo sa rovná našim 48 minútam. 30 muhurt tvorí 1 ahoratru, čo zodpovedá presne 1 dňu a 1 noci - ako u nás! Že nechápate? Ak 48 minút (= 1 muhurta) vynásobíme 30 (lebo 30 muhurt je 1 deň a 1 noc), dostaneme našich 1 440 minút. Ten istý výsledok dáva násobok 24 hodín krát 60 minút: 1 440. A to najdôležitejšie je, že výpočty džinistov

sú staré mnoho tisícročí a údajne ich tomu naučili nebeské bytosti.

15 ahorátr sa rovná - tak ako u nás - 1 pakshe, čo je pol mesiaca; a 2 pakschy logicky masa, čo je 1 mesiac. 2 mesiace tvoria 1 ročné obdobie, 3 ročné obdobia 1 ayanu (semester).

2 ayanu tvoria 1 rok a 8 400 000 rokov tvorí 1 purvangu. To nie je všetko: 8 400 000 týchto purváng zodpovedá 1 purve (= 16 800 000 rokov). Tieto džinistické počty pokračujú až po 77-miestne čísla. Za nimi dostávajú časové hodnoty vlastné názvy porovnateľné s našimi svetelnými rokmi vyjadrujúcimi dĺžku 9 500 000 000 000 kilometrov.

Šialené, povedal by som, keby som nevedel, že starí Mayovia v Strednej Amerike narábali s rovnako šialenými počtami a dávali ich do rovnakého vzťahu s časom a vesmírom ako džinisti v ďalekej Ázii.

Od svojich nebeských učiteľov džinisti prevzali aj definície priestoru, ktoré nás zarážajú a ktoré napokon - alebo konečne? - robia pochopiteľným súvis s onou tajomnou karmou (znovuzrozením). Uvádzam tu iba krátky súhrn najzamotanejších a najzaobalenejších učení, za ktoré vďačím učebnici teológa Helmutha von Glasenapp. [72]

Vo vedeckých textoch džinistov zaberá atóm jeden bod priestoru. Tento atóm sa môže spájať s inými atómami do skandhy, ktorá potom zaberá niekoľko alebo nekonečne veľa priestorových jednotiek. To isté hovorí aj naša veda. Dva atómy sa spájajú do najmenšieho modelu, ale existujú molekulové reťazce pozostávajúce z mnohých miliónov atómov. Spájaním atómov vznikajú látky rozdielnej hustoty. Džinistické učenie rozlišuje šesť hlavných druhov takýchto spojení:

-jemné-jemné = neviditeľné - jemné = ešte neviditeľné

- jemno-hrubé = neviditeľné, ale vnímateľné čuchom a sluchom

- hrubo-jemné = veci, ktoré môžeme vidieť, ale nie cítiť, ako tieň a tmu

- hrubé = veci, ktoré sa môžu samy spájať, ako voda alebo olej

- hrubé-hrubé = veci, ktoré sa bez pomoci zvonka nespoja, ako kameň, kov

V džinistickom učení sú dokonca aj tieň alebo zrkadlový odraz niečím hmotným, lebo ich vyvolala nejaká vec. Aj zvuk je z tohto pohľadu nie „jemná-jemná“, ale „jemná“ látka. „Vzniká tým, že atómy ženú agregáty proti sebe.“

V tomto učení môže „jemná-jemná látka“ všetko prenikať a teda môže iné látky meniť. Látka, ktorá vnikne do duše, sa prejavuje ako karma, čím sme sa dostali k znovuzrozeniu. Ako prosím?

Karma je večná

K notoricky známym pravdám patrí, že každý druh hmoty - či stôl, alebo kus kosti - sa dá zmenšiť na úroveň atómu. A atóm sám pozná subatomárne častice, takpovediac akési pododdelenia. K nim patrí aj elektrón, ktorý kmitá v nepredstaviteľnom rytme 1 023-krát za sekundu. Hmota tohto elektrónu by bola z pohľadu džinistov „jemná-jemná“.

Nie je hmatateľná a navyše je nesmrteľná. Nech by atómy vytvárali hocikaké spojenia - elektrón je vždy pritom.

Elektrón pôsobí ako „duch hmoty“ [73], podobne ako magnetické pole alebo rádiové vlny, ktoré prenikajú určitými látkami. Myšlienky teda ovplyvňujú každú životnú formu konania. „Látka sveta je látkou ducha,“ napísal anglický astronóm a fyzik Arthur Eddington (1882-1944). A nositeľ Nobelovej ceny Max Planck (1858-1947) povedal: „Hmota sama osebe neexistuje! Každá hmota pozostáva iba zo sily, ktorá uvádza atómové častice do pohybu.“

Naše Tu-bytie je následok predchádzajúcej skutočnosti. Napokon, musel mu predsa predchádzať iný život, z ktorého sme vznikli. (A ak sa nám aj v budúcnosti podarí umele vytvoriť život, nezmení to nič na tejto skutočnosti.) Z toho vyplýva, že každá existencia je iba jedným ohnívom v dlhej reťazi existencií, ktoré kedysi boli alebo budú. A pretože

naše myšlienky riadia naše skutky, skutky zanechávajú stopy na našom duchu. Porovnateľne by sme mohli pokladať magnetické pole za ducha, ktorý ovplyvňuje hmotu. Preto džinisti považujú to, čo my nazývame „dušou“, za

„jemnú-jemnú“ časť materiálneho tela. Táto časť je rovnako nedotknutá telom ako elektrón atómovým jadrom. Elektrón síce patrí vždy k atómu, ale vzájomne na seba nikdy nenarazia. Atóm môže meniť svoju polohu, spájať sa do obrovských molekulových reťazcov a elektróny budú vždy pri tom. No napodiv nie tie isté elektróny, lebo elektrón preskakuje od atómu k atómu, napríklad keď sa pridá tepelná energia. A v tej istej milióntine sekundy, keď jeden elektrón preskočí k novému atómu, uvoľnené miesto obsadí iný elektrón. Je to večné, nesmrteľné „jemné-jemné“, kmitanie mimo materiálneho atómu.

Presne tak sa džinisti dívajú na karmu, svoju dušu. Bez ohľadu na to, čo sa stane s telom, či sa spáli alebo ho zožerú červy, karma zostáva nesmrteľná. A táto karma obsahuje všetky informácie formy života, ku ktorej patrí. Pretože za života človek myslí a cíti. Toto myslenie a cítenie sa prenáša na „jemné-jemné“ karma, podobne ako rytina. Keď karma dostane nové telo, prinesie si so sebou všetky informácie z predchádzajúceho života, až na večné veky. A pretože cieľom života je napokon dosiahnuť stav absolútneho šťastia - splynutie s Brahmanom - vedie nás karma cez nespočetné znovuzrodenia k tomuto cieľu.

Tieto myšlienkové pochody nie sú vôbec také vzdialené našej filozofii, ani poznatkom našej modernej fyziky. Zarážať by malo vlastne iba to, že takéto komplexné teórie sa učili už pred tisícročiami, a tí, čo ich hlásali, prišli napospol z vesmíru. Aj u džinistov. Poslednú éru džinistov (ktorá je súbežná s našou érou) ohlásil asi 600 rokov pred n. l.

posledný z dvadsiatich štyroch tirthamkarov. Tento tirthamkara sa volal Mahavira. A kto bol Mahavira? Kráľovský syn, ktorého embryo nebeská bytosť vložila do maternice mladej kráľovnej. [74] Všetci títo nebeskí učitelia minulosti sa mali vrátiť, zrodení v nových telách. Džinisti majú dokonca množstvo starých kresieb, na ktorých je vyobrazený dvadsiaty štvrtý tirthamkara, prorok Mahavira. Nad procesiou sa na jeho počesť vznáša hneď päť nebeských lodí. Medzi znovuzrozením džinistov, kresťanov, moslimov alebo židov nie je zásadný rozdiel. Židia očakávajú Mesiáša alebo Najvyššieho sudcu. Po ňom čaká veriacych raj v nebi a neveriacich večné peklo. Naproti tomu džinisti neočakávajú len jediného Mesiáša či Spasiteľa, ale hneď viacerých. Títo proroci nazývajú tirthamkarovia, prichádzajú vždy znova, v každej svetovej epoche. Ich príchod neznamená nijaký koniec; nesprevádza ho všeobecná radosť, hodovanie ani večné Semeno proroka tirthamkaru sa pri umelom oplodnení nevkladá do lona mladej princeznej, iba sa začína nové kolo vesmírnej hry. Títo tirthamkarovia sú skôr pomocníkmi než spasiteľmi. Pripravujú ľudstvo na ďalšiu

epochu. Preto sa rodia ako ľudia (spomeňme si na Syna človeka v Enochových prorockých, ale ich podstata, ich karmické vedomosti, pochádzajú z vesmíru. Nie pozemské, len mimozemské sily vložia semeno alebo embryo do maternice ženy. Len na okraj by som chcel poznamenať, že toto myšlienkové bohatstvo existovalo stáročia, ak nie tisícročia pred narodením Krista, takže nikomu nemôže ani len napadnúť, že džinisti prevzali svoje nepoškvrnené počatie z kresťanského náboženstva. Skôr naopak!

U takých vesmírnych učiteľov, ako sú títo tirthamkarovia, možno predpokladať astronomické a astrofyzikálne vedomosti. Preto džinisti poznajú astronomické údaje, ktoré nám pripadajú dosť nepochopiteľné. Ich náuka hovorí, že rozmery vesmíru sa dajú zmerať. Jednotkou miery je rajju; je to vzdialenosť, ktorú Boh absolvuje za šesť mesiacov, ak za okamih preletí 2 057 152 yoján.

Zem obklopujú tri vrstvy, ktoré sú vzhľadom na ich hustotu označené rozdielne: hustá ako voda, hustá ako vietor, hustá ako slabý vietor. Nad tým leží úplne prázdny priestor. To isté tvrdí naša moderná veda: atmosféra, troposféra s dusíkom a kyslíkom, stratosféra s ozónovou vrstvou. Nad tým leží medziplanetárny priestor.

Pokým my sa pomaly prepracúvame k názoru, že vo vesmíre musia existovať okrem nás aj iné životné formy, u džinistov patrí toto poznanie k starým poznatkom: celý vesmír je plný foriem života. Nie sú pravidelne, ale nepravidelne rozdelené na hviezdnom nebi. Zaujímavé je, že na mnohých planétach sa síce vyskytujú rastliny a základné formy života, no iba na niektorých planétach „tvory s vedomými pohybmi“ [75].

Náboženská filozofia džinistov opisujú dokonca rôzne vlastnosti obyvateľov rozličných svetov. Dokonca aj nebo bohov má meno: volá sa Kalpas. Tam sú údajne nádherné lietajúce paláce, pohyblivé útvary veľké niekedy ako celé mesto. Tieto nebeské mestá sú poschodovite usporiadané jedno nad druhým, a síce tak, že zo stredu každého poschodia môžu vimany (nebeské vozy) vychádzať všetkými smermi. Keď sa skončí jedna epocha a je čas, aby sa narodili noví tirthamkarovia, rozozvučí sa v hlavnom paláci neba bohov zvon. Po ňom sa ozve zvon v každom z 3 199 999 nebeských palácov. Vtedy sa zhromaždia bohovia, čiastočne z lásky k tirthamkarom, čiastočne zo zvedavosti. A v jednom z lietajúcich palácov navštívia našu slnečnú sústavu. Na Zemi sa začne nová éra.

Čakanie na Superbudhu

V budhizme je základná myšlienka vykúpenia podobná ako u džinistov. Ibaže džinisti ju hlásali ešte pred Budhom (560-480 pred n. l.). V staroindickom jazyku „budha“ znamená „prebudený“, „osvietený“. Jeho občianske meno bolo Siddhartha. Pochádzal zo šľachtickej rodiny a vyrástol v otcovom kniežacom paláci na predhorí nepálskych Himalájí v bohatstve a prepychu. Keď mal dvadsaťdeväť rokov, omrzelo ho záľahčivý život. Opustil vlast, sedem rokov sa vzdelával v umení meditácie a hľadal cestu k poznaniu.

Za Budhových čias už dávno existovali bohovia ság, mýtov a legiend. Keď sa dočkal osvietenia, sám sa začal pokladať za inkarnáciu nebeskej bytosti. A tak hlásal svojim učeníkom štyri pravdy, cestu, na ktorej sa každý môže stať budhom, osvieteným. Budha predpokladal existenciu budúcich budhov ako niečo samozrejmé. Vo svojej rozlúčkovej reči, v Mahaparinibbana-Sutta, hovorí o budúcich budhoch. Jeden z nich, predpovedal svojim stúpencom, príde v čase, keď bude India preľudnená. Dediny a mestá budú tak husto osídlené ako slepačie dvory. V celej Indii bude osemdesiatštyritisíc miest. V meste Ketumati (dnešný Benáres) bude žiť kráľ menom Sankha, ktorý bude vládnuť nad celým svetom, bez násilia, ale spravodlivo. Za vlády tohto kráľa sa má na Zemi objaviť Metteyya (nazývaný aj Maitreya), fenomenálny a v každom ohľade jedinečný „vozataj a znalec svetov“, učiteľ bohov a ľudí: dokonalý budha. Budhove prorocké o Superbudhovi sa podobajú džinistickému učeniu o návrate tirthamkarov. Aj budhizmus pozná rôzne éry, ktoré možno porovnať s otáčajúcim sa kolesom. Ibaže v budhizme sú tieto éry nesmierne dlhé. Plasticky o tom hovorí jedna poznámka z Anguttara-Nikaya (IV, 156): [76]

„Jestvujú štyri nezmerateľné svetové epochy, mnísi: ktoré štyri?

Ako dlho trvá zánik sveta, mnísi, to sa dá ťažko vyrátať, či to bude toľko alebo toľko rokov, alebo toľko tisícročí či toľko státisícročí. To sa, mnísi, dá ťažko vyrátať...

Ako dlho potrvá chaos, to sa, mnísi, dá ťažko vyrátať...

Ako dlho potrvá svet, to sa, mnísi, dá ťažko vyrátať...

Ako dlho bude jestvovať nový svet, to sa, mnísi, dá ťažko vyrátať...

Tieto štyri nezmerateľné svetové éry jestvujú, mnísi.“

Idea štyroch - u džinistov šiestich - ér máta aj v sumersko-babylonskej mytológii. Pritom sa stretáme dokonca s tým, že navzájom veľmi vzdialené kultúry uvádzajú tie isté čísla. Historik náboženstva profesor dr. Alfred Jeremias si takéto zhody všimol už pred šesťdesiatimi piatimi rokmi. Napríklad [77]:

Podľa babylonských zápisov, ale aj podľa zápisov baalského kňaza Beróssosa, panovali vraj prastarí kňazi (vládcovia neba) tisícročia. Pritom roky panovania bohov Anu, Enlila, Ea, Siná a Samasa sa zhodujú s údajmi yugy (éry) v Indii: Anu = 4 320 Kaliyuga = 432 000 Enlil = 3 600 Kaliyuga = 360 000 Ea = 2 880 Devayuga = 288 000 Sin = 2160 Tretayuga = 216 000 Samas = 440 Dvaparayuga = 144 000 Adad = 432 Mahayuga = 432 000

To, že sa tu objavuje dvakrát Kaliyuga, má svoju príčinu. Pretože Kaliyuga „bez zatmenia“ trvá kratšie ako „so zatmením“. Ani na nulách nezáleží, dôležité sú základné čísla. Táto zhoda poukazuje na spoločné pôvodné prajadro informácií. Počet 4 320 000 Mahayuga („veľká éra“) je identický s obdobím tretieho predpotopného kráľa Enmeenluanna. Ten vládol 12 sarov, čo sa rovná 43 200 rokom. Alebo počet 288 000 Devayuga zodpovedá počtu rokov vlády šiesteho prackráľa s nádherným menom Ensibzianna. Vládol 8 sarov, teda 28 800 rokov. V Grécku nájdeme najstaršiu literárnu zmienku o svetovej ére u básnika Herakleita. Uvádza počet 10 800 000 rokov. Táto základná hodnota zodpovedá druhému obdobiu sumerských kráľov, a síce 30 sarov alebo 108 000 rokov.

Táto hra s číslami síce priamo nesúvisí s príchodom akýchsi vykupiteľov, dokazuje však spoločný prvok, ktorý je základom všetkého. V pradávnej minulosti musela jestvovať akási spoločná náuka, inak sa nedá vysvetliť príbuznosť ideí a čísel. Tento spoločný pôvod zrejme korení vo veľmi vzdialenej minulosti, inak by sa historické knihy o ňom

zmieňovali.

„Anu“ znamená v sumerskom jazyku „nebo“. Zároveň je Anu aj božská bytosť, lebo tróni v „tretej sfére neba“. V babylonskej legende o potope dokonca aj bohovia ušli pred potopou a stúlili sa pri vchode do Anovho nebeského paláca. V legende o Etanovi, kde sa opisuje prvý let človeka nad Zemou, Anu bol kráľom všetkých bohov. Jeho korunou má byť hviezda Aldebaran, najjasnejšia hviezda v súhvezdí Býka. Ľudia sa ho báli, lebo Anu pravidelne zostupoval na Zem, aby potrestal ľudí.

Zastieracia taktika psychológie

Keď som sa sústreďoval na myšlienku znovuzrodenia, nepomohla mi psychológia ani zamak. Skonštatoval som, že nielen všetky kultúry poznali túto myšlienku, ale aj to, že bola vždy spätá s hviezdami a záchrancami odniekiaľ mimo Zeme. K tomu patrí aj myšlienka umelého oplodnenia, respektíve embryí pochádzajúcich od bohov. Nemožno to obísť, toto myšlienkové bohatstvo musí mať spoločného menovateľa, a ten nie je psychologicky vysvetliteľný. Aj keď je pochopiteľná túžba po veľkom záchrancovi a sudcovi, kráľovi a superbudhovi. Stačí, ak sa národom bude vodiť veľmi zle. Nepochopiteľné však zostávajú spätosť a detaily každého učenia. Túžba nemôže vysvetliť ani texty napísané v prvej osobe a už vôbec nie detailné dáta a mená. Alebo chce niekto tvrdiť, že Enoch si mená a funkcie vzbúrených anjelov vymyslel? Alebo že základná miera vesmíru 2 057 125 yinov napadla dakému rojkovi pod figovníkom? Takisto sú psychologicky nevysvetliteľné rovnaké číselné rady u rôznych národov. Na to nestačí psychologicky zaškatulkovaný vzor, takisto ako na umelé oplodnenia a implantácie embryí, opísané navyše v prvej osobe. To, že nasledujúce náboženstvá glorifikujú svojho Spasiteľa nepoškvrneným počatím, je iná kapitola, psychologicky absolútne pochopiteľná.

Aj dnes katolíci ešte veria, že Ježiša Mária nepoškvrnene počala. Musia tomu veriť, je to cirkevné dogma. Kvôli korektnosti dodávam, že opak sa nedá dokázať - ako? Ako môžeme - prísne vedecky - vedieť, či Ježiš alebo, ak chcete, žijúci indický prorok Sai Baba nenosí v sebe dajaké kozmické semeno? V staroveku to nebolo inak. Všetci veľkí bohovia a božskí králi museli byť počatí bez poškvrny. Napokon nemohli byť menej hodnotní ako ich predchodcovia.

Nebeské semeno

Tak napríklad semeno akkadského kráľa Chammurapiho (1726-1686 pred n. l.) vložil boh Slnka do lona kráľovej matky. Chammurapi sa neskôr stal najväčším zákonodarcom. Bol autorom najstarších písomne zachytených pravidiel správania ľudskej spoločnosti - Chammurapiho kódexu. Na začiatku nášho storočia bol vyše dva metre vysoký stĺp s textom zákonníka vykopaný v Súsach. Dnes sa nachádza v parížskom Louvri. Chammurapiho kódex sa skladá z dvesto osemdesiatich dvoch paragrafov, ktoré kráľovský zákonodarcu podľa svojich slov dostal od nebeského boha. Rovnako ako Mojžiš, ktorý na Svätej hore prijal tabuľky so zákonmi rovno z rúk Boha. V predslove k svojej zbierke zákonov Chammurapi píše výslovne, že ho povolal „Pán neba a zeme“ a prikázal mu „nechať v krajine vládnuť spravodlivosť, podliakov a zlých zničiť a zabrániť potláčaniu slabých silnými“ [78]. Prirodzene, že ľudia očakávali návrat svojho zákonodarcu.

Pri spätnom pohľade môžeme iba konštatovať, že Chammurapi dokázal čosi veľké a vo svojom čase sa vyznamenal mimoriadnymi činmi. Pochopiteľne, platí argument, že Chammurapi bol až dodatočne povýšený na syna božieho - keby tu nebol stĺp s jeho zákonníkom, na ktorom on sám a to vo svojom čase tvrdí, že ho povolali nebeskí bohovia. Žeby bol najväčší zákonodarcu najväčším luhárom? To akoby sme obvinili z klamstva Mojžiša, keď tvrdí, že prijal tabuľky so zákonmi na Svätej hore osobne z rúk božích.

My dnešní, supermúdri a namyslení ľudia samozrejme „vieme“, že semeno kráľa Chammurapiho nemohlo pochádzať od boha Slnka. Odkiaľ to vieme tak isto? Nikto nebol pritom a Chammurapiho kostra sa nikdy geneticky neskúmala. Pre našu ľudskú logiku je príznačné, že s rovnakou samozrejmou, s akou odmietame Chammurapiho mimozemské kontakty, také isté kontakty akceptujeme u Mojžiša a iných prorokov. Ale to je niečo iné, nie?

Aj asýrsky kráľ Aššurbanipal (668-622 pred n. l.), v ktorého knižnici hlinených tabuliek sa našiel epos o Gilgamešovi, bol plodom nepoškvrneného počatia. Bol synom bohyně Ištar, ktorá ho v detstve dojčila. Ištar musela byť mimozemšťanka, lebo v texte napísanom klinovým písmom stojí: [79] „Jej štyri prsníky ležali pri tvojich ústach: z dvoch si pil, do dvoch si skrýval svoju tvár.“

Čítali ste správne: štyri prsníky. Nejednen pozemšťan by mohol zahorieť závišťou. Kráľ Aššurbanipal sa pri svojich rozhodnutiach odvolával na „božských radcov“, bohov Bela, Marduka a Nabua. To bol onen vševedúci, od ktorého sa ľudstvo naučilo písať. Na jednom valci v Louvri je zobrazený Nabu vedľa Marduka. Nabuov hlavný chrám stál v Borsippe a nazýval sa Chrám siedmich sprostredkovateľov príkazov Neba a Zeme. Čudné.

Bolo to všetko iba čudáctvo, vystatovačnosť kráľov, ktorí sa museli odvolávať na „božské semeno“, aby sa presadili voči svojmu ľudu a kňazom? Osobne o tom nie som presvedčený. Nie každý kráľ a každý zakladateľ náboženstva mal v sebe božské semeno - ale v neznámej minulosti bolo niekoľko takých, čo boli presvedčení, že odovzdávajú svojmu potomstvu akýsi celkom špeciálny genetický kód. Toto hlboké presvedčenie sa zakladalo na rodových či kňazských vedomostiach, v ktorých sa tradoje niekdajšia skutočnosť. Spomeňme si: Aj pôvod egyptských kráľov sa odvodzoval od bohov. Starovekí dejepisci, ktorí pôsobili pred dvetisíc rokmi a dávnejšie, bez výnimky písali o pokolení bohov, z ktorého napokon vzišli prví králi. Až od bohov sa ľudia naučili umeniu, astronómii, naučili sa zhotovovať nástroje a obrábať zem. Aj jazyk a písmo pochádzajú od ochotných božských bytostí: [80]

„Títo totiž najprv všetkým zrozumiteľnú reč rozčlenili a vyvinuli a mnohé pomenovali, čo dovtedy nemalo žiadny výraz...“

Neslobodno ignorovať, že podobné príbehy sa nachádzajú aj v iných, nedatovateľných textoch. Enoch! Beróssos s tradíciou Oanes. Džinistické učenie! A samozrejme, aj apokryfy Starej zmluvy! Aj tam sa hovorí o nebeských učiteľoch, aj keď sa nazývajú „padlými anjeli“, a aj v hmlistom okruhu židovských textov je plno vyvolených bytostí, ktorých semeno nemalo pozemský pôvod. Mnohí to síce neradi počujú a pristupujú k týmto myšlienkam s odporom. A hneď

dávajú Ericha von Dänikena do súvisu s idiotskými rasistami, akoby myšlienka nebeského semena a vyvolených bola mojím výmyslom. Celý tento myšlienkový svet nevyrástol na mojich nezmysloch - pochádza priamo z radu tých kníh, ktoré sú pre mnohé národy posvätné.

Napríklad Noe, ktorý prežil potopu, nebol hocikto. A aj keď sa za praotca ľudstva pokladá Lámech, Lámech nikdy nesplodil syna. O tom sa každý dočíta v jednom zo zvitkov od Mŕtveho mora. [81] Tam sa píše, že Lámech sa jedného dňa vrátil z cesty, ktorá trvala viac ako deväť mesiacov. Keď vošiel do svojho rodinného stanu, našiel si syna, ktorý sa ničím nepodobal na jeho rodinu. Mal iné oči, inú farbu vlasov a aj inú pokožku. Nahnevaný Lámech pristúpil k svojej žene, tá mu však prisahala na všetko, čo jej bolo sväté, že nemala s nijakým cudzincom, ani s niektorým vojakom alebo dokonca s niektorým zo synov neba pohlavný styk. Ustarostený Lámech sa vydal na cestu, aby sa poradil s otcom. Ten nebol nik iný ako Metuzalem. Aj ten bol však v koncoch so svojou múdrosťou a zašiel za svojim otcom, Lámechovým starým otcom. A môžete trikrát hádať, kto to bol. Môj priateľ Enoch. Ten povedal svojmu synovi Metuzalemovi, že Lámech má chlapčeka prijať za svojho a nehnevať sa na svoju ženu, lebo „strážcovia neba“ vložili semeno do jej lona. Toto kukučino vajce sa má stať zakladateľom nového pokolenia po potope. Má mu dať meno Noe (Nóach). Tak sa aj stalo.

Táto epizóda ukazuje, že už Enoch - ten, čo neskôr na ohnivom voze vystúpil do oblakov - bol informovaný o potope. Od koho asi? Od svojich „strážcov neba“, ktorí zostúpili na Zem. A kto sa postaral o umelé oplodnenie Lámechovej ženy? Tí istí kozmonauti.

Týmito príkladmi by som chcel podprieť myšlienky, ktoré boli zaznamenané v podobnej forme vo všetkých kútoch sveta. Pred tisícročiami. Minimálne! Je to kríž s toľkými nespočetnými synmi bohov. Motajú sa nielen v egyptskej, gréckej a indickej mytológii, božský Jetset je prítomný doslova na celom svete.

Bohovia včerajšia - bohovia zajtrajška

Tibetania, žijúci vo vysokohorských údoliach, odlúčení od ostatného sveta, poznajú „najvyššieho kráľa neba“ alebo „svätého tam hore“ [82]. Pritom rozlišujú medzi transcendentálnym nebom a oblohou. „Najstarší tibetskí králi sa volali Trónmi neba. Z poverenia nebeského boha zostupovali na Zem a keď sa skončilo obdobie ich vlády, vrátili sa do neba bez toho, aby zomreli.“ Mali nepredstaviteľné zbrane, ktorými svojich nepriateľov trestali alebo ničili. Výzor niektorých zbraní sa zachoval v pamäti ľudu. Patrí medzi ne hromový klin, ktorý sa dodnes uctieva v tibetských chrámoch. Muselo za tým byť určite niečo viac než hlúpa fantázia, napokon hromové klíny sú skutočnosťou, aj keď si nevieme predstaviť, ako fungovali. Legenda o veľkom tibetskom kráľovi Gesarovi hovorí, že bol počatý z „nebeského svetla“. Keď urobil poriadok v krajine, pobral sa späť do svojej nebeskej vlasti, samozrejme s prísľubom, že sa opäť vráti. Kráľa Gesara teda považovali za jedného z nebeských vládcov, tak ako mystického prvého čínskeho cisára alebo egyptských božských kráľov. Tí všetci boli učiteľmi ľudstva a všetci sa pokladali za vlastných tvorcov ľudí. Pred ich príchodom žili ľudia ešte ako zvieratá.

V genealógii tibetského kráľa, v takzv. Gyelrape, sa uvádza dvadsaťsedem kráľov. Sedem z nich zostúpilo na Zem z oblohy po rebríku. A dokonca najstaršie písomné pamiatky zleteli z neba v debni. Aj veľký tibetský učiteľ s krkolomným menom Padmasambhava (alebo tiež U-Rgyan Pad-Ma) priniesol nezrozumiteľné texty z neba na Zem. Pred jeho odchodom uložili jeho žiaci texty do jednej jaskyne na neskoršie časy, „ktoré ich pochopia“ [83]. Ten istý učiteľ zmizol v oblakoch pred očami svojich učeníkov. Niežeby azda bol odletel vo svojej vesmírnej lodi, ale „v oblakoch sa objavil kôň zo zlata a striebra“. Všetci mohli vidieť, ako so svojim kovovým koňom zmizol v oblakoch. Pozdravuje vás kolega Enoch so svojim tátošom a nanebovstúpením!

Je mi priam trápne dodať, že aj tibetské sväté knihy operujú samozrejme s nemožnými číslami. Vymenúvajú sa tam štyria veľkí nebeskí králi a pričom každý kráľ žil okolo deväť miliónov pozemských rokov. V rozličných častiach neba sa nachádzajú rôzne osídlené miesta a možno ich dosiahnuť dlhým cestovaním v kozme. Príslušné božské roky sa prerátávajú na ľudské roky, človek si pripadá priam ako v Einsteinovej teórii relativity. Rozdiel je iba vo veku: Einstein žil v našom storočí. Tibetské knihy Kandšur a Tandšur sú staré tisíce rokov. [84]

Tieto myšlienky sa neobmedzujú iba na geografický priestor, ktorý dnes označujeme ako Blízky a Ďaleký Východ. V Amerike rozmýšľali Indiáni rovnako. V ságach kmeňa Wabanaki sa nachádza povest' o Gluskabeovi. Pôbil na Zemi ako učiteľ a naučil Indiánov naozaj všetko: chytať ryby, poľovať, stavať chatrče, vyrábať zbrane, liečiť, zoznámiť ich s chémiou a pochopiteľne s astronómiou. Kým skončil svoje pôsobenie na Zemi a odletel ku hviezdám, prísľubil, že sa raz v ďalekej budúcnosti vráti. [85] Dúfajme!

O mayskom bohovi Kukulkanovi som obšírnejšie písal v niektorej zo svojich kníh. [86] Tu iba toľko: „Podľa viery ľudu je isté, že odišiel do neba.“ [87] A - čakali ste niečo iné? - sľúbil, že sa vráti.

Tak sa teda podobajú zlomky náboženstiev jednotlivých národov ako hrdinovia kriminálnych románov. Iné sú mená, obsah je podobný. Človek nemusí byť Sherlockom Holmesom, aby si poskladal jednotlivé časti. A ja osobne pokladám za nehorážno namyslenosť tvrdiť, že očakávanie Spasiteľa prevzali všetky národy na celej zemeguli od kresťanských misionárov. Ježiškove husličky! Čo bolo prv? Kresťanské knihy, alebo tie druhé? „Fakty sú nepriateľmi pravdy“ (Miguel de Cervantes, 1547-1616).

Takto môžeme skákať po zemeguli, premŕvať sa v minulosti a prehrabávať v náboženských textoch. Všade sa stretneme s očakávaním Spasiteľa. V Číne to bol Konfucius, ktorý sa mal vrátiť, aby znovunastolil „harmóniu medzi Nebom a Zemou“ [88]. Aborigéni v ďalekej Austrálii dali svojim „pravekým nebeským hrdinom“ [89] mená Ngumyari a Wandinas. Ich návrat túžobne očakávajú. Teraz už vlastne chýba iba dajaký teológ alebo psychológ, ktorý nám nahovorí, že Číňania prevzali tieto myšlienky od austrálskych pôvodných obyvateľov - alebo naopak.

Áno, a ďaleko od Číny a Austrálie strašila tá istá vrtošivá myšlienka návratu mozgy predinckých kňazov. Podľa tradície Zem vraj kedysi navštívil Virakoča so svojimi tromi bratmi. Učili Indiánov, zakladali sídliská a po skončení svojho pozemského poslania sa vrátili do vesmíru. Samozrejme, s prísľubom neskoršieho návratu. [90] Ako ináč? Ich

potomkovia, inckí vládcovia sa nazývali „Synmi Slnka“. Prvých kresťanských dobyvateľov, či už to bol Pizarro v Peru alebo Cortez v Mexiku, najprv oslavovali ako „navrátených bohov“. Nie, od kresťanských mníchov sa to nemohli dozvedieť, zbožňovali ich už predtým. Bohovia so spiatočným cestovným lístkom pôsobili na celom svete. A príklady, ktorých podobnosť som uviedol v tejto kapitole, sú v najlepšom prípade špičkou ľadovca. Vo svojich predchádzajúcich knihách som poukázal na tradície Indiánov Hopi a Kayapo, na japonských Dogusov a ich svätú knihu Nihongi, na tradície Eskimákov alebo kmeňa Dogonov v strednej Afrike. Tí všetci poznajú nebeských učiteľov a všetci čakajú na ich návrat. Mayovia dospeli až k bodu, o ktorom sa môžeme dočítať v Knihe jaguárich kňazov [91]: „Zostúpili dolu z hviezdnej cesty... Hovorili magickou rečou hviezd neba... Áno, ich znamenie nám dáva istotu, že prišli z neba... A keď opäť prídu tí trinásti a deviati bohovia, dajú nový poriadok tomu, čo kedysi stvorili.“

Kto má prísť?

Očakávanie návratu nejakých bohov bolo a je nezvratným faktom. Sporné zostávajú iba otázky, kto sa vlastne má vrátiť a kedy. Kresťania a židia čakajú Mesiáša, moslimovia Mahdiho, čo je iba inak pomenovaná postava Mesiáša. Slovom „mesiáš“ sa myslí pôvodne „pomazaný“. Je odvodené z hebrejského maschiach (po grécky christos) a označuje pomazaného kráľa. V židovskom náboženstve sa očakáva jeho príchod z rodu Dávidovho, ale aj jeho podstata príde napokon z oblakov. Obyčajný človek, ktorý sa neskôr stane kráľom, nemôže byť Mesiášom, lebo už samo slovo „človek“ je úplne nevhodné na objasnenie Mesiáša. Známy profesor dr. Hugo Gressmann vo svojej analýze hovorí: [92] „Oboje je viac-menej vylúčené; lebo Mesiáš sa javí ako nebeská bytosť. Okrem toho sa pokladá za preexistujúceho.“ Existoval skôr ako prvý človek.

Spoločný menovateľ všetkých mesianistických predstáv:

- Má veľkú moc.
- Zavedie nový poriadok.
- Je stelesnená spravodlivosť.
- Je Bohom inšpirovaný, povolaný, poznačený.

Podľa toho-ktorého náboženstva tento Mesiáš je:

- Syn človeka, splodený nebom (semeno, embryo, nebeská karma). Tento syn človeka už nebýva na Zemi, bol „nanebovzatý“ a vráti sa.
- Mimozenšťan v jednej alebo viacerých osobách. Bohu podobné bytosti, ktoré predtým pobývali na Zemi. V kresťanských predstavách (evanjelium a Apokalypsa), ale i v židovskom náboženstve (Enoch a Apokryfy), ako aj v Koráne moslimov sa príchod Mesiáša spája s posledným súdom. Na oblohe sa objaví akási sila sprevádzaná obrovským nebeským vojskom. Parsovia nazývajú túto silu „premožiteľmi sveta“; Sumeri hovoria o bohu Anuovi, ktorý sa vráti z hviezd Aldebaran; Tibetania o „svätých tam hore“, ktorí tu dole opäť zavedú starý poriadok; Mayovia spomínajú „trinásť bohov“, ktorí takisto prídu „nanovo usporiadať to, čo kedysi stvorili“. S objavením tejto sily sa spájajú záhadné udalosti „na nebi“. Z oblohy spadne hviezda alebo „svetelná hora“. Na nebi sa objaví „znamenia“, Mesiach sa zatiahne, ľudia sa budú triasť a ubudnú im sily. Na Zemi dôjde k nepredstaviteľným prírodným katastrofám. Bude sa chvieť, moria „vystúpia z brehov“, sopky sa zobudia a v oblakoch sa objaví Ultimo iudex, Posledný sudca. A čo má súdiť? Veriacich a neveriacich.

Čo je to viera? V čo majú ľudia veriť? V to, čo ich predkovia pred tisícročiami zažili a zverili knihám, alebo tomu, čo z toho ľudské pokolenie vo svojom tvrdom hlave sebaklame urobilo? Všetky súčasné náboženstvá spájajú mesianistickú myšlienku so svojim Spasiteľom. To je prostá skutočnosť, či sa nám to páči, alebo nie. Logicky všetky náboženstvá nemôžu mať pravdu. Niektoré sa musia mýliť. A čo, ak sa mýlia všetky? Koniec koncov, mesianistická myšlienka je oveľa staršia ako Korán, staršia ako Nová zmluva, staršia ako budhizmus a staršia aj ako biblickí proroci po potope. Prísľub návratu strašil mozgy ľudí od čias predpotopných patriarchov, od čias džinistov a „prakráľov“ rôznych národov. Kde sa to začalo? Opäť sa pýtam: V čo majú ľudia veriť? Koho majú očakávať? Koho sa majú obávať? Kto sa vráti „s veľkou silou“ a pompou? S nebeským vojskom a mohutnou demonštráciou na oblohe? Kto sú tie neoblomné masy ľudí, čo napriek tejto demonštrácii moci, ktorú videli na vlastné oči, „ešte stále neveria“? PALEO-SETI-FILOZOFIA môže ponúknuť odpoveď zodpovedajúcu tradíciám. Teóriu, ktorá odpovie na jednotlivé otázky a potvrdí mnohé texty. Na rozdiel od náboženstiev PALEO-SETI-FILOZOFIA nevyžaduje ani najmenšiu vieru. Myšlienky možno skúmať a odmietnuť, skúmať a akceptovať. A predsa má PALEO-SETI-FILOZOFIA obrovskú prednosť pred všetkými mesianistickými náboženskými očakávaniami: je racionálne zdôvodniteľná.

Good by, papa!

Cudzí kozmonauti, ktorí pred tisícmi rokmi pobudli na Zemi a dali ľudskému pokoleniu genetický impulz, tí istí kozmonauti, ktorí mátožia ako bohovia, anjeli, padlí anjeli a iní v starovekej literatúre, sa kedysi rozlúčili s našou planétou, pričom niekoľkých privilegovaných ľudí vzali so sebou. Aj oni sa rozlúčili. Čo povedali tým, ktorých opúšťali? Tým, ktorí by ich vlastne celkom radi sprevádzali na veľkej ceste? Niečo také, ako v tomto vymyslenom rozlúčkovom dialógu Enocha a jeho syna Metuzalema:

Enoch: Je čas, syn môj. Prídu po mňa na úsvite, aby ma odniesli.

Metuzalem: Uvidíme ťa ešte niekedy, otec?

Enoch: Nie. Aspoň nie tvoja generácia. Povedali mi, že počas ich neprítomnosti uplynú na Zemi tisícročia.

Metuzalem: Ako je to možné, či nie sme všetci smrteľní?

Enoch: Sme. Ale vo vesmíre platia iné zákony času. Keď sa strážcovia po tisícročiach vrátia, bude Zem i ľudia na nej iní.

Metuzalem: Hm! Nechápem. Ale strážcovia ti to povedali. A kam poletíš?

Enoch: Vidíš ten hviezdny pás v súhvezdí Orión? Predĺž tú čiaru o šesť laktov. Tam svieti hviezdica, nie veľmi jasná a trochu žltkastá. To je rodná zóna strážcov. Tam je krajina krajšia ako naša. Tam idem.

Metuzalem: Otec, bol si vyvolený, aby si ako živý človek so svojím telom odišiel do neba. Závidím ti.

Enoch: Nie, syn môj. Nejdem do neba. Nebo, po ktorom ľudia túžia, je miesto absolútneho šťastia. Dobrá duša dosiahne nebo až po smrti. Ja naproti tomu idem do vesmíru.

Metuzalem: Nevidím nijaký rozdiel medzi nebom a „vesmírom“, ako ho ty nazývaš. Pozri na tú hviezdnu nádheru. Tam hore je pokoj, mier a krása. Strážcovia sa môžu premávať hore-dolu na ohnivých bárkach. Ich moc je nekonečná. Z nášho pohľadu sú nesmrteľní. Musí to byť ako v nebi, aj keď to nazývaš „vesmírom“.

Enoch: Blíži sa rozlúčka, syn môj Metuzalem. Počuješ ten hluk ľudí? Zhromaždili sa, aby si vypočuli moju reč na rozlúčku. Strážcovia ma varovali, že nikto nesmie ísť na miesto, kde pristane ohnivý kôň. To platí aj pre teba a tvoju rodinu. A teraz, syn môj Metuzalem, všetko som ti vysvetlil a odovzdal som ti všetky knihy. Opatruj tieto knihy, ktoré si dostal z ruky svojho otca. Nechaj ich opisovať a dbaj, aby sa ani slovo nezmenilo. Aj keď vy a vaši synovia a vnuci nebudú rozumieť obsahu, neskoršie generácie ho pochopia a budú vďační, že ste v nich nič nezmenili. Strážcovia mi kládli na srdce, že tieto knihy neslobodno držať v tajnosti. Preto ich odovzdaj ďalším pokoleniam sveta.

Ak sa aj dialóg medzi otcom a synom odohral podobne a ak aj Enoch tisícom poslucháčov, čo sa s ním prišli rozlúčiť, jasne vysvetlil, že nejde do neba, ale do vesmíru, nasledujúce generácie to nepochopili. Ak niekto odletel tam hore a zamiešal sa medzi tisícky žiarivých hviezd, medzi ktorými si mohol vybrať druhú vlasť, potom musel odísť „do neba“. Mimozenšťania povedali ľuďom jednoznačne, že nie sú bohmi. („Nepredstavujte si nás ako bohov!“) Nebolo to nič platné. Nasledujúce generácie, ktoré nezažili návštevu bohov na vlastné oči, sedeli nad textami, ktoré nedávali nijaký zmysel. Písalo sa v nich, že za čias ich praprarodičov zostúpili na Zem bytosti „nesmierne mocné a krásne“. Tým sa mohli myslieť jedine bohovia alebo vyslanci či služobníci boží. Tieto bytosti zlietli od Najvyššieho na Zem a učili ľudí. Tak sa v mozgoch tých, čo patrili po vysvetlení, zrodili anjeli. Ľudia vždy hľadajú vo všetkom zmysel - aj keď z toho nakoniec vznikne nezmysel.

Čoskoro sa dumajúci muži vyčlenili od ostatných ľudí. Nazývali ich „mudrcmi...“ Rovnako ako v príbehu o Kameni svätého Berlitzu menili títo mudrci z generácie na generáciu opisy pôvodných textov, prerábali ich v duchu svojej doby. Múdri myslitelia čítali príbehy o zvláštnom predmete, čo sa ligotal a fučal, mal štyri nohy a predsa lietal. Tým mohol byť iba kôň. Lietajúci kôň. Čítali príbehy o bytostiach, čo zostúpili na Zem, a urobili z nich anjelov. Čoskoro si všimli, že sa hovorilo o rozličných anjeloch. Raz boli dobrí, raz zasa zlí, potom zasa takí, čo slúžili Najvyššiemu a ochraňovali jeho nebeský trón, a iní, čo sa búrili proti Najvyššiemu, odleteli na Zem a našli zaľúbenie v sexe. Aby urobili nezrozumiteľné zrozumiteľným, nazvali ich „zlými anjelmí“, „padlými anjelmí“. Dali im mená ako „zvodcovia“ alebo „synovia boží“. Texty praotcov však hovorili o tom, že niektorí ľudia mohli odletieť spolu s anjelmí k Najvyššiemu. Z toho vzniklo nanebovstúpenie. A keď sa niekde opisoval zovňajšok a vnútro vesmírnej lode, mohlo ísť iba o príbytok anjelov a trón Najvyššieho. Pokúsím sa konfrontovať tieto výklady s nasledovným:

Vymyslený originál:

„Opisujem svoj zážitok: Najprv som videl oblaky a potom, keď sme sa ocitli vyššie, zbadal som čoraz redšiu hmlu. A odrazu tu boli hviezdy, ale okolo nás sa čosi zablysko. Bol som taký strápaný, že ma museli zodvihnúť zo sedadla. Kráčal som akousi chodbou, až som sa priblížil k stene, ktorá akoby bola zostavená z trblietavých kameňov. Všimol som si červenkasté svetelné body poskakujúce po tejto stene. Potom som vstúpil do hviezdnej lode. Vnútri sa všetko ligotal tak ako zvonku, iba dlážka bola kachličkovaná a cez kachličky presvitalo slabé svetlo. Najkrajší bol plafón. Ako cez priestavnú kupolu som videl hviezdne nebo a medzi hviezdami vždy znova a znova strážcov v menších povozoch, ktorí pristávali a odlietali a vykonávali rozličné činnosti. Potom sme opäť prestúpili na ešte väčšiu hviezdnu loď, v ktorej boli všetky dvere otvorené, ale pred každými dverami som zbadal neopísateľné pohybujúce sa svetlá. Strážcovia mi vysvetlili, že to sú senzory a chrániče dverí. Centrála bola obrovská a neopísateľná. Uprostred na zvýšenom pódii stálo kreslo obklopené kol-dokola matným sklom. Cezeň som videl žiarivé slnko a zasa strážcov, čo pracovali mimo lode. V kresle sedel veliteľ v snehobielom rúchu. Vrhol som sa pred ním na zem, ale on ku mne pristúpil, pozdravil ma a povedal: Teda si ten človek, čo sa má tam dole postarať o poriadok?“

Originál Knihy Enochovej (14, 8 a n.; 71, 11 a n.) v súčasnej verzii: [93]

„Pred očami sa mi objavil takýto obraz: Hľa, oblaky ma volali a hmla vyzývala; poháňal a tlačil ma beh hviezd a blesky a vietor mi dodali krídla a vzniesol som sa do výšky. Unášali ma do neba. Vošiel som a blížil som sa k múru postavenému z krištáľových kameňov a obklopenému ohnivými jazykmi; a naháňali mi strach. Vošiel som cez ohnivé jazyky a približoval som sa k veľkému domu postavenému z krištáľových kameňov. Steny toho domu sa podobali dlážke vyloženej krištáľovými kameňmi a jeho základ bol z krištáľu. Strecha sa podobala dráhe hviezd a bleskov s ohnivými cherubínmi uprostred... A ajhľa, tu bol ďalší dom, väčší ako prvý; všetky dvere boli otvorené a bol postavený akoby z ohnivých jazykov. Jeho prepých, nádheru a veľkosť neviem opísať... Hľadel som pred seba a zbadal som vnútri vysoký trón. Vyzeral ako diadém; okolo neho bolo čosi, čo sa podobalo na žiarivé slnko a malo výzor cherubínov... Na tróne sedel vznešený majestáť; jeho odev bol žiarivejší než slnko a belší než sneh (kap. 71, verš 11a n.)... Padol som na tvár, celé telo sa mi rozplývalo a môj duch sa zmenil... Pristúpil ku mne, pozdravil ma a prehovoril ku mne: Ty si ten syn človeka, ktorý bol stvorený, aby sa staral o spravodlivosť“...

Exegéza v priebehu vekov

Aká dráma, keď sa z kozmonautov stanú anjeli a cherubovia, z dôstojníkov archanjeli a z veliteľa Najvyššieho, alebo ešte horšie Boh! Aký chaos vzniká, keď sa z prostých, elektrických výbojov urobia ohnivé jazyky a z veliteľského mostíka neopísateľná nádhera! Pochopiteľne, že z veliteľského kresla sa musel stať vysoký trón a z veliteľa lode vznešený majestáť. Je priam upokojujúce, že sa v tomto úryvku nevyčaril aspoň žiadny milý Pán Boh. Bolo by to aj nevhodné, lebo napokon „pristúpil ku mne a pozdravil ma vlastným hlasom“. Predstava Boha, ktorý pozdravuje svojho pozemského návštevníka podaním ruky, to bolo priveľa aj pre mozgy exegétov. Takže radšej zostali pri vznešenom majestáte. Predsa len poznám argumenty, prečo je takéto porovnanie textov neprípustné; všetko musíme vidieť inak.

„Nemusíme“ absolútne nič, a už vôbec nie v oblasti exegézy; a čo sa týka zmyslu textov, nemalo by sa nikdy zabúdať, že jadro výpovedí sa opakuje v indických sanskritských textoch. A nielen v nich.

Mimozemskí návštevníci v Enochových časoch poznali obrovské vzdialenosti medzi hviezdami. Vedeli, že cesta k nim domov a znova späť do našej slnečnej sústavy potrvá niekoľko tisíc rokov. Ako o tom mali presvedčiť ľudí? Ukázali na hviezdne nebo a povedali: „Teraz odchádzame - ale vrátíme sa. Napíšte to do svojich kníh, povedzte to svojim potomkom, nech na to myslia všetky generácie: Vrátime sa zase!“ A keď sa ľudia dozvedali, kedy sa tie cudzie bytosti vrátia, či o niekoľko mesiacov, rokov alebo tisícročí, ET-ovia im zostali dlžní odpoveď. Sami to presne nevedeli: „Vrátime sa - raz! Buďte na to stále pripravení a držte sa prikázaní, aby sme nemuseli ľudský druh ešte raz zničiť.“ A keď sa ľudia pýtali, ako spoznajú, že sa blíži ich návrat, mimozemšťania ukázali na Mesiaca a hviezdy a odvetili: „Na nočnej polovici zemegule to bude vyzeráť, akoby sa Mesiac zatiahol a žiarivé hviezdy padali na Zem. Ľuďom na druhej polovici zemegule sa bude zdať, že z neba padajú zlaté hory. Tí, čo na to budú pripravení a budú nás čakať, tí, čo budú rozumieť znameniam na oblohe, sa budú tešiť. Budú tancovať a jasat' a budú šťastní, lebo prinesieme svetú novú, spravodlivý poriadok. Ale tí druhí, ktorí prekrucovali a falšovali texty, tí, čo nútia svojich spolublížnych, aby im verili, prepadnú panike. Budú sa báť nás aj vlastných stúpcov. Budú hľadať úkryt a volať svojich falošných bohov. Zbytočne, lebo neexistujú žiadni bohovia.“

Mimozemšťanom však bolo jasné aj to, že ich odkazy v priebehu tisícročí zastarajú a budú sa vykladať vždy po novom. Preto urobili opatrenia a zanechali stopy na viacerých miestach Zeme. A tak aj iné skupiny ľudí na zemeguli zaznamenali vtedajšie udalosti písomne. Ostatné prišlo samo. Raz príde čas, keď si ľudia vymenia svoje informácie. A vtedy sa vylúpne jadro rozličných výkladov. Ľudia budú musieť začať porovnávať. Jedna a jedna sú dve. Tak sa v myslení PALEO-SETI-FILOZOFIE hodnoty zmenili. Dá sa to zdôvodniť:

V podstate existujú dva druhy ľudí: veriaci a neveriaci. Každá skupina bola inak vychovávaná, ale sú všetci zajedno: Sme jedinou inteligentnou formou života vo vesmíre. Ako došlo k tomuto tichému sprisahaniu dvoch takých rozdielnych skupín, ako sú veriaci a neveriaci? Veriacim vtíkali do hláv, že milý Boh stvoril Zem za symbolických šesť dní (na siedmy deň odpočíval). Keď stvoril rastliny a zvieratá, stvoril ako korunu aj človeka. Sme korunami tvorstva! Aleluja! Neveriaci sa učili evolučnú teóriu. Počas niekoľkomiliónročného vývoja vznikli z aminokyselín napokon bunky, jednoduché formy života, zložené formy života a - a vývoj sa zavŕšil - Homo sapiens. Sme špičkou vývoja. Aleluja!

V oboch prípadoch sme tí najväčší. Jedineční, neprekonateľní vo vesmíre. Supertypy ako koruna tvorstva alebo špička vývoja. Mimozemšťania sú zbytoční, aj keď o ich pôsobení hovoria všetky sväté knihy.

Zmena hodnôt

A teraz sa vynárajú na povrch! Na oblohe sú prilepené strapce najrozličnejších vesmírnych lodí: niekoľkokoposchodové, ploché, ligotavé ako zlato a meď, menšie a obrovské útvary, ktoré vyzerajú ako pospájané mestá. Tiahnu okolo Mesiaca v splne a rozčerpávajú naše moria. Ľudstvo je preľaknuté, zmocňuje sa ho panika a strach. Na toto nebolo pripravené. Ani veriaci, ani neveriaci. Prečo vlastne nie? Kresťania pobežia do kostolov a budú sa pýtať kňazov: „Je toto koniec sveta?“ Moslimovia sa budú modliť k Alahovi a pevne dúfať, že sa vrátia ich Mahdi: teraz konečne urobí poriadok s neveriacimi, konečne sa skončil čas čakania! Židia budú vyhľadávať synagógy, vrhnú sa na svojho najvyššieho rabína a celý Jeruzalem sa zmení na jediné zhromaždisko, lebo tradícia hovorí, že Mesiáš príde do Jeruzalema. Iba vedci budú so zopätými rukami hľadať na oblačky a vyťahovať svoje senzory a teleskopy, aby sa napokon sklonili pred skutočnosťou, že mimozemšťania obsadili pozície okolo zemegule.

Veriaci budú úpenlivo veriť, že prišiel ich Mesiáš; to, čo sa deje v oblakoch, to je iba predohra, to sú ohlásené nebeské vojská: zakrátko sa objaví Najvyšší sudca a odmení ich za ich vieru! A pretože všetci veriaci všetkých vierovyznaní očakávajú svojho Mesiáša a sú skalopevné presvedčení, že je to tak a nie inak, lebo si každú vetu a každé slovo vysvetľujú vo svoj prospech, strácajú zmysel pre realitu. Nechcú si priznať, čo sa odohráva na oblohe, ani nemôžu. A nevoľky sa stávajú neveriacimi. Sú priveľmi zanovití, než aby sa dokázali vyrovnáť s novou (a zároveň prastarou!) skutočnosťou. Nevedia to zvládnuť, nie sú schopní modernej globálnej politiky, nie sú zrelí na univerzálne náboženstvo. A tak sa náboženský veriaci viery stávajú neveriacimi reality. Už sa nevedia tešiť zo života, prihlboko je v nich zakorenená frustrácia. A v mimozemšťanoch, keď konečne musia uznať skutočnosť, vidia v najlepšom prípade diabla, satana či lucifera, ktorý iba preto lieta nad oblakmi, aby oslabil ich vieru a skúšal ich. Budú zomierať zatrpknutí a zmätení, lebo už nič nechápu.

Naproti tomu tých veriacich, ktorí sa vedú veľmi dobre vyrovnáť s novými skutočnosťami a vlastne už nemusia veriť, lebo už vedú, čakajú nádherné časy. Doteraz dostávalo ľudstvo informácie iba z jednokoľajnej minulosti. Ľudia sa učili z dejín, zo skúseností otcov, z kníh a počítačov. No celý input pochádzal z minulosti. Teraz sa k tomu pridávajú aj poznatky z budúcnosti: vedomosti mimozemšťanov. Tí majú naše problémy už za sebou. Naša budúcnosť je pre nich minulosťou. A z toho si môže ľudstvo vybrať to najlepšie. Ako riešili problémy životného prostredia? Ako predchádzali nebezpečenstvu populačnej explózie? Aké náboženstvo prevláda vo vesmíre a na čom spočíva? Čo poháňa ich vesmírne lode a ako funguje medzhviezdne rádiové spojenie? Ako sa dá zastaviť bujnenie rakovinového nádoru a ako si možno predĺžiť život? Aký politický systém je najspravodlivejší a ako trestajú svojich zločincov? Tak opustíme jednokoľajku poznatkov a zabočíme na osemprúdovú autostrádu. Ak nám vesmír otvorí svoje brány, začne sa pre nás nebeský vek. No iba pre veriacich, pardon, pre tých, čo sa vedú vyrovnáť s realitou.

Prehodnotenie týchto hodnôt - nová filozofia myšlienky návratu - je na dohľad. Náboženstvá sa budú vzpierajúť a budú mi nadávať do kacírov, názvu ma zvodcom a pseudoprorokom a nepriznajú si, že sú to ony, čo po tisícročia udržiavali pri živote očakávanie Mesiáša, že ony samy tohto Mesiáša - alebo ako ho už menovali - otesávali a prirezávali, kým sa im jeho postava nehodila do ich vitríny. Všetky ostatné vitríny sa rozbíjali. Jedno náboženstvo proti druhému. K náboženskému obchodu vždy patrilo vydávať svoje učenie za jedinečné a všetky ostatné označovať za menejcenné.

Nikdy som sa nepodíeľal na tejto hre o moc. To nikdy nebola moja parketa. Do scenára návratu mimozemšťanov zapadajú dokonca aj proroci. Tí, ktorých očakávajú džinisti, Hindovia alebo aj budhisti so svojím Superbudhom. Čo tým chcem povedať? Aký ošoh by mali ET-ovia z toho, keby nám poslali takzvaných prorokov?

Keď kľíči zasiat

O skutočnej moci a genetických možnostiach mimozemšťanov vieme veľmi málo. Rozhodne však musia mať pred nami niekoľkotisícročný náskok, inak by nás oni alebo ich predkovia nemohli v dávnych časoch navštíviť. Moderné dejiny vedy a techniky nám však dokazujú, že všetko sa robí čoraz perfektnejšie, menšie a účinnejšie. Počítačová technológia to demonštruje čoraz mikroskopickými čipmi, miliardami bitov a čoraz väčšou počítačovou rýchlosťou.

Na porovnanie: Už v polovici osemdesiatych rokov dosahoval každý trochu lepší osobný počítač rýchlosť niekoľko megaflopsov (FLOPS = Floating Point Operations per Second = počítačové operácie za sekundu; MEGAFLOPS = 1 milión flopsov). Veľké počítače ako Cray-2 dosahovali začiatkom deväťdesiatych rokov gigaflopsov (= 1 miliardu flopsov). O rok neskôr sa dosiahlo 10 gigaflopsov a kým píšem tieto riadky, ohlasuje odborná literatúra počítač s kapacitou 100 gigaflopsov, CM-5. Vo vývoji je teraflopsový počítač (= 1 bilión flopsov) a vážne sa hovorí dokonca o počítači s kapacitou 10 teraflopsov.

Tomu sa hovorí razantný pokrok. Ale čo je desať rokov vývoja? Mušacinec v dejinách. Čo dokážu počítače o takých päťdesiat rokov? Budú samostatne rozmýšľať, samy sa programovať, ľudia sa s nimi budú rozprávať. Všetky svetové jazyky budú bleskove a bezchybne prekladať do iného jazyka. Budú existovať počítače pre súdy, ktoré budú súdiť rýchlejšie, korektnejšie a spravodlivejšie. Počítače budú vyrábať počítače a televízna obrazovka v izbe ustúpi miesto trojrozmernému hologramovému obrazu.

V inej oblasti dosiahli genetici pokrok, o akom sa biológovia starej školy neodvažovali ani snívať. Za najbližších dvadsať rokov biológovia budú schopní odstraňovať všetky dedičné choroby u detí už v materskom lone, alebo dokonca ešte pred počatím. Budú môcť - ak to dovoľia zákony a etika výskumu - konštruovať ľudí s presne danými vlastnosťami, vyslovené umelecké diela podľa genetického dizajnu. Hovorí sa tomu „hrať sa na Boha“, ale nemali by sme zabúdať, že starozákonný Boh (lepšie povedané bohovia) stvoril človeka „na svoj obraz“. Naprogramoval ho takého, akého ho chcel mať, a zjavne aj niekoľko ďalších generácií. To, že tento Boh nemohol byť stvoriteľom vesmíru, je, dúfam, medzitým už jasné. A genetici, ktorí sa „hrajú na bohov“, takisto nie sú totožní s vesmírnymi bytosťami a duchmi, rovnako ako mytologickí bohovia. Pre opicu musí byť počítač niečím božským - a predsa nie je.

A čo je prognóza na nasledujúcich päťdesiat rokov v porovnaní s tisíce rokov trvajúcim vedecko-technickým vývojom? Genetické zásahy spred tisícročí som si nevymyslel ja, písali o nich ľudia v dávnomveku. Ako ďaleko sa dostali vo vývoji medzitým ET-ovia? Čo dokážu dnes, keď už vtedy mohli dať zárodok pred narodením určité vlastnosti? Môžu ovplyvniť genetický kód na diaľku? Takpovediac vyvolať zmenu neviditeľným lúčom? Môžu zasahovať do mozgu? Nenaprogramovali náhodou už pred tisícročiami náš genetický materiál tak, aby sa po mnohých a mnohých generáciách uvoľnili prastaré informácie a stali sa zrozumiteľnými ľudským mozgom? Nedriemu v nás azda informácie, ktoré sa pri celkom konkrétnom podráždení prebudia k životu a vniknú do povedomia? Vieme si to všetko vôbec predstaviť?

Každý súčasný genetik pozná takzvanú genetickú hlušinu. Rozumejú sa tým nezmyselné a zbytočné úseky DNK (kyseliny deoxyribonukleovej). Nezmyselné sa zdajú preto, lebo nevykazujú nijaký začiatok ani korektný koniec. Normálne sú dedičné vlastnosti opatrené akýmiisi zátkami či kolíkmi, ktoré zapadajú len do príslušného „protikusa“. Genetik profesor dr. Beda Stadler z bernskej univerzity to porovnáva s legom. Človek disponuje vo svojej DNK okolo 100 000 aktívnych génmi a medzi nimi aj mnohými kúskami „genetickej hlušiny“. Je to naozaj hlušina? Alebo majú tieto odkrojky v genetickom reťazci nejakú celkom konkrétnu úlohu, ktorá genetikom doteraz unikala? Je ťažké predstaviť si, prečo by evolúcia po milióny rokov vládla so sebou „genetickú hlušinu“, ktorá je na nič?

Hoci sa nám darí odhaľovať a objavovať stále viac tajomstiev, o univerzálnych súvislostiach nevieme nič. A pritom sa tvárime, akoby sme vedeli všetko. Preto mi neprekážajú proroci ohlasovaní džinistickým náboženstvom, tirthamkarovia, tak ako mi neprekáža Superbudha. Žijúci Sai Baba, ktorý robí svoje zázraky v Indii, ma ani najmenej nedráždi. Možno iba predčasne vykládalo v ňom zakódované posolstvo. Zo skúsenosti predsa vieme, že gény v človeku uvoľňujú konkrétne informácie až po určitom čase. Šesťročnému chlapcovi nenarastie brada a nie je ani pohlavne zrelý. Až keď sa splnia určité telesné predpoklady, uvoľnia sa genetickými povelmi príslušné hormóny a umožnia zarastáť tváre a pohlavnú zrelosť. Informácia týkajúca sa ochlpenia tváre však bola v jedincovi po celý čas. Driemala už v dojčati a bola zakódovaná v každej jednotlivej bunke pri oplodnení. Posolstvo tu bolo od samého začiatku - iba čas ešte nedozrel. Nieje to podobne aj s „genetickou hlušinou“ v nás? Driemu v nej informácie, ktoré potrebujú iba dajaký signál - posolstvo -, aby sa prebudili? V počítačovej technológii sa už skúšali „atomárne prepínače“, pri ktorých boli cieľene nasadené jednotlivé elektróny, aby sa vyradil binárny priebeh Áno alebo Nie. Tento ohromujúci „prepínač“ s rýchlosťou svetla vynašli ruskí fyzici Konštantín Licharev a Alexander Zorin. Efekt nazvaný „Single Elektron Tunneling“ (SET) sa už experimentálne overil a stal sa „konceptom krajnej miniaturizácie v mikroelektronike“ [94]. Ak však môže elektrón slúžiť ako „prepínač“ a odviesť počítačový proces iným smerom, potom môže elektrón prebudiť aj driemajúcu genetickú informáciu.

Pretože na jednej strane síce nevieme, ako sa hrá vesmírna hra, ale na druhej strane máme k dispozícii množstvo zaujímavých veľmi starých informácií, ktoré nám ohlasujú tak prorokov ako aj návrat bohov, mimovoľne sa natíska otázka ako, akým spôsobom by bolo možné pochopiť jedno i druhé. Samozrejme, nemusíme sa na nič pýtať. To však odporuje inteligencii človeka, lebo by to neznamenaloby nič viac a nič menej, ako hodiť cez palubu všetky existujúce texty a svedectvá veľkých, starých náboženstiev. Odložiť jednoducho bokom niečo, čo po tisícročia malo nesmiernu moc, nie je vedecké. Nielen preto, že staré texty a tradície existujú a nemožno ich oddiskutovať, ale aj preto, že my ľudia sme napokon súčasťou vesmíru. Sme časťami vesmírnej hry a našou povinnosťou je objaviť svoju vlastnú úlohu a

zapojiť sa do tejto hry. Inak by sme sa veľmi rýchlo mohli ocitnúť medzi hlušinou.

Návrat v inej forme

PALEO-SETI-FILOZOFIA interpretuje myšlienky návratu ako návrat oných mimozemšťanov, ktorí kedysi obšťastnili svojou návštevou našich prapredkov. Aby sa zmiernil šok z tohto návratu, medzi ľuďmi sa objavila proroci, ktorí by im všetko vysvetlili. A títo proroci mohli získať potrebné poznatky rôznym spôsobom.

1. Sú sami mimozemšťania v ľudskom oblečení.

2. Sú to ľudia, ktorých embryo bolo naprogramované zvonku („Synovia človeka“).

3. Celé ľudstvo nosí v sebe genetické posolstvo, pričom informácie sa uvoľnia až po splnení určitých predpokladov (heslo „zarastáme“). A k tomu mohlo dôjsť u jednotlivých jedincov v rôznom čase.

4. Alebo celé ľudstvo v sebe nosí genetické informácie, pričom impulz na uvoľnenie informácií príde zvonku Zeme a bude sa týkať iba určitých jedincov (heslo „elektronický prepínač“).

5. Od samého začiatku iba niektorí jedinci nosia v sebe posolstvo mimozemšťanov.

6. Genetické posolstvo o poznatkoch mimozemšťanov sa prenieslo na jednotlivých ľudí, až keď ET-ovia usúdili, že nastal vhodný čas.

Variant 5 pokladám za najnepravdepodobnejší, lebo všetci máme tých istých prarodičov bez ohľadu na to, či tým myslíme symbolického Adama a Evu alebo rodičov po potope. Variant 6 síce nie je vylúčený, ale do veľkej miery špekulatívny.

V Knihe Enochovej (39, 1) sa dočítame:

„V ten deň zostúpia vyvolené a sväté deti z vysokého neba na Zem, a ich kmeň sa spojí s deťmi ľudí.“

Naráža tu Enoch na variant 2? Ak áno, odkiaľ to vie? Od „strážcov neba“? Odkiaľ inak? A ako prišli proroci na to, aby vo svojich tisíce rokov starých knihách citovali príbehy, ktoré vyznievajú priam utopický?

Tak napríklad čítame v Zjavení Jána 9, 1. 3. 7. 9-10:

„Zatrúbil piaty anjel. A videl som hviezdu padnúť z neba na zem a dostala kľúč od studničnej priepasti... Z toho dymu vyšli kobyľky na zem... Kobyľky sa podobali koňom pripraveným do boja... Panciere mali ako z ocele, zvuk ich krídel bol ako hrkot mnohých vojnových vozov, rútiacich sa do boja. Chvosty a žihadlá mali ako škorpióny. Vo chvostoch mali moc škodiť ľuďom...“ A o tri kapitoly ďalej sa píše v 12, 7-9:

„A povstal boj na nebi. Michal a jeho anjeli bojovali proti drakovi a drak a jeho anjeli bojovali, ale nevydržali, v nebi pre nich nebolo už miesta. Veľký drak, starý had, nazývaný diablom a satanom, zvodca celého sveta, zvrhnutý bol na zem a jeho anjeli s ním.“

Toto zjavenie, z ktorého sme citovali úryvky, napísal údajne svätý apoštol Ján. Že to nie je pravda, vie každý odborník. V tom je podľa časopisu Spiegel „zjedno väčšina evanjelických a mnohí katolícki odborníci na Novú zmluvu“ [95].

Toto „tajomné zjavenie“ nepochádza od apoštola Jána, ale akéhosi redakčného tímu z rokov 90-100 n. l. Prirodzene, autori si text nevycicali z prsta, nevymysleli si ho, ale opierali sa o staršie predlohy. Podobné opisy ako v Zjavení sa nachádzajú aj v Apokryfoch, hlavne (ale nielen) u Enocha, niekoľko úryvkov dokonca aj v Starej zmluve, napríklad u Daniela. To opäť poukazuje na spoločné staršie pramene, z ktorých mnohí čerpali svoje informácie. Ale prvý text musel niekedy niekto napísať, alebo prežiť tieto hrôzostrašné vízie. Naozaj musel?

Nebudem čitateľa núvať psychológiou, lebo nemám o nej vysokú mienku a navyše viem, že z psychológie sa dá odvodiť všetko a nič. Podľa toho, či jej veríme, alebo nie. Oveľa bližšie pravde sa mi vidia takéto myšlienky:

Všetci sme už videli filmy ako Vojna hviezd a Vesmírna loď Enterprise. Dnes vieme, čo všetko sa dá vyčariť filmovou technikou a trikovými efektmi. Od mimozemšťanov očakávam ešte pokročilejšiu vizuálnu technológiu. Možno premietajú svoje filmy v 3D - pričom si divák nemusí nasadiť okuliare. Laserová holografická filmová technika robí ilúziu dokonalou.

Medzi „strážcami neba“ a človekom, akým bol Enoch, vládli najlepšie vzťahy. Keď skončili svoje poslanie na Zemi, vzali ho dokonca so sebou na ďalekú cestu. Prečo by nemohli ET-ovia niektorým zo svojich obľúbencov premietnuť filmy? Z neznámych bojových robotov sa v opise stali „kobyľky... podobné koňom... s pancierom“ a „zvuk ich krídel bol ako hrkot mnohých vojenských vozov“. A chudák archanjel Michal, ktorý sa pochopiteľne vo filme ET-ov nikdy tak nemenoval, to meno mu dali až neskorší interpreti, „zvádzal boj s drakom“, a ten zasa viedol vojnu proti Michalovi a jeho anjelom a napokon zvíťazila jedna strana a porazení boli vrhnutí do priepasti.

Niektorí to spísali, aj keď mu to mohlo pripadať ako vízia. Táto udalosť spadá do predhistorických čias. Nasledujúce generácie z toho urobili „zjavenie“ - „a videl som, uzel som“, a nakoniec sa úryvky tohto údajného „zjavenia“ dostali do spisov rôznych prorokov. Neskoršia skupina z toho potom vybudovala Apokalypsu, „tajomné zjavenie“ a podstrčila text dokonca apoštolovi Jánovi.

To, čo stojí v posvätných textoch, nemusí byť všetko vízia a zjavenie. Niekedy je vysvetlenie celkom banálne. Stačí, ak sa na všetko pozrieme z novej perspektívy.

Správa pozorovateľa Yaxlipopa rodnej planéty

Milí bratia a sestry! Čas pozorovania planéty Šiba, ktorú jej obyvatelia nazývajú Zemou, sa chýli ku koncu. Tu je zhrnutie mojej podrobnej správy, ktorú som vám poslal sondou 4332.

Obyvatelia planéty sa nazývajú ľudia. Väčšina ľudí sú pokrytecké a falošné bytosti, ktoré sa považujú za nesmierne dôležité. Vzájomne sa zabíjajú pre bezvýznamné príčiny a pritom neváhajú mučiť obľudným spôsobom svojich vlastných súkmeňovcov. V krajine, ktorú nazývajú Afrikou, žil pred niekoľkými zemskými rokmi akýsi obyčajný vojak, ktorý sa lesťou a násilím sám vymenoval za vládcu krajiny. Jeho hrôzovláda nepoznala dôstojnosť ani spravodlivosť, dával ľudí vraždiť a mučiť a obohacoval sa na úkor svojich obetí, ale aj iných štátov. Ľudia však disponovali informačnou sieťou, ktorá pokrývala celú planétu. Preto všetci vzdelaní obyvatelia Zeme vedeli, čo sa stalo. To im nebránilo kupčiť s oným zloduchom a udržiavať s ním diplomatické styky. Tento príklad sa vzťahuje aj na iné štáty a

platí dodnes.

Sluhovia vedenia štátu sa tu nazývajú politikmi. Stále cestujú hore-dole a dávajú sľuby, ktoré často nemôžu dodržať. Ich mozog pracuje jednostranne, aj keď navonok predstavujú úplný opak. Všetci politici totiž patria k jednej strane, a tá zasa nemá iný cieľ ako presadzovať svoju vlastnú ideológiu. Ideológia sa v podstate veľmi podobá na primitívne náboženstvo.

Títo politici vymýšľajú stále nové úlohy, ktorými postupne ničia výdobytky svojich národov. S vážnymi a zodpovednými tvármi nahovárajú ľudu, že štát potrebuje peniaze: to je protihodnota práce. Vymýšľajú stále nové predpisy, príkazy a zákazy, a pretože si tieto predpisy vyžadujú nové a nové kontrolné a správne orgány, štát potrebuje čoraz viac peňazí. Pritom sa žiadny politik neodváža zrušiť dávno prežité predpisy, príkazy a zákazy, lebo by musel zároveň zrušiť aj príslušné kontrolné a správne orgány. To však strany nemôžu pripustiť, nezhoduje sa to s ich ideológiou.

V dôsledku toho vznikajú nenásytní molochovia, ktorí požierajú čoraz viac peňazí, a napokon pohltia všetko, čo vytvoril jednotlivec. Jednotlivec začne byť unavený a chorý, nevládze a ani nechce pracovať pre nenásytného molocha. Napokon sa na planéte Šiba rozpadnú štátne štruktúry, či už preto, aby sa načas pospájali do ešte väčších molochov, alebo preto, že ich pohltí mocnejší štát. Treťou možnosťou je revolúcia, tak tu nazývajú vzburu proti vedeniu štátu. Mnohé štáty zažili revolúcie. Revolúcie však pôvodné zlo iba oddialia, lebo revolučná vláda veľmi rýchlo zavedie nových molochov požierajúcich peniaze, a tento kolotoč sa krúti až do ďalšej revolúcie. Aj revolúcie sú primitívnymi ideológiami, pretože násilím nanucujú niečo inak zmýšľajúcim.

Ľudia vymysleli systémy zbraní, ktorými si môžu rozdeliť planétu. Napriek ich ničivej sile tieto zbrane neznamenia nijaké nebezpečenstvo pre naše obranné systémy. Obyvatelia planéty Šiba odôvodňujú svoje strašné zbrane nutnosťou šíriť svoju ideológiu, iní tým, že sa musia chrániť pred cudzou ideológiou. Hlavní ideológovia sú vždy fanatici. V hlave majú len vlastnú slamu. Pod slamou treba rozumieť ľahko horľavé, suché steblo.

Už viac ako sto rokov ľudia vyrábajú rozličné užitočné i nezmyselné veci. Pritom robia aj mnohé rozumné objavy a vynálezy, ktoré im uľahčujú život. Všetky tieto veci nazývajú tovarom, a pretože tento tovar vzniká iba prácou jednotlivcov alebo celých skupín ľudí, musí sa predávať. Predajom sa získavajú peniaze, protihodnota práce. Peniaze sú teda najžiadanejším tovarom, lebo za peniaze si možno kúpiť inú prácu. Mnohí ľudia, aj štátni úradníci a náboženské zoskupenia získavajú peniaze bezpráčne. Berú ich tým, ktorí prácu vykonávajú. Deje sa to lžou, podvodmi, krádežami, zločinmi, vraždami a vo veľkej miere ideológiou. Každá ideológia sa snaží získať peniaze tých druhých, aby ich rozdelila medzi stúpencov svojej vlastnej ideológie. Prirodzene, že politici každej ideológie klamú ľudí tvrdiac, že to, čo robia, je spravodlivé. Dúfam, že teraz lepšie chápete, že takéto správanie je veľmi blízke správaniu duševne chorých. Pri výrobe svojich statkov vytvárajú okolo svojej planéty obal, ktorý vyvoláva príčiny na veľké obavy. Nielenže ťažkými kovmi a rozličnými jedovatými látkami ničia chemické štruktúry svojej vlastnej životnej základne, ale sú takí zaťatí, že výrobky, ktoré predávajú, slúžia na výrobu ďalších jedov. Tieto jedy sa síce dajú ľahko odstrániť alebo prefiltrovať, ale mnohí vedúci sa tomu vyhýbajú, lebo čistenie si vyžaduje prácu navyše a táto práca stojí zasa peniaze. Takisto nezmyselná je ľudská nelogickosť pokiaľ ide o ich vlastný druh. Vzdelanejší spomedzi nich vedia veľmi presne, v čom spočíva podstata všetkých problémov životného prostredia. Čím viac ľudí obýva planétu, tým viac tovarov sa musí vyrobiť. Potrebujú príbytok, nábytok, ošatenie, riady atď. Potrebujú aj čoraz viac potravín. A produkujú viac odpadu tak z potravín, ako aj pri výrobe tovaru. To všetko si vyžaduje viac práce a viac energie. Tak spotrebúvajú svoje suroviny. Obyvatelia planéty Šiba sa síce dostali na vysokú úroveň v ovládaní jadrovej energie, ale v mnohých oblastiach sa nesmie používať. Pre ideológiu. Nevedia totiž, čo s rádioaktívnym odpadom, a tvrdia, že zanechajú svojim prapravnúčatám nebezpečné dedičstvo. Nenapadlo im, že budúce generácie budú oveľa múdrejšie ako oni a vďaka zhodnotia rádioaktívny odpad. Ľudský kolotoč šialenstva sa dá regulovať kontrolou pôrodnosti. Tí múdrejší spomedzi politikov a cirkevných hodnostárov to vedia. Lenže nespoja svoje sily, aby zastavili populačnú explóziu, a ani jednotliví vodcovia veľkých zoskupení nikdy na verejnosti nehovoria otvorene o hrozjacej katastrofe. Tu platí výlučne ich vlastná ziskosť. Každá ideológia a každé náboženstvo nemôže ovládať dosť hlúpych oviec - takto tu volajú stádo, čo behá za svojím vodcom. Preto sa kontrola pôrodnosti požaduje vždy pre iných, nikdy nie pre vlastných. Pritom sú skupiny ľudí, ktoré sú ochotné akceptovať vojnu, ktorá vypukne kvôli populačnej explózii. Nesmierne hlúpi vodcovia týchto skupín totiž veria, že ich ideológia vyjde z takéhoto konfliktu posilnená.

Priam nepochopiteľne sa ľudia správajú v rámci svojho vierovyznania, ktoré tu nazývajú náboženstvom. Tu treba vedieť, že na Zemi existujú veľké náboženstvá, ktoré sú väčšinou aj staršie, a malé náboženské zoskupenia, čo sa odštípli od veľkých. Každé náboženstvo bez rozdielu o sebe tvrdí, že je to jediné pravé a prívržencov iných náboženstiev odsudzuje ako neveriacich. Pritom sa všetky náboženstvá odvolávajú na texty, ktoré ony alebo ich praotcovia sami sfalšovali alebo nepochopili. Aj z návštev našich prapredkov, ktorí, ako všetci vieme, už niekoľkokrát navštívili planétu Šiba, ľudia vyčarili rôzne náboženstvá. Tieto náboženstvá boli v minulosti Zeme - a sú nimi aj dnes - príčinou strašných vojen. Pretože v ich nelogickom uvažovaní a bezhraničnom pociťovaní nadradenosti je každý, kto nevyznáva ich náboženstvo, neveriaci, a teda nie je dieťa Božie, nehrá pre nich nijakú morálnu úlohu, ak ich vyvraždia. Pritom - čo je pre naše uvažovanie ťažko pochopiteľné - posielajú svojich bojovníkov v mene toho-ktorého boha alebo Spasiteľa do boja. Pochopiteľne, ľudia si udržiavajú svoje povedomie len dovtedy, kým sami veria v to-ktoré náboženstvo. A aby to tak vždy bolo, udržiavajú sa príslušníci celých štátov v stave nevzdelanosti. Osveta je zakázaná. Posielam vám niekoľko obrazových sekvencií, ktoré som nasnímal pri náboženských slávnostiach. Ľudia v hlbokom pokore uctievať posvätný kameň, iní v celých skupinách kľacia pred veľkými sochami s tučnými bruchami, iní si prepichujú ihlami slabiny alebo za spevu a modlitieb nosia po uliciach ženské figuríny. Na väčšine zemegule sa uctieva ľudská mŕtvola visiaca na drevenom kríži. Vravajú, že je to Syn ich najvyššieho Boha. Ako sami vidíte, pri svojich náboženských obradoch obliekajú sa do rôznofarebných odevov a robia kadejaké smiešne a absurdné úkony. To

všetko robia s nepochopiteľnou vážnosťou a v hlbokjej viere v slová svojho Spasiteľa.

Stav planéty, ako aj jej obyvateľov je zdrvivý. Ešte sa im síce darí odstraňovať následky škôd páchaných na životnom prostredí, lebo vyvinuli skvelé techniky. To sa však deje iba v tých krajinách, kde dosiahli vyššiu životnú úroveň.

Na planéte Šiba nevládne nijaká jednota. Vláda každého štátu robí, čo chce, a vyprosuje si zasahovanie cudzích štátnikov. Vytvorili síce celosvetový útvar, ktorý nazývajú Organizáciou Spojených národov. Táto organizácia však nemá nijakú zákonodarnú moc. A nie je v jej moci zabrániť okamžite akejkolvek nepravosti alebo vojne. Politici týchto Spojených národov sa schádzajú vo veľkej kongresovej hale. Keďže všetky štáty sú poplatné svojej vlastnej ideológii, ozrejmuje sa problémy vždy iba ideologicky. Neústupčivé postoje jednotlivých zástupcov sú známe z každého zasadania.

Viem si dobre predstaviť váš úžas nad správaním obyvateľov planéty Šiba, milí bratia a sestry. Odporúčam planéte, ktorá sa nazýva Zem, a jej obyvateľom účinnú, ale nenápadnú pomoc. Každý priamy zásah by vyvolal medzi ľuďmi šok. Väčšina obyvateľov planéty Šiba, najmä ich duchovní vodcovia, totiž verí, že sú jedinými inteligentnými bytosťami vo vesmíre.

Objímam vás, milí bratia a sestry, a prenechávam ďalšie pozorovanie planéty Šiba dobrému Uptilovi.

Cesta k poznaniu

POSMECH SA KONČÍ TAM, KDE SA ZAČÍNA ROZUM.

Marie von Ebner-Eschenbach, 1830-1916

Kde sú stopy po mimozemšťanoch? Všade. Všade? Väčšina ľudí žiadne stopy nevidí. V najlepšom prípade indicie, a tie sú napadnuteľné. Ale ten, kto nevidí tieto stopy vo veľkých tradíciách ľudstva, musí byť na jedno oko slepý. Možno poloslepí ľudia nečítajú knihy, alebo žiadne z tých, o ktorých hovorí PALEO-SETI-HYPOTÉZA. Prečo, pýtajú sa ma po každej mojej prednáške, nezanechali ET-ovia nič lepšie? Načo sú nám náboženské texty a príbehy z dávnych čias, čo sú nám platní „nebeskí učitelia“ a záhadné rady čísel, keď si z toho každý môže urobiť, čo chce?

Ľudia chcú dôkazy. Nezvratné a reprodukovateľné. Pretože až potom bude veda ochotná načúvať. Naozaj? Ako často už veda priniesla dôkazy, ktoré sa napokon opäť rozptýlili, lebo nezapadali do náboženského obrazu sveta? Alebo ako často predložilo niektoré vedné odvetvie dôkazy, ktoré sa inému odvetviu nehodili? Alebo - ruku na srdce - ako často priniesli niektoré z vedných odborov nezvratné dôkazy, ktoré sa z ideologických dôvodov potlačili? O tom by mohli hovoriť genetici zo všetkých laboratórií! Môžu jasne a každému zainteresovanému zrozumiteľne dokazovať, aký rozumný a pre budúcnosť dôležitý je genetický výskum. Čo na to médiá? Ruky preč! Je to nebezpečné! Strašné! Treba to okamžite zakázať! Ako to povedal Albert Einstein? „Dve veci sú nekonečné; vesmír a ľudská hlúposť“ (pričom pri prvom vyslovil ešte pochybnosti). Aké nezvratné dôkazy mohli mimozemšťania po sebe očividne zanechať?

Dajaké sochy na skalách a v horách? Nie. Za tisícročia sa všetko zničí.

Mali vybudovať dajaké stavby, niečo ako pyramídy? Nie, pozri vyššie. Pretože ak by tieto diela nezničili baktérie, vplyvy podnebia, termity alebo nenásytní ľudia, urobili by to zemetrasenia, záplavy, výbuchy sopiek a iné prírodné katastrofy.

Mohli tu deponovať nezničiteľné písomné pamiatky. Nezmysel. A kde, prosím? V akej stavbe? Na akej hore? Pozri vyššie.

Prečo stavby? To predsa ide aj bez toho. ET-ovia mohli predsa v niektorých chrámoch alebo na kráľovských dvoroch deponovať kovy alebo umelé hmoty, ktoré čas nezničí. Také zvyšky skutočne jestvujú, ibaže to-ktoré náboženstvo nedovolí, aby sa vedecky preskúmali. [96] A z akého nezničiteľného kovu mali byť zhotovené iné božské tabuľky? Zo striebra, zlata, platiny? Superocele? Kde sa, prosím, podeli hrubé panciere z prvej svetovej vojny? Zožrala ich hrdza. A kde sú zvyšky zostrelých a havarovaných lietadiel z druhej svetovej vojny? Tá bola len včera! A to málo, čo sa zachovalo v múzeách, sa o tisíc rokov nebude môcť ukazovať.

Ale „strážcovia neba“ zanechali odpad. Ten sa predsa musí dať nájsť - či nie? Je absurdné hľadať po takom dlhom čase odhodené predmety. Príroda ich rozložila. A cennejšie predmety, tie, ktoré baktérie ani hrdza nemohli zničiť, si ET-ovia zasa odviezli láskavo so sebou.

Ale veď musí byť spôsob, ako preniesť posolstvo z minulosti do budúcnosti. Aj ja si to myslím. Nato však musia byť splnené dve podmienky - iná možnosť nie je.

1. Posolstvo musí byť nezničiteľné.

2. Posolstvo sa nikdy nesmie dostať do rúk nesprávneho pokolenia.

Kto je nesprávne pokolenie? Všetci tí, čo nechcú vyhodnotiť informácie mimozemšťanov zmysluplne. Tí zničia posolstvo bez toho, aby ho dešifrovali. Ak toto posolstvo pozostáva z vysokej matematiky, môže ho dešifrovať iba matematicky veľmi vyspelá spoločnosť. Ak pozostáva z mikrofilmov, prichádza do úvahy iba spoločnosť, ktorá vie čítať mikrofily.

Ak pozostáva z počítačového jazyka, bude mu rozumieť iba generácia ovládajúca vyššiu oblasť počítačov. Ak je uložené na sterilnom Mesiaci, (takmer) sterilnom Marse alebo hoci na niektorom zo satelitov, čo obiehajú okolo Zeme, môže ho nájsť len spoločnosť, ktorá sa pohybuje vo vesmíre ako doma. A ak toto posolstvo spočíva v genetickej oblasti, dostane sa k nemu až tá spoločnosť, ktorá dokáže bezo zvyšku dešifrovať DNK. Aby však takáto spoločnosť vôbec prišla na myšlienku pátrať po tomto posolstve, musela by najprv naraziť na stopy a indicie. Čo neviem, to ma netrápi. Ak nikomu nenapadne, že mimozemšťania mohli ovplyvniť mladé ľudstvo, nikto ani nebude hľadať dôkazy. Také jednoduché je to.

Genetické posolstvo

Podľa dnešného stavu PALEO-SETI-VÝSKUMU bolo by rozumné zveriť posolstvo mimozemšťanov ľudským i určitým rastlinným génom. ET-ovia pred tisícročiami vsadili na ľudskú, lepšie vedeckú zvedavosť. Bohovia stvorili

Ľudí na svoj obraz, hovorí tradícia. No nestvorili iba ľudí, ale aj nádherné a jedinečné rastliny, tvrdia legendy. Jediné, čo museli mimozemšťania v minulosti urobiť, bolo implantovať určité génové sekvencie (obmena DNK, nazývaná aj „umelou mutáciou“) do ľudského genómu a jednotlivých božských rastlín. Keďže človek je po tejto umelej mutácii z čeľade hominidov inteligentný, je aj zvedavý. Zvedavosť je súčasťou inteligencie. Zvedavosti vďačíme za všetko, čo dnes vieme. A vedecká zvedavosť nás priviedla k tomu, že hľadáme subatomárne častice, pátrame po vzniku vesmíru a sami sa rozpítaváme až na najmenšie čiastočky DNK. A pretože sa ľudia i rastliny neustále rozmnožujú a s každým novým jedincom odovzdávajú genetické posolstvo ďalšej generácii, malo by sa vlastne posolstvo mimozemšťanov nachádzať v nás samých, prípadne v niektorých božských rastlinných druhoch. Tým by boli splnené oba základné predpoklady:

1. Posolstvo zostane nezničiteľné tak dlho, pokiaľ budú existovať ľudia a rastliny.
2. Až generácia, ktorá sa zaoberá molekulárnou biológiou (genetikou), je schopná vystopovať ono posolstvo a dešifrovať ho.

Druhá premisa automaticky predpokladá celý rad iných vedeckých poznatkov a technických možností. Tak napríklad nikto sa nemôže zaoberať molekulárnou biológiou, ak nemá dokonalé mikroskopy. Ďalej musí poznať zloženie bunky. Kto nepozná dvojité špirály štruktúry DNK, nemôže rozuzliť žiadny génom. Na všetko sú potrebné technické prístroje a postupy, ktoré môže zasa vyvinúť iba spoločnosť, ktorá dosiahla zodpovedajúci stupeň technológie. Rastrový elektrónový mikroskop je bez elektrickej energie rovnako nemysliteľný ako rozlíšenie miliárd možností v rámci DNK bez počítača. Prácu počítača nemôže zvládnuť ani ten najväčší tím matematikov. Jedno nefunguje bez druhého.

Tieto myšlienky odhaľujú ďalší aspekt, ktorý tak irituje mnohých kritikov PALEO-SETI-HYPOTÉZY. Prečo práve teraz? Prečo by sme mali práve teraz prísť na myšlienku pátrať po stopách ET-ov v ľudskej minulosti? Surovo povedané: vesmíru je úplne fuk, kedy budeme hľadať ET-ov. Ale my ich budeme hľadať vtedy, keď dozreje čas. Keby sa naša veda nezaoberala genetickým výskumom a začala s ním až o sto rokov, mohli by sme až vtedy začať hľadať stopy po mimozemšťanoch v našich génoch. To prečo-práve-teraz je pružná guma, pretože to teraz závisí vždy od vonkajších okolností. Jasné?

Vývojom človeka z čeľade hominidov som sa zaoberal vo viacerých svojich knihách. [97] Dnes môžem nad najnovšími poznatkami konzervatívnej antropológie iba krútiť hlavou. Z dennej tlače som sa dozvedel, že prieskum fosílií spochybnil „všeobecne uznávanú teóriu o vzniku človeka“ [98]. A to preto, lebo čínsky vedec preskúmal ľudskú lebku, ktorá je o 200 000 rokov staršia než pripúšťa doterajšia teória. Len čo utíchla táto senzácia, oznámili americkí antropológovia, že najnovšími metódami datovali hneď tri lebky, ktoré sú dokonca o 800 000 rokov staršie ako Homo erectus (človek vzpriamený) [99]. Teraz sa dohadujú, či človek pochádza z Afriky (teória Out of Afrika), alebo z Jávy. Pochádza pračlovek azda z Číny, alebo sa v Japonsku vykopú ďalšie fosílie, ktoré opäť rozvrátia všetky doterajšie teórie?

Krédom antropológie je ešte stále Darwinova teória. Vo vedeckých kruhoch sa pokladá za rúhanie neveriť jej. Pritom neuplynie ani jediný rok, aby na niektorej tlačovej konferencii neoznámili ďalší nález a každý takýto nález sa potom vyhlási za najnovšieho predchodcu človeka. Pokým sa nenájde ešte starší. Pritom sa tieto fosílie našli v rôznych krajinách vzdialených jedna od druhej desaťtisíce kilometrov. A čo sa týka datovania, ani to nie je rovnaké. Koniec koncov, mutácie sa môžu výrazne prejavovať až v rozpätí päťdesiatich generácií. Ak rátame na jedno pokolenie 50 rokov, pri 50 generáciách je to 2 500 rokov. Antropológia je však veľkorysá. Pre ňu 10 000 rokov viac či menej nehrá nijakú rolu. A tak sa fotograficky pokojne pospájajú kosti z rôznych kontinentov a z rôznych období, ako keby to bol jeden exemplár ominózneho predchodcu človeka.

Na môj vkus to, čo robí antropológia, nie je výskum dejín inteligentného človeka, ale akejsi opičej odnože a mutácií. Je dôležité, či sú kosti opíc staré 1,8 alebo 3 milióny rokov? Takisto ma vôbec nezaujíma, odkedy sa dakajý opičí druh postavil na zadné nohy a kedy nadobudol schopnosť vystrieť prsty. Pritom vonkoncom nepopieram, že sa celé odnože opíc za posledných 20 miliónov rokov sústavne menili a že naši prapredkovia pochádzajú z toho istého rodu. Toto opičie divadlo však nemá nič spoločné s premenou Homo sapiens na inteligentnú bytosť. Pretože to boli bohovia, ktorí vytvorili inteligentného človeka. Samozrejme, z čeľade hominidov - z čoho iného? A presne tieto bohmi prepašované gény objavujú naši genetici. Otázne je iba, či výsledky svojho výskumu budú smieť zverejniť. Ak áno, bude to dôkaz v prospech PALEO-SETI-HYPOTÉZY. Poskytnú ho potvorský múdri a väčšinou neveľmi nábožensky založení genetici. Preteky na trase poznania sú dávno odštartované.

Stroje pre skleného človeka

Už koncom februára 1987 priniesol vedecký časopis Nature (č.325) správu, že japonským genetikom sa podarilo vyvinúť supersekvenčnú aparáturu, to jest aparáturu, ktorá je schopná dešifrovať denne milión písmen DNK. Odvtedy sa čas nezastavil. Human Genome Project beží na najvyššie otáčky. Keď štát začne škrtiť peniaze na výskum, pretože ideologické klapky na očiach nedovoľujú vidieť ani dopredu, dostáva sa k slovu priemysel. Len v USA existuje okolo 1300 súkromných a pološtátnych firiem zaoberajúcich sa génovým inžinierstvom. Niekoľko kilometrov od Washingtonu pracujú génové roboty, supersekvenčné aparatury dvadsaťštyri hodín denne. Tam, na predmestí Gaithersburg, sídli za malou predzáhradkou firma The Institute for Genomic Research, skrátene TIGR. V čistulinkej hale stojí tridsať sekvenčných aparátúr. Riaditeľ TIGR-u dr. Craig Venter je človek, ktorý hľadá do budúcnosti. Svojím génovým robotom dal mytologické mená ako Herkules, Thor, Jupiter či Bakchus. Starovekí bohovia sú opäť aktívni. „Denne dešifrujú roboty TIGR-u čiastkové sekvencie približne 600 génov, na ktoré sa naviaže okolo 500 000 základných molekúl.“ [100] Najneskoršie o desať rokov by mal byť genetikom prístupný celý ľudský génom. A potom bude sklený človek skutočnosťou.

Pritom je TIGR iba jednou rybou v rybníku Human Genome Project. Viaceré vysoké školy na celom svete sa zaoberajú dešifrovaním jednotlivých častí DNK. To isté platí o výskumných laboratóriách veľkých farmaceutických firiem. V

krajinách, kde spiatocnícka politika zatiaľ bráni rozumnej výskumnej činnosti v oblasti genetiky, majú veľké firmy už dávno svoje zahraničné dcérske podniky poverené génovým výskumom. Sú personálne, finančne a prístrojovo dokonale vybavené a nestarajú sa o spiatocníkov na domácom fronte (vo Francúzsku je to firma Généthron v Paríži, v Japonsku Salami-Centrum neďaleko Tokia). V sektore génového výskumu stále viac platí stará vojenská technologická múdrosť: „Keď to neurobíme my, urobia to iní, a to by bolo pre nás horšie.“ [101]

A čo robia? Človek má približne 110 000 génov, ktoré sa delia na približne 3 miliardy častí („kocky lega“) DNK. Z toho bude do vydania tejto knihy odhalených zhruba 10 000 génov. Takto budeme vedieť, za čo zodpovedajú. Môže sa zdať, že 10 000 dešifrovaných génov v pomere k 100 000 génov ľudského genómu je málo, treba si však uvedomiť, že po prvé, pracuje čoraz viac supersekvenčných aparátúr a počítače ukladajú do pamäti a porovnávajú svoje „odrezky“, a po druhé, ich výber je tým jednoduchší, čím viac génov je známych. Vtedy sa definitívne vie, v čom už neprichádzajú do úvahy.

Ako si má laik predstaviť toto dešifrovanie? Čo sa pritom odohráva? Gény sú miniatúrne úseky v dvojitej špirále DNK (dvojitá špirála - aj dvojitá závitnica - je čosi ako ako špirálovitý povrazový rebrík). Túto dvojitú špirálu možno predstaviť aj ako zdrhovadlo, ktorého zúbky pozostávajú z reťazcov kyseliny nukleovej (RNK - kyselina ribonukleová). Každá bunka ľudského tela obsahuje jeden povrazec DNK. Povrazový rebrík má však aj priečky, ktoré sa nachádzajú aj v DNK, a sice ako štyri rozdielne druhy či chemické základne. Nazývajú sa adenín, guanín, cytozín a tymín. Spolu s kyselinou fosforečnou vytvárajú viaceré „priečky povrazového rebríka“ nukleotidové sekvencie. To sú takpovediac písmená genetického kódu. Teraz „priečky povrazového rebríka“ nevisia bez ladu a skladu na „lane“, pretože základná dusíkatá látka adenín sa nevie dočkať, aby sa spojila s tymínom, a guanín je priam magneticky priťahovaný cytozínom (tak ako v legu nie vždy všetko do seba zapadá). Predstavte si teraz štyri základne v štyroch rozdielnych farbách a natiahnite „povrazový rebrík“ na dĺžku sto metrov. V tomto modeli je DNK povrazovým rebríkom a farby písmenami genetického kódu.

Čo sa s nimi stane? DNK v bunke otvorí „zdrhovadlo“, kúsok po kúsku, „priečku“ po „priečke“ a začne sa zdvojsť. Nukleotid za nukleotidom takpovediac zapadnú do príslušnej bázy. Tieto bázy nie sú nič iné ako chemické zlúčeniny, ktoré sa už nachádzajú v bunke. Získavame ich výživou, naše orgány ich spracujú a rozdelia do stavebných dielcov. Tak vznikne nový povrazec DNK, ktorý je úplne identický so starým. Bunka sa rozdelí a nová bunka opäť rozdelí svoj povrazec DNK a zdvojsť sa. Tak vyrastie kľbko buniek a napokon celé telo a v každej bunke sa nachádza ten istý program pre celé telo. Človek má približne 50 biliónov buniek a toľkokrát nesie aj svoj program so sebou.

Každé „písmeno“ genetického kódu vyvoláva rast niečoho iného v ľudskom tele. Napríklad červeno-modro-žltý farebný úsek môže zodpovedať za rast vlasov, zeleno-modro-biely za rast nechťov alebo zeleno-červeno-žltý za hnedé oči. Predpokladajme, že v modeli sto metrov dlhého povrazca sa na 14,6 metra nachádza farebná kombinácia zelenej, modrej a červenej, ktorá zodpovedá za zdravé pečňové bunky. Mutáciou sa tento úsek odrazu „zblázni“ a umožní vzniknúť iba zeleno-zeleno-zelenej. To vedie k rakovine pečene. Čo sa tu dá robiť? Vyreže sa falošná farebná kombinácia zeleno-zeleno-zelenej a nahradí sa pôvodnou zeleno-modro-červenou. Od tej chvíle bude bunka odovzdávať správne genetické posolstvo a pečňa opäť normálne rastie. Aby to však bolo možné, potrebuje genetik vedieť, aká farebná kombinácia je za čo zodpovedná. A práve to dešifruje superfrekvenčná aparátúra.

A načo vôbec potrebujeme tento genetický prehľad? Nefu-šujeme do remesla Bohu? Nie sme to, čo sme?

Vplyvom životného prostredia, žiarenia, chemikálií, ktoré sa dostanú do buniek nesprávnou výživou, dochádza v genetickom procese k defektom. Odrazu začne rásť rakovinový nádor, ktorý môže napadnúť všetky bunky. Tieto defekty sa môžu preniesť aj na ďalšiu generáciu. Ak chceme nielen vyliečiť postihnutú osobu, ale aj zabrániť ďalšiemu prenosu defektných génov, musíme úplne presne vedieť, ktorý úsek „povrazového rebríka“ umožní rásť „falošným“ priečkam. Potom ich možno opraviť - a to sa dnes robí bežne.

Dnes sa genetickým spôsobom vytvárajú hormóny, existuje genetický inzulín, geneticky vyrobené enzýmy, proteíny (bielkoviny) a najrôznejšie genetické mikróby, ktoré napríklad neutralizujú unikajúcu ropu alebo štiepia škodlivé baktérie. Mnohé liečivá sa už vyrábajú na genetickej báze, napríklad protizápalové prostriedky, vitamíny, antidepresíva a povzbudzujúce prostriedky. Potravinársky priemysel a priemysel čistiacich prostriedkov už dávno používa genetické enzýmy bez toho, aby o tom spotrebiteľ vedel. Kto z mladých ľudí, ktorí hrdo nosia svoje obnosené džínsy, vie, že za svoj efekt „stone-washed“ vďaka geneticky vyvinutému enzýmu? Rozvoj génového supermarketu beží na plné obrátky a na obzore sa ukazuje nové povolanie: génový terapeut.

Nie z tohto sveta

Aké otázky si však budú musieť genetici klásť, keď bude na „povrazovom rebríku“ čoraz viac posolstiev, ktoré nie všetky môžu pochádzať od našich prapredkov? Na to práve existuje porovnávací materiál, napokon naši príbuzní ešte žijú: gorily, šimpanzy, orangutany a iné druhy opíc. Čo urobíme, ak sa jedného dňa exaktne zistí, ktorý úsek je zodpovedný za rečové centrum - a ak sa potom pomocou porovnávacieho materiálu dokáže, že dotyčné génové úseky sa objavili odrazu! Že sa nevyvíjali kontinuálnou, evolučnou cestou? Akoby boli zabudované do „povrazového rebríka“ cez noc?

Ako porovnávací materiál nie sú k dispozícii iba žijúce druhy opíc, ale aj múmie zo všetkých končín sveta. Ako sa zachováme, ak dešifrovanie ľudskej DNK odhalí posolstvá, ktoré človek, ani žiadny druh predchodcu človeka nemohol nikdy vyvinúť, lebo ich nepotreboval? Ako budeme jačtať, keď sa vynoria „odstavené“ génové úseky, ktoré nemôžu byť pozemského pôvodu, lebo sa nehodia na žiadnu pozemskú formu života? Ako zareagujeme, ak genetici jednoznačne a odborne opakovateľne zistia, že najstarší egyptskí faraóni s neobyčajne veľkými lebami, ktorí o sebe tvrdili, že sú „synmi bohov“, obsahujú genetický materiál, ktorý nikdy nemohol pochádzať zo Zeme? Materiál, ktorý z evolučného hľadiska nevykazuje nijaké medzistupne? A čo povieme potom, keď sa ten istý genetický materiál zistí u nesmierne vzdialených predinckých panovníkov, „Synov Slnka“? Stojíme na bežiacom páse poznania a už nemôžeme

zoskočiť. Tesne pred cieľom dôjde k Veľkému tresku: k zisteniu, ako vznikla inteligencia človeka, k Súdnu dňu pochopenia.

To, čo je možné u ľudského génu, funguje aj u zvierat. Už niekoľko rokov sa robí veľký krik okolo dinosaurov. Pritom väčšina ľudí ani nevie, čo slovo dinosaur znamená. Bolo to v roku 1841, keď sa anglickému zoológovi Richardovi Owenovi zasa raz dostali do rúk záhadné kosti, ktoré vyzerali ako kosti plaza. Owen si vzal na pomoc grécke slovo deinos (= strašný) a sauros (= jašterica). Tak prišiel dinosaur k svojmu menu. Od čias filmu Jurský park počúvame a čítame o stále nových „dôkazoch“, ako a prečo jaštery z jurskej éry vymreli.

Pred približne dvesto miliónmi rokov existovali rozličné druhy jašterov. V Egypte žili dvanásť metrov dlhé mäsožravé obludy spinosaury, inde kenturosaury s ostňami a šupinovým pancierom. Vo vode sa pohybovali plesiosaury s malými hlavami a mohutnou chvostovou plutvou, alebo aj tridsať metrov dlhé a dvanásť metrov vysoké brachiosaury. Existovalo okolo sto druhov jašterov vrátane takých, čo vedeli lietať. Až odrazu, z ničoho nič, pred približne šesťdesiatimi štyrmi miliónmi rokov všetky druhy jašterov vymreli. A to na všetkých kontinentoch, akoby na celom svete vypukla akási infekcia, ktorá nakazila výlučne jaštery. Ich hromadné vyhynutie opriadať stále nové teórie [102]; najnovšia z nich tvrdí, že na príčine bol meteor, ktorý dopadol na Zem. Dobré - ale prečo zahynuli iba jaštery a nie iné prazvery?

Vo filme Jurský park sa skúma obsah žalúdka komára milióny rokov uväzneného v kuse jantáru. Pretože komár krátko pred smrťou uštipol akéhosi veľjaštera, našli sa v obsahu jeho žalúdka zvyšky dedičného materiálu jašterov. Rôznymi okľukami - čary máry fuk! - sa z nich stal opäť živý jašter. Vo fantázii, dokonca aj v teórii je niečo také možné, len na to treba mať ako východiskový materiál oveľa viac než niekoľko štipiek obsahu komárieho žalúdka. Taký jašter by potreboval približne päťdesiat tisíc génov na každých tisíc stavebných kameňov. A tie doteraz nikde nie sú k dispozícii, ibaže by sa našli v dajakom vtáčikovi.

Jurský vrabec

Mníchovský paleontológ dr. Peter Wellnhofer skúmal jedného skamenelého pravtáka, archaeopteryxa. Vták bol približne sto päťdesiat miliónov rokov starý, štyridsať centimetrov dlhý a stál osem miliónov mariek. Našlo sa totiž iba sedem exemplárov. To zvyšuje cenu. Medzi zubmi vtáka dr. Wellnhofer našiel trojuholníkové úlomky kostí, typické pre celkom inú živočíšnu formu: pre mäsožravého dinosaura allosaura. Z toho dr. Wellnhofer odvodil, že všetky vtáky, „od vrabca až po kondora sa vyvinuli z dinosaurov“ [103].

Doteraz sa tvrdilo, že vtáky sa vyvinuli z plazov. Nevieť posúdiť, ktoré tvrdenie je ako správne, ale ak vtáky pochádzajú z veľjašterov, muselo by sa v každom vrabcovi dokázať genetické dedičstvo jašterov. Možno potom múdri genetici zistia aj to, prečo museli všetky jaštery zmiznúť z povrchu zemskeho. Prečo museli? Je možné, že tieto obrovské pravy zvieratá znamenali pre Zem dajaké nebezpečenstvo, azda preto, že všetko dohola požierali - rastliny i zvieratá - a znemožňovali tak vývoj predchodcu človeka. Možno niekto zabránil, aby sa taká ideálna planéta ako Zem - ani veľmi teplá, ani veľmi chladná - dostala do spárov obrovských kreatúr, ktoré nemali nijaké predpoklady byť inteligentné a zručné. Možno, možno... Genetické poznatky sa dajú porovnať s knihou dejepisu, ktorú dostane desaťročné dieťa. Nájde v nej obrázky a vysvetlenia, o ktorých predtým nič nevedelo a ktoré mu nikdy ani len na um nešli. A odrazu sú tu jasné odpovede na otázky, ktoré nikdy nekládlo.

Ako vôbec vzniklo ľudské vedomie? Pred sedemdesiatimi rokmi položil túto otázku dr. Julian Jaynes, profesor psychológie na Princetonskej univerzite v USA. Jeho kolegovia iba nechápavo krútili hlavami. [104] Vedomie? To sa predsa vyvinulo v priebehu evolúcie. Naozaj? Ako sme si uvedomili, že sme! Uvedomuje si zhluk buniek svoju existenciu? Vie vedomie ryby o existencii svojich druhových „kolegov“, alebo požierajú väčšie ryby menšie bez toho, aby si to uvedomovali? Vedomie nemá nič spoločné s reflexmi, strachom alebo krútením chvostom a nie je ani sumou všetkých pamäťových procesov. Nevytvára ho ani skúsenosť, ani učenie. Do elektronického mozgu môžeme naukladať hocikoľko údajov, pritom však stále nemá vedomie. Jaynes hovorí: [105]

„Časové úseky nášho vedomia sú v podstate oveľa kratšie, než sa nazdávame. Ťažko si to vysvetliť, pretože momenty, keď si neuvedomujeme sami seba, si v pravom zmysle slova neuvedomujeme. A práve tieto medzery prekrýva naše vedomie ako sieť s veľkými okami, ktorá sprostredkúva iba ilúziu o celistvosti a kontinuite. Nevedomie by sme mohli porovnať so všetkými predmetmi v tmavej miestnosti, na ktoré práve nedopadá svetlo baterky.“

Čo je teda vedomie? Ako vzniklo? Táto otázka je rovnako nezodpovedaná ako aj otázka matematických schopností. Spomedzi všetkých živých tvorov na našej zemeguli má iba človek matematické schopnosti. Námetka, že je to predsa logické, pretože napokon musíme vedieť počítať, aby sme mohli vzájomne účtovať alebo vymieňať si tovar, kladie odpoveď pred otázku. Najprv musíme mať schopnosť, až potom môžeme rátať. Aj zvieratá majú nohy a laby s drápmi, a predsa zatiaľ žiadnemu psovi nenapadlo, aby na paprčkách rátať safaládky. Matematické schopnosti sú predpokladom každej vedy. Bez matematiky sa nič nedá vyrábať ani porovnávať. Dr. Max Flindt, ktorý sa zaoberal touto otázkou, to vysvetľuje na príklade: [106]

„Bez matematických schopností by sme neboli schopní pristáť na žiadnej planéte. Bežný človek si neuvedomuje, že je nemožné letieť v kozmickej lodi na Mesiace alebo na Mars a späť bez absolútnej matematickej presnosti. To isté platí o letoch Shuttle a o každom vypustenom satelite. Výpočet presných uhlov na vstup raketoplánu späť do zemskej atmosféry je toho najzrejmším príkladom, lebo od výpočtu tohto uhla závisí ľudský život. Ak je uhol príliš strmý, a to hoci len o zlomok stupňa, zhorí raketoplán aj s posádkou. Ak je príliš plochý, odrazí sa od vzduchového obalu a katapultuje ho do priestoru. Posádka by bola opäť stratená. To všetko má niečo do činenia s evolúciou, pretože zásadou evolúcie je, že sa žiadne schopnosti nevyvinú samy od seba, bez toho, aby boli niekedy potrebné. Neexistuje však žiadny presvedčivý dôvod, prečo by predchodca človeka potreboval na to, aby prežil, matematiku. Veď aj všetky zvieratá prežijú bez matematiky (čuch potrebujú - matematiku nie!).

Naproti tomu vo vesmíre je prežitie bez matematiky nemožné. A to, čo platí o pozemských vesmírnych cestovateľoch,

platí aj o mimozemšťanoch. Ak dakedy navštívili Zem, museli ovládať matematiku. Preto pokladám našu schopnosť počítať za dôkaz toho, že nie sme iba pozemskí.“

Tak dajako to bude. Bohovia stvorili ľudí na svoj obraz. A odrazu bez toho, aby sme kládli otázky, nachádzame odpovede v našich génoch.

Umelá inteligencia

V prvých letných mesiacoch roku 1993 sa v hlavnom meste Horného Rakúska Linzi zišla zvláštna spoločnosť. Stretlo sa tam niekoľko sto odborníkov z oblasti počítačov na Ars Electronica. Nebola to bežná výstava, aká sa koná každý rok. V Linzi išlo o umelú inteligenciu. Pani Ulrike Gabrielova z Frankfurtského inštitútu pre nové médiá demonštrovala umelé „šváby“ na slnečný pohon. Umelé „šváby“ riadené svetelnými senzormi sa motkali po zemi, zhlukovali sa do skupín, vzájomne sa oňuchávali alebo prudko uskakovali, keď narazili na prekážku. Načo to všetko? Elektronika v „šváboch“ mala zhromažďovať skúsenosti.

Ako to funguje, demonštroval Tom Ray so svojim počítačovým programom Tierra (Zem). Zo sto príkazov zostavil elektronický povrazec podobný DNK, ktorý sa sám zdvojoval. Po dvadsiatich štyroch hodinách vznikol akýsi druh premietnutého biotopu. „Najprv sa povrazec rýchlo rozmnožil a ako explózia sa rozšíril v akumulátore. Potom sa objavili prvé mutanty, takisto schopné rozmnožovať sa a presadiť sa oproti svojim predkom.“ Napokon - píše Spiegel [107] - sa pridali počítačové parazity, ktoré odovzdávali ďalej len polovicu príkazov. Tieto parazity skočili do programov predchodcov a využili ich reprodukčný kód. Teraz elektronika vyvinula obranné systémy porovnateľné s imunitným systémom, ktorý dokáže odblokovať vírusy skôr, ako stihnú zničiť pôvodný program. A tak ako v skutočnom živote generácia parazitov zanikla a hra sa začala odznova: tentoraz obohatená o skúsenosť s parazitmi. Počítač sa sám zaočkoval.

Pokusy dokazujú, že umelá inteligencia a umelý život sú možné - kde však zostalo vedomie? To je zjavne rezervované pre životné formy, kde pôsobia aj city. A city sú zasa späté so stavmi tela, riadenými hormónmi. Hormóny sa aktivujú našimi vnemami, ktoré sú akousi zmesou zmyslových orgánov a osobných skúseností. Naproti tomu umelá inteligencia nepozná hormóny. Je síce schopná bleskurýchlo si vymieňať informácie (skúsenosti) a vyvodit' z nich správne závery (učit' sa), ale necíti. Ibaže by sme jej dali citlivé telo. A tým sme sa dostali k forme života.

Mozog počítača so svojimi vysokovýšľachtenými čipmi je taký citlivý na vplyvy prostredia - dym, vlhkosť, výkyvy teploty, údery, proti vniknutiu cudzích predmetov alebo zvierat, jediný mravec by rozhádzal celý prepínací okruh, že musí byť chránený puzdrom. Rovnako je to pri živých formách. Mozog je uložený v kostiach lebky. Počítač znásobuje svoje vedomosti prostredníctvom vložených informácií a ich výmenou, tak ako formy života. A to cez tisícročia.

Dokazujú to niektoré čísla z dejín. Ľudská reč vznikla približne pred 30 000 rokmi. Bola prvým prostriedkom komunikácie. Okolo 13 000 rokov staré sú prvé skalné kresby a rytiny, prvé optické formy komunikácie. Presne 5 000 rokov je staré písmo a pred 3 000 rokmi ľudia vynali prvý prenos správ na diaľku pomocou dymových signálov, ohňa a zrkadlových odrazov. Pred 500 rokmi bola vynájdená knižnica a v poslednom storočí k tomu pribudol telegraf. 100 rokov už existuje film a 30 rokov počítače prístupné každému.

Vysokovýšľachtený vedec osemnásteho storočia poznal okolo 200 kníh a musel prečítať celkom málo odborných časopisov, aby si udržal aktuálnu úroveň svojho vedného odboru. Dnes vychádza na svete vyše 300 000 novín a časopisov, k tomu treba prirátať neprehľadný počet rozhlasových a televíznych vysielaní, nehovoriac ani o každoročnej záplave odborných časopisov, doktorských prác a kníh. Iba v knižnici Kongresu vo Washingtone sa nachádza 100 miliónov dokumentov a vo všetkých ostatných knižniciach na svete je to dovedna vyše miliardy.

Každému musí byť jasné, že pri tejto záplave informácií nemôže mať žiadny človek prehľad. A pretože ani dĺžka ľudského života ani kapacita stámiliárd mozgových buniek, ktoré každý nás so sebou nosí, nestačia, ukladáme ľudské poznatky mimo mozgu. Budúce generácie sa pravdepodobne nebudú musieť toľko učiť - ale budú musieť vedieť, kde a ako sa dostanú k informáciám.

U mimozemských foriem života to nemôže fungovať ináč. Alebo majú mozgové bunky ako my - a ich kapacita je obmedzená -, alebo sú to akísi počítačovní roboti, ktorí môžu hocikedy získať potrebné informácie z ešte väčšieho počítača. Tretí variant spočíva v syntéze oboch predchádzajúcich. Nechá sa vyrásť organická bytosť a genetickou cestou sa od začiatku vybaví obrovskou mozgovou kapacitou, ktorá sa však využíva iba minimálne. Prečo? Napoly využitý software počítača má voľné kapacity pre nové informácie. Mozog človeka, využitý iba na 20 percent, sa môže „dotankovávať“ cieľenými vedomosťami. Ak je taká vôľa bohov.

Zdá sa, že to bola ich vôľa, a tým sa dostávam k jadru týchto úvah. Vo svojej poslednej knihe [108] som uvádzal niektoré prípady UFO a okrajovo som nadhodil tému „únosov“. Chtiac-nehtiac musím v stručnosti zopakovať, o čo ide.

Nenormálni?

Už dobrých tridsať rokov sa podľa literatúry o UFO hlási čoraz viac ľudí, ktorí tvrdošijne tvrdia, že ich mimozemšťania uniesli, podrobili lekárskej prehliadke a obťažovali v pohlavnej oblasti. Nie pre rozkoš alebo znásilnenie, ale laboratórne. Mužské obete únosov uisťujú, že im odobrali vzorky spermií, ženy hovorili o teste na graviditu, o „odsávaní“ a dokonca o umelo navodenom tehotenstve. O týždeň neskôr dorastajúce zárodky operatívne z ich tela vybrali.

Prirodzene, že žiadny rozumný človek neberie tieto správy vážne, veď napokon vieme, aké sexuálne sny, túžby a fantázie ľudia mávajú. Lekári okrem toho poznajú aj fenomén zdanlivého tehotenstva. Je takisto ľudsky pochopiteľné, že sa vždy znova vyskytujú ženy, ktoré prirodzeným spôsobom otehotnejú, ale nechcú prezradiť, kto je otcom. Vtedy pomôže výhovorka na ET-ov - aj keď im nikto neverí. Taká žena sa cíti ako mimoriadny prípad, ako vyvolená a svoje tehotenstvo vydáva za nepoškvrnené počatie. Nad všetkými týmito opismi som sa v posledných troch desaťročiach iba otrávene usmieval. Tehotné s ET-om? Haha! Vzorky spermií pre mimozemšťanov? Haha! Nevenoval som týmto

nezmyslom ani len myšlienku, nepoložil som si otázku, čo by si, prepánajána, mimozemšťania počali s genetickým materiálom pozemšťanov. Pripadalo mi jednoducho hlúpe, že by som sa mal týmto zaoberať.

Podľa všetkého bola moja nadutosť nesprávna. Pretože to, čo sa mi vtedy videlo také slabomyseľné, stalo sa v posledných rokoch metódou. V roku 1987 predložil americký autor Budd Hopkins výsledok dlhoročného prieskumu, pri ktorom mu pomáhali viacerí vedci. [109] Vyšetrované osoby opisovali - čiastočne v hypnóze -, ako im „odoberali“ genetický materiál. Boli prípady, keď tá istá osoba prišla v priebehu rokov na rad trikrát: v puberte, v mladosti a ako tridsaťpäťročná dospelá osoba. Ak je to pravda - a písal som o tom s výhradami -, znamenalo by to, že dotyčnú osobu si mimozemšťania označovali. Tak ako my značkujeme sťahovavé vtáky, delfíny a medvede.

Zakrátko po Hopkinsovi sa ozvali aj iní autori s podobnými desivými správami. [110] Podľa nich boli nielen jednotlivci, ale celé rodiny vylákané von „zvláštnym svetlom“. Obete sa vznášali v jasne osvetlených priestoroch, mužom natiahli na celú oblasť genitálie (nielen na penis) čosi „gumené“ a cítili „savé pohyby“. V iných prípadoch ich sexuálne stimulovali „veľmi peknou ženou“ a dokonca s ňou „súložili“.

Odvtedy vždy, keď som v kruhu svojich známych nadhodil tému „únosov“, vysmiali ma. Náš intelekt jednoducho nepripúšťa nijaký únos mimozemšťanmi - a už vôbec nie odber spermií a umelé oplodnenie. To všetko vyzerá priveľmi strelené a zveličené. Ľudí, čo neveria na UFO, tak či tak žiadne argumenty nepresvedčia. Nechcú si zaťažovať sivé bunky takýmto znečisťovaním životného prostredia. Poznajú zvyčajné argumenty proti UFO a s istotou námesačnikov vedia, že žiadne UFO neexistujú, ani existovať nemôžu. Indoktrinová obrana proti UFO je dokonalá, blokáda totálna. A ľudia, čo sa predsa len ako-tak vedia zmieriť s ufónmi, pokladajú prípady únosov za groteskné, špekulatívne, úplne scestné. Nevidia nijaký dôvod, prečo by posádky UFO, ak vôbec existujú, sa mali takto správať.

Obávam sa, že musíme opäť raz prehodnotiť svoje názory a toto prehodnotenie má veľa do činenia s naším mozgom, s kapacitou našich sivých buniek, s genetickými zásahmi, ako i s návratom bohov aj s ich prorokmi.

Dr. Johannes Fiebag zo Spolku prírodovedcov skúmal najnovšie prípady únosov v Nemecku, Rakúsku a Švajčiarsku [111], medzi inými aj prípad Marie Struweovej. „Je to pekná žena,“ píše Fiebag, „inteligentná, pozorná, kritická. Bez ostychu, ale vždy s určitým jej vlastným odstupom ku všetkým týmto veciam.“ Maria Struweova opísala svoj sen, o ktorom zároveň vedela, že to nemohol byť sen. Ležala na akomsi operačnom stole a po pravej i po ľavej strane stáli okolo nej drobné cudzie bytosti s veľkými hlavami a veľkými očami. V tom čase bola pani Struweova tehotná so svojím tretím dieťaťom. Aspoň si to myslela. Z predchádzajúcich tehotenstiev poznala všetky príznaky gravidity a navštívila aj ženského lekára.

Potom sa udial ten strašný „sen“ s cudzími bytosťami: postavy s veľkými hlavami vybrali pani Struweovej embryo.

Prebudila sa celá spotená vo svojej posteli ako po zlom sne. Krátko nato navštívila svojho gynekológa, ktorý s prekvapením zistil, že už nie je gravidná. Súčasne zmizli aj všetky symptómy gravidity. O dva týždne neskôr vyšli pani Struweovej z tela dva „krvavé chumáče“. Nazdala sa, že ide o pozostatky placenty, a spláchla kuriózne zvyšky do záchoda.

Po čase manželia Struweovci zatúžili predsa len po treťom dieťati. Pretože sa im na rozdiel od minulosti nepodarilo splodiť dieťa prirodzenou cestou, rozhodli sa pre umelé oplodnenie. „Malo k nemu dôjsť 22. februára 1988. Zárok gynekológa spôsobil pani Struweovej nevysvetliteľné bolesti, takže ho prerušili.“ O dva týždne vyšli z pani Struweovej dve priesvitné blany, ktorých pôvod si nevedela vysvetliť. A odrazu, akoby zázrakom, pani Struweova 12. mája 1988 napriek všetkému otehotnela. 9. januára 1989 priviedla na svet tretie dieťa Sebastiana.

Dr. Fiebag ponúkol v prípade Marie Struweovej rôzne vysvetlenia, medzi iným načrtol nasledovný scenár:

- V lete 1986 bola pani Struweova tehotná.
- V treťom mesiaci jej ET-ovia embryo vzali.
- Mimozemšťania jej implantovali blanu, ktorá mala zabrániť opätovnému oplodneniu.
- To sa aj stalo: ani normálny pohlavný akt, ani umelé oplodnenie neboli úspešné.
- Dajaká „neplánovaná udalosť“ viedla k vypudeniu tejto bariéry.
- Teraz novému oplodneniu nestálo nič v ceste. Bol splodený Sebastian.

Prípad by sa mohol odložiť medzi „mimoriadne tehotenstvá“, nebyť Sebastiana. Chlapec ľapoce čosi o podivných snoch, v ktorých sa vyskytujú monštrá s veľkými hlavami a veľkými očami. Sebastian vraví, že videl „malé deti v debnách“, okrem toho bol „vo vzduchu“ a monštrá ho „napájali akousi tekutinou“. Zhovárali sa s ním, „cez pľúca“; zjavne sa myslí znútra. Keď dr. Fiebag predložil chlapcovi niekoľko kresieb predstavujúcich najrozmanitejšie varianty ET-ov, Sebastian ihneď identifikoval malé bytosti s veľkými hlavami a veľkými očami. Pani Struweova tvrdí, že s dieťaťom nikdy nehovorila o svojom „sne“ alebo o mimozemšťanoch s veľkými hlavami a obrovskými očami.

Čo sa tu vlastne deje? To, čo dr. Fiebag analyzoval v nemeckej jazykovej oblasti, robil v USA profesor David Jacobs. Jacobs zistil vo vzorkách spermií a umelých tehotenstiev pravú príčinu všetkých únosov. Cieľom bolo vyšľachtenie polooložečej, polomimozemskej formy života. [112]

Prípady sa množia. Už sú ich nie stovky, ale tisícky. Tituly kníh uvedené v poznámkach 109-112 sú iba špičkou ľadovca. Je to všetko iba módný jav? Aký duch času straší v ľudských mozgoch? Sú odrazu tisícky ľudí, ktorí sa nepoznajú a žijú na vzájomne vzdialených kontinentoch, nakazení rovnakým vírusom? Sú všetky tieto prípady psychologicky vysvetliteľné?

Predsa normálni?

Nie - vraví človek, ktorému musíme načúvať. Napokon sa nemôžeme skrývať za tvrdenie, že únosy sú „psychologicky vysvetliteľné“, a potom zatvárať oči a uši, keď sa hlási o slovo práve jeden z najuznávanejších psychológov. Dr. John E. Mack je profesorom psychiatrie na najrenomovanejšej americkej vysokej škole - na Harvardskej univerzite v Bostone. Je nielen psychológom a psychiatrom, ale aj aprobovaným lekárom v Cambridge Hospital a nositeľom v USA vysoko cenenej Pulitzerovej ceny. Vo svojich štyridisiatich šiestich rokoch nepatrí ani medzi mladých výbojných

mužov, ktorí sa ženú za akýmsi módnym javom. Vyzná sa vo svojej práci a veľmi rýchlo odhalí triky, klamstvá a fantazírovanie vyšetrovaných. Na jeseň roku 1989 sa spýtali profesora Macka, či má záujem zoznámiť sa s ľuďmi unesenými ufónmi. Jeho reakciou bolo: „To musia byť pomätenci.“ Ale akosi sa predsa len stretol s Buddom Hopkinsom, už spomínaným autorom knihy Votrelci. Stretnutie malo zmeniť jeho život.

V nasledujúcich rokoch sa profesor Mack zoznámil so stovkami ľudí „z najrôznejších končín krajiny, ktorí sa navzájom nikdy nestretli“. A pretože títo ľudia boli absolútne rozumní a dôveryhodní, prebudil sa v ňom profesionálny záujem. Napokon začal sedemdesiatich ôsmich študovať a skúmať pokusné osoby podľa všetkých pravidiel svojho povolania. Výsledok spracoval v štyristostranovom bachante. Kniha sa volá Abduction a podtitul je: Stretnutia ľudí s mimozemšťanmi [113].

Odpoveď profesora Macka svojim kolegom a všetkým skeptikom na svete nemôže byť zdruvujúcejšia: Áno, znie jeho výsledok. Mimozemšťania sú tu, obeť únosov nefantazirujú, odsávanie spermií, umelé oplodnenia a vyberanie embryí sa udialo a nie je to výplod žiadnych psychologických alebo inak vysvetliteľných želaní obetí. Podľa všetkého, hovorí harvardský vedec, sme „súčasťou vesmíru, kde sa to hmýri inteligentnými formami života, pred ktorými sme sa my izolovali“.

Všetky únosy mali rovnaký priebeh. Malé bytosti s neúmerne veľkými, šikmo alebo na vrchu hlavy posadenými čiernymi očami a popolavou pokožkou sa odrazu objavili v spálni, ako keby prešli cez stenu. (Známe sú aj únosy z auta.) Cudzie bytosti majú malé nosné dierky a drobné ústa s tenkými perami. Často vidno vonku čudné svetlá. Obete únosov pociťujú strach, prepadajú panike, majú hrôzostrašné predstavy. Potom sa upokoja, stuhnú, sú telesne paralyzované. Nasleduje mátožný let cez okno alebo balkónové dvere, a hoci si mnohé obeť pripadajú ako ožiarené, cítia prievan a svieži nočný vzduch. Obete prichádzajú do vesmírnej lode, ktorá kdesi parkuje: pochopiteľne neviditeľná pre naše technické senzory. Mnohí unesení mali dojem, že prešli do cudzieho objektu cez stenu. Vnútri je svetlo, unesených položia na akýsi operačný stôl a neidentifikovateľnými prístrojmi vyšetria. Odoberú im vzorky vlasov a kože, jemné ihly a iné predmety vsunú do telesných otvorov. Okolo operačného stola stojí viacero malých popolavých bytostí, ale zjavne iba jedna má funkciu šéflekára, kým ostatní preberajú úlohu „tlmočníkov“. Pritom sa v pravom zmysle slova nehovorí - dorozumievanie sa deje prostredníctvom telepatie rovno do mozgu.

Zákroky na unesených obetiach bývajú veľmi nepríjemné a obeť ich opisujú ako odporné. Telesné bolesti väčšinou nepociťujú, pretože cudzie bytosti neutralizujú centrum bolesti v mozgu. Po nepríjemnej procedúre dochádza často k dialógu, v priebehu ktorého sa únoscovia aspoň útržkovite pokúšajú objasniť obetiam svoje počínanie. Niektorým uneseným ukázali celé regály živých embryí plávajúcich v akejsi kvapaline. Unesení rovnakým spôsobom, ako prišli, vrátia sa opäť domov. Pritom sa už stalo, že obeť únosu sa prebrali v cudzom prostredí alebo sa so svojim autom ocitli o niekoľko kilometrov ďalej.

Človek má chuť povedať, že je to mátožné a že to všetko môžu byť iba sny a fantázie. Ale rozmýšľali sme niekedy o tom, čo musí polointeligentné zviera pociťovať pri podobnej procedúre - keď ju robíme my ľudia? Uverili by im iné zvieratá ich druhu, keby im mohli porozprávať o svojom zážitku?

Opisy unesených majú v sebe naozaj niečo strašidelné. Nevie si s nimi poradiť a používame celý register logických a rozumných argumentov, aby sme ich popreli. Pritom priveľmi ochotne zabúdame, že každý logický a rozumový argument vychádza zo súčasnosti. Nadzvukové lietadlo, rádiová vysielačka, röntgenový prístroj, ktorým môžeme presvietiť ľudské telo, vodíková bomba, ktorá zničí naraz celé mestá, boli v časoch našich prastarých otcov nelogické a rozumom nepochopiteľné. Ešte pred päťdesiatimi rokmi by bolo nezmyselné vysvetľovať niektorému vedcovi, čo je neutrónová bomba. Musel by odpovedať, že to je nemožné, pretože všetky zbrane uvoľňujú energiu a nekontrolovaná energia ničí okolie. Neutrónová bomba však ničí cielene iba organické (živé) tkanivo a ostatný materiál ako pancierové platne alebo betónové stavby necháva nepoškodené. Nie, so súčasným rozumom a logikou neprideme na stopu fenoménu únosov.

Označkovanie ľudí

Čo teda robí takým pravdepodobným, že aspoň niektoré prípady únosov sú skutočné? Je tu množstvo ľudí, ktorí zažili to isté, pričom sa navzájom nepoznali, nečítali o tom knihy, nevideli video alebo filmy. Sú tu zhodné výpovede ľudí z rôznych krajín a kontinentov, sú tu tisíce poranených žien, ktorým takýmto strašidelným spôsobom bolo odobraté embryo z tela, pritom nešlo o prirodzený alebo umelý potrat. Sú tu jazvy po nevysvetliteľných zákrokoch, ktoré neurobil žiadny pozemský lekár, a napokon sú tu drobné cudzie implantáty, ktoré boli rôznym obetiam vyoperované. Ako prosím?

Profesor dr. Mack sa na str. 42 amerického vydania svojej knihy zmieňuje o viacerých drobných predmetoch z kovu alebo skleneného vlákna, ktoré sa museli odstrániť z tela obetí: malé implantáty v podobe ihly, lokalizované u jedného muža v penise, u jednej dvadsaťštyriročnej ženy v hornej časti nosa priamo pri koreni mozgu. Hoci sa tieto čudné implantáty preskúmali chemicky i fyzikálne, nič nám nehovorilo, lebo nepoznáme ich funkciu. Analýzy drobných predmetov vykazujú nanajvýš zvláštne zloženie alebo legovanie, ktoré však neprehrádzajú ich vnútorné vlastnosti. Je to niečo také, ako keď označujeme medveďa žijúceho vo voľnej prírode krúžkom upevneným na uchu. Ostatné zvieratá síce vidia krúžok, dívajú sa naň, oňuchávajú ho, ale nevedia, na čo slúži. Musia sa s existenciou krúžku zmieriť a nie sú o nič múdrejšie ako predtým.

Ani my. Alebo predsa? Ak odblokujeme rastúcu paniku a vezmeme si na pomoc rozum a všetku logiku súčasnosti, malo by to stačiť aspoň na obmedzenú analýzu toho, čo sa deje. Napokon, ET-ovia sa s obeťami svojich únosov zhovárali a určite im uviedli prinajmenšom zachytiteľné body svojho strašného počínania.

Tvrdí sa, že našej planéte hrozí akási strašná katastrofa. Jej náznaky sú protirečivé a nejasné. Ďalej sa tvrdí, že naše ľudské správanie vybočuje z kolajní. (Pozri predchádzajúcu správu mimozemského pozorovateľa Yaxlipoa.) A nakoniec ET-ovia hlásia, že v našej spoločnosti sa vyvíja celkom zvrátený „princíp kauzality“ - teda to, čo my normálni občania

nazývame „logikou“. Obraz vedy, ktorý nám sprostredkujú vedci, je zhubne falošný. (Keď si pomyslí na učenie o stvorení človeka alebo náboženskú vedu, ani ma to neudivuje!). V dôsledku falošného obrazu vedy rozvíja sa úplne pomýlené vedomie: trochárske a egocentrické, v ktorom sme stredom vesmíru my a nikto iný.

Trójsky kôň

Na toto všetko majú ohavní mimozemšťania s hlavami ako hrušky a čiernymi kiviočami iba jeden recept: keďže súčasný človek za nič nestojí, treba stvoriť hybrid! Naša genetická báza má síce prežiť - ale iba ako mixtura s ich vlastným genetickým materiálom. Strašná predstava.

To, čo cudzie bytosti s úzkymi ústami a sivou gumovitou pokožkou robia s unesenými ľuďmi, sú podľa našich hodnotových predstáv kapitálne zločiny a masové pohlavné znásilnenia takisto. Tu sa brutálne porušujú ľudské práva, robia sa nedovolené chirurgické zákroky a obeť sa podrobuje kontrole myšlienok a premýšľaniu mozgov. Siví ET-ovia kašľú na naše city a naše zákony, správajú sa k nám ako k menejcennej zveri. Značkujú nás implantátmi, kontrolujú označované osoby a neuvádzajú nijaké logické alebo aspoň odôvodniteľné vysvetlenie svojho počínania, svoje motívy a ich pôvod. Americký autor John White rezumuje: [1 14]

„Cudzí únoscovia (aliens) k nám prichádzajú vždy pod ochranou tmy. Nikdy nám presne nepovedia, prečo náš uniesli. To všetko mi pripadá také podozrivé ako trójsky kôň, preto musím vysloviť svoje obavy. Ak títo cudzinci zmenia svoje správanie, ak sa ukážu za denného svetla a nedvojznačne vysvetlia svoje zámery, aby nás presvedčili o svojej dobrej vôli, privítam ich v spoločnosti ľudí. Ak sa tak nestane, budem ich naďalej pokladať za prefikáné, zlodejské kreatúry z podsvetia, ktorí inklinujú k zlu, aj keď sa tvária ako dobrodinci. Na tom nemôže nič zmeniť, či sa z nich nakoniec vyklújú fyzické, parafyzické alebo metafyzické bytosti.“

Mimozemšťania nám naozaj neuľahčujú veriť v ich dobré úmysly. Už dobrých tridsať rokov dochádza k dokázateľným únosom, ale priebeh a spôsob vyšetrovania sa nezmenil. Obeť únosov sa podrobuje priam rutínnej procedúre, odbery vzoriek spermií a embryí sa robia stereotypne. Žiadna vysoká škola lekárska na svete by nepotrebovala vyšetrovať tisíciky ľudí týmto spôsobom. Najneskoršie po stovke by sme poznali výsledok - ibaže by sme hľadali niečo špeciálne, čo je u každého človeka iné.

Ľudský druh naozaj netvorí roboty, všetci sme jedinečné exempláre a odlišujeme sa jeden od druhého. Žiadny z nás nemá rovnaké spomienky či pocity ako jeho sused. Môžu sa na seba podobáť - ale nie sú takí istí, tak ako sú individuálne odtlačky prstov. Každý človek má iné osobné skúsenosti, trpí inak, miluje inak, má rád iný druh hudby, číta iné noviny, počúva iné rozhlasové programy; každý je ochotný toto akceptovať a tamto zavrhnúť, toto pokladať za dobré, tamto za zlé. A to sa nevzťahuje iba na chuť jedla. Človek je síce masovým tovarom, ale zostáva individualistom.

Je to to, čo mimozemšťania hľadajú? Naše rozdielne vlohy? Potrebujú na to tisíce a desaťtisíce jedincov, variácií spermií a embryí, aby z nich vytvorili novú rasu? Alebo chcú z obrovského porovnávacieho materiálu vyfiltrovať z ich hľadiska to najlepšie? Odpoveď na túto otázku nepoznám, rovnako ako ju nepoznajú iní bádatelia, to však nič nemení na zločineckom počínaní cudzincov. Na Zemi musí každý dodržiavať zákony krajiny, v ktorej sa zdržuje. Neplatia vo vesmíre podobné pravidlá?

Aj keby som tvrdil, že siví ET-ovia sú degenerovanou rasou, ktorá nás síce prevyšuje v technickej oblasti a v oblasti telepatie, ale potrebuje genetické obrodenie, nemali by sme im dovoliť robiť to bez nášho súhlasu. Napokon, aj my sme inteligentné bytosti, aj my ovládame matematiku, dosahujeme vedecké úspechy a vynikáme veľkými kultúrnymi výkonmi. Aj my sme niekto a vonkoncom sa mi nepáči, ak sa niekto chce voči mne správať ako voči hlúpemu zvieraťu. Mám síce pochopenie pre to, že ET-ovia nikoho neprepadávajú a berú ohľad na náš vývoj a naše myšlienkové schémy. Dokonca som im vďačný, že nás doteraz nezastrašovali a nešokovali ako zabehnuté kurence - božský šok [115], - ibaže od prvých únosov ubehli desiatky rokov a je najvyšší čas ukončiť toto strašidelné počínanie a vysvetliť ho ľuďom. Treba brať ohľad na naše sebadovedie, ochranná doba sa skončila.

My ľudia nechceme blúdiť desiatky rokov v hmle a nechať so sebou zaobchádzať ako nesvojprávne stvorenia. Okrem toho sa naše vedomie za tých tridsať rokov zmenilo. Vtedy bolo ešte nerozumné, ba priam pochabé pokladať ET-ov za niečo reálne. Dnes už každý druhý Američan verí na ufónov a v Brazílii sú to dokonca dve tretiny obyvateľstva. V pokrokovom Francúzsku pripúšťalo už pred tromi rokmi 45 percent všetkých mladistvých existenciu ufónov [116], a dokonca v chladnom, proti UFO nepriateľsky naladenom Nemecku, kde „seriózna“ tlač zamlčuje alebo zosmiešňuje každý prípad objavenia sa UFO, verí na mimozemšťanov každý piaty občan. Podľa najnovších štúdií Allesbacherského ústavu pre demoskopiu podiel šesťnásť- až dvadsaťročných ľudí presvedčených o existencii ufónov je dokonca ešte vyšší. Uznáva ich každý tretí.

Ľudské myslenie sa rozšírilo, pristátie na Mesiaci a nespočetné televízne seriály z oblasti science-fiction zanechali na našom vedomí stopy. Aj množstvo kníh zaoberajúcich sa mimozemšťanmi nebolo napísaných preto, aby skončilo v koši - aspoň nie pre polovicu ľudstva. Podľa nášho chápania demokracie, ktoré sa v slobodnom svete tak vychvaľuje, by vlastne mali médiá dennodenne prinášať správy o tom, čo je nové na fronte ET-ov. Nedeje sa však nič a tu začínam chápať správanie cudzincov s hruškovitými hlavami a čiernymi kiviočami.

Každý človek sa už niekedy snažil vysvetliť niečo inému človeku alebo skupine ľudí. Tí ho však nepočúvali, nezaujímalo ich to, prerušili rozhovor, zadusili ho nezdvorilo alebo neobjektívnymi argumentmi či urážlivými poznámkami. Aj druhý a tretí pokus vyšiel naprázdno a ani štvrtý a piaty pokus vysvetliť veci nebol úspešný. Ako sa zachováme v takej situácii? Stiahneme sa a pomyslíme si, že je aj tak zbytočné snažiť sa rozumne vysvetliť svoje stanovisko.

Nemyslia si ET-ovia to isté? Chcú s nami nadviazať vôbec dakajý dialóg, keď sme takí arogantní a nepočúvame?

Pri únosoch, ktorými sa zaoberal profesor dr. Mack, sa skúmal práve tento bod. Mimozemšťania povedali uneseným, že my ľudia nie sme pripravení vyjsť im v ústrety a akceptovať ich existenciu. Keby sa otvorene ukázali, reagovali by sme

agresívne a zaradili by sme ich medzi nepriateľov. Naše správanie nepripúšťa, aby sa nám ukázali, lebo my ľudia by sme ešte stále konali v panike. Naše vedomie poznačené náboženstvom a vedeckými omylmi je natoľko zdeformované, že k nám nemôžu prísť otvorene. A keď to v ojedinelých prípadoch urobia, spoločnosť neakceptuje výpoveď jednotlivca ani v prípade, keby na spoločenskom rebríčku stál celkom hore.

Správne. Predstavme si len, že by pápež alebo predseda vlády X Y, obaja na čele spoločenského rebríčka, verejne vyhlásili, že sa stýkali s mimozemšťanmi. Okamžite by ich zbavili funkcie. To isté platí o novinároch, šéfredaktoroch alebo uznávaných vedcoch. Ani jedni ani druhí by sa nepresadili vo svojom grémiu. Mimozemšťania? Tu? A akurát ty že si sa s nimi zhováral? Človeče, máš všetkých päť doma? Presne taká je naša reakcia. Ako dlho ešte?

Hybridi budúcnosti

Odporní mimozemskí porušovatelia zákonov ohlásili svojim uneseným obetiam blížiacu sa katastrofu. Ju označili za hlavnú príčinu svojho počínania. Potešiteľné pritom je, že ľudský druh má prežiť - hoci len ako hybrid (miešanec) medzi nimi a nami. Kedy nastane tento súdny deň? ET-ovia neuvádzali žiadny dátum - zjavne ho sami nepoznajú. Nepripadá nám to dajaké známe? Nezdôrazňujú všetky náboženstvá, že nikto nepozná deň ani hodinu, kedy nastane súdny deň? Disponujú ET-ovia indiciami podobnými tým, aké zaznamenávajú geológovia pred zemetraseniami a výbuchmi sopiek. Pritom vedci síce zistia, že v priekope pri Kalifornii nastane zlom, ale presný dátum nevedia uviesť.

Nie sú na tom mimozemskí trpaslíci s úzkymi nosnými dierkami rovnako? Registrujú ich meracie prístroje, o možnostiach ktorých nemáme ani potuchy, blížiacu sa pohromu, ale merania neumožňujú nijakú exaktnú prognózu? V tom prípade je pre ich nemorálne počínanie hodnoverné ospravedlnenie:

- Ľudia sa aj tak nedajú presvedčiť. Sú priveľmi egocentrickí.

- Nevedno, koľko času zvyšuje. Preto treba konať rýchlo. Budúce generácie budú mať pochopenie pre nezákonný postup.

Pri všetkom nemorálnom - a podľa našich predstáv nezákonnom - počínaní mimozemšťanov ma obzvlášť zaráža jedno: cudzinci nikdy nezmrzali ani neusmrtili svoje unesené obete. Vždy ich starostlivo zdravých priniesli späť do ich spálni alebo do auta. Naše správanie k zvieratám je oveľa bezohľadnejšie a barbarskejšie.

V poslednom čase sa vynorila myšlienka, že drobné bytosti s hruškovitými hlavami vôbec nie sú mimozemšťania, ale cestujúci v čase z našej vlastnej minulosti. Cestovanie v čase síce principiálne nie je nemožné, ako zistili fyzici v posledných rokoch, ibaže my dnešní ľudia nemáme ani potuchy o tom, ako sa takéto cestovanie v čase dá prakticky uskutočniť [118]. Napriek tomu, že má táto myšlienka fascinuje, nemyslím si, že cestovanie v čase vysvetľuje fenomén drobných ET-ov s veľkými mandľovými očami. Predstavme si takúto situáciu:

V roku 3000 nášho letopočtu existuje stroj času. Inteligentné bytosti na Zemi sú drobné, majú sivú pokožku, veľké lebky a ovládajú prenos myšlienok. Strojom času sa prenesú do našich čias a zistia, že ľudstvu v roku 2000 hrozí katastrofa. Urýchlene pozbierajú genetický materiál, ktorý implantujú svojmu vlastnému druhu - človeku budúcnosti. Keby to neurobili, nemohol by ich vlastný druh v budúcnosti existovať. Avšak až základný genetický vzorec ľudí z minulosti umožní ich existenciu v budúcnosti. Šialené! Ale z ktorej evolučnej priehradky, z ktorej vývojovej línie potom pochádzajú tie malé sivé bytosti s veľikánskymi očami?

Nie, mne model cestujúcich v čase akosi nepomáha dostať sa ďalej. ET-ovia sú mi dokonca aj priestorovo bližší.

Nesprávne naprogramovaní?

Rôzne obete únosov, najmä tie, ktoré boli opakovane unesené, sa už necítia „výlučne pozemsky“. Napriek svojmu ľudsky normálnemu a nepoškodenému telu nevedia sa zbaviť pocitu nového vedomia. Je v nich latentné poznanie prekračujúce Zem a prítomnosť. Skupina unesených sa priznáva, že sa im veľmi ťažko slovami vyjadruje ich nový pocit. Jednoducho je odrazu tu, akési poznanie z priestoru a času, ktoré vyplňa celú lebku, akoby voľná mozgová kapacita bola zaplnená novými údajmi. Pripadajú si ako dôstojný chrám zaplnený miliónmi fresiek a fragmentov a v jeho posvätných priestoroch znejú jemné melódie tisícročí. To sa nedá opísať. Chýbajú ľudské slová a pojmy, ktorými by sa videné a cítené dalo postupne zrozumiteľne vyložiť. Všetko akoby existovalo súčasne: na jednej strane reálne, rozumné a z hľadiska unesených absolútne jasné; na druhej strane veľa, príliš veľa naraz, vzájomne prepleteného a poprepájaného, zoradeného nad sebou a medzi sebou a potom zasa pospájaného dejmi odohrávajúcimi sa rýchlosťou svetla.

Je to stav pred šialenstvom? Neschopnosť zvládnuť množstvo informácií? Alebo boli ľudské mozgové bunky zámerne zaplavené údajmi, aby vzniklo vesmírne vedomie? Má toto vesmírne vedomie spôsobiť dotýčaných jedincov, aby sa inak dívali na veci a ukázali svojim bližným novú cestu (heslo: ohlásení proroci)? Má im tento „expandovaný rozum“, ako som ho raz nazval, umožniť iný pohľad na skutočnosť? O tom, že náš svet nepozostáva iba z toho, čo vidíme a vnímame svojimi zmyslami, sa už nepopiera.

Čitateľ tejto knihy už dávno pochopil, že každá bunka jeho tela obsahuje kompletne informácie (DNK) na výstavbu tela. Na druhej strane sa však v DNK nachádzajú nespočetné sekvencie, takpovediac biele škvrny, ktoré nie sú na nič dobré. Nikam nezapadajú (model lega). Všeobecne známe je aj to, že náš mozog sa využíva iba z veľmi malej časti. Ominózná evolúcia tu vytvorila niečo, čo je (doteraz) nepotrebné. K týmto vedecky fundovaným faktom pridajme tradície starých náboženstiev:

- Bohovia stvorili ľudí na svoj obraz.

- Človek, ktorý prežil potopu - nezáleží, či sa volá Noe, Utnapištim alebo inak, bol hybridom človeka a „strážcov neba“ (pozri na predchádzajúcich stranách spomenutú úlohu Lámecha).

Ergo, náš genetický materiál obsahuje mimozemské častice. A toto tí popolaví ľudkovia s kiviočami vedia. Zostáva im už iba naše „kolíky“ urobiť kompatibilnými, prebudiť „biele škvrny“ k životu, zaplniť poloprázdny mozog. Všetky predpoklady na to sú už v nás. Tvor Človek nebol iba pozemský. Iba sme sa vo vývoji prispôbobi pozemským

podmienkam, po celé generácie sme pestovali náboženskú, politickú a vedeckú namyslenosť, všetko mimozemské v nás sme radikálne potlačili a urobili zo seba stred vesmíru. Teraz sa blíži súdny deň, keď udrie hodina pravdy. Udivujú ma výpovede obetí únosov, ktoré - aj keď nikdy nečítali Ericha von Dänikena - tvrdia, že mimozemšťania tu už kedysi pradávno viackrát boli, aby posunuli vpred vývoj človeka. A čo sa týka návštevy ET-ov z vesmírnych dialok, astronóm James R. Wertz už pred dvadsiatimi rokmi vypočítal, že mimozemšťania mohli našu slnečnú sústavu bez problémov navštíviť v odstupom 7,5 krát 105 rokov; to značí, že za posledných 500 miliónov rokov v priemere 640-krát. [119] A dr. Martyn Fogg z londýnskej univerzity poukázal o desať rokov neskôr, že celá Galaxia bola pravdepodobne už obývaná, keď naša Zem ešte len vznikala. [120] Teda „to, že je niečo nové a treba to povedať, zistíme až vtedy, keď narazíme na ostrý odpor“ (Konrad Lorenz, 1903-1989).

SETI bez Európy

Bez pozornosti širokej verejnosti konajú sa rok čo rok čoraz väčšie medzinárodné konferencie SETI. Na poslednom stretnutí, ktoré zorganizovala Kalifornská univerzita a sponzorovala ho okrem iných NASA, odznelo vyše sedemdesiat vedeckých prednášok na témy ako:

- „ET-ovia, klingóni a galaktická knižnica: SETI a výchova vedcov“ (Andrew Fraknoi, astronóm, Foothill College);

- „Pátranie po živote na Marse. Prehľad“ (Michael Klein, Jet Propulsion Laboratory, a Jack Farmer, Ames Research Center NASA);

- „SETI sa začína doma. Dá sa inteligencia na tejto planéte zmerať a definovať?“ (Lori Marino, Univerzita New York);

- „Pátranie po mimozemských technológiách v našej slnečnej sústave“ (Michael Papagiannis, Bostonská univerzita).

Väčšina prednášajúcich hovorila o technických možnostiach, ako možno vystopovať prejavy života rôznymi detektormi alebo na akej vlnovej frekvencii sa dá nadviazať styk s mimozemšťanmi. Ozvali sa aj kritické hlasy, ktoré požadovali, aby sa do vedeckého výskumu SETI nezapájali amatéri. Iba tak môže zostať SETI pred širokou verejnosťou dôveryhodná.

S prepáčením, ale to je ten starý predsudok, to elitárske „len my vieme rozmýšľať, len my sme si vedomí svojej zodpovednosti“, ktoré nás vždy znova zavedie do slepej uličky úzkoprstosti či už v náboženskej alebo politickej oblasti alebo v oblasti vedeckých omylov. Všetomžné etablované kruhy sa po celé dejiny ľudstva snažili správať k svojim spolublížnym ako k nedospelým a držať ich bokom od svojich už či správnych alebo falošných poznatkov.

Náboženstvá to praktizujú ešte aj dnes a politické zoskupenia držia svoje hlúpe tajomstvá pre seba tak dlho, kým nie sú nútení po kúskoch ich odhaliť. To „len my vieme myslieť, len my si uvedomujeme svoju zodpovednosť“ nie je nič iné ako zisťná cenzúra, ktorá obmedzuje a loví vo svoj vlastný prospech. Ako sa potom šíria nové myšlienky?

Prostredníctvom koho sa dostávajú do povedomia verejnosti? Kto ich vyslovuje prvý, riskuje svoju hlavu a neraz sa mu za to ujde od elitnej gardy? Kto je autorom často priekopníckych myšlienok? A v neposlednom rade: Kto financuje prevádzku vedy od archeológie až po astronómiu?

Umelé vytvárané priehradky nezhatali žiaden poznatok, no mnohé sa oddialilo. Prekážky potláčajú spoločenské vedomie, nové myšlienky sa zadúšajú v zárodku. A je to verejnosť, čo dáva myšlienky do obehu a umožňuje všetko nové. Verejnosť je antipodom tajnostkárstva a cenzúry. „Kto sa dovoľáva svojho postavenia, môže oň ľahko prísť“ (Max Rychner, 1897-1965). Pritom samozrejme zastávam názor, že odborníci musia pracovať oslobodení od tlaku verejnosti a viesť diskusie bez pseudopoznatkov amatérov. Len by nemali uchovávať svoje výsledky, utajovať svoje duševné výplody. „Ani vojenské súdy nemôžu umlčať chýry“ (Johann Nestroy, 1801-1862).

Len si predstavte, že by ľudstvo pozostávalo len z telepatov, ako sa to tvrdí o malých mimozemšťanoch. V telepatickej spoločnosti nemôžu existovať nijaké tajnosti a nijaké elitárne poznatky. Zrejme to spoločnosti ET-ov neuškodilo.

Na poslednej medzinárodnej konferencii SETI síce odznelo sedemdesiatdva inteligentných prednášok, ale ani jedna jediná o ufónoch, únosoch alebo o PALEO-SETI-HYPOTÉZE. Tieto témy sa pokladali za neseriózne, za nevhodné pre „skutočných“ vedcov, akoby neexistovali v oblasti UFO aj vedecké, vecné a fundované publikácie, ktoré napísali špičkoví vedci (v nemecky hovoriacej oblasti napríklad kniha Stav výskumu UFO, ktorú napísal fyzik Illobrand von Ludwiger [121]. Alebo harvardský profesor dr. Mack nie je vedec?

Prečo nemajú ľudia, ktorí sa upísali pátraniu po mimozemských formách života, možnosť vyjadriť sa k najaktuálnejším témam? Ako si môže vedná odnož, ako je skupina SETI, ktorá sa medziasom stala taká významná, dovoliť vopred vylúčiť niektoré oblasti? Nevolá práve veda po čo najrozsiahlších informáciách? Také vedné odvetvie, ako je SETI, nie je bez UFO a PALEO-SETI úplné. Diskutované, publikované a médiami šírené výsledky sú neúplné, neuspokojivé, povedal by som amatérske. Pritom práve amatérom veda vyčíta, že neberú do úvahy všetky aspekty tej-ktorej témy, ktoré prichádzajú do úvahy. Sú vraj jednostranní, nevyvážení a na rozdiel od odborníkov nedostatočne informovaní. Lutujem, priatelia z výskumu SETI: Vy ste nedostatočne informovaní. Vy ste tí, čo sa izolujú a opakujú staré chyby: správajú sa elitársky.

Je mi jasné, prečo sa na medzinárodných rokovaníach SETI nesmie hovoriť o ufónoch alebo PALEO-SETI. Môžem uviesť vlastnú skúsenosť. Keď v roku 1969 vyšla moja prvá kniha Chariots of the Gods, ktorá sa stala na americkom knižnom trhu trhákom, veľmi rýchlo sa ozvali prominentní i menej prominentní kritici. To by bolo v poriadku - kritika nepatrí len k demokracii, ale aj do vedy. Popri kritikách sa však objavili aj odporné články, ba celé knihy proti mojim prácam. Väčšinou pochádzali z náboženských alebo konzervatívnych vedeckých smerov, ako je archeológia či antropológia. K tomu pribudli nehorázne klamstvá, ktoré sa zrodili v kuchyni dezinformácií a hodili do prevádzky médií. Utváral sa čoraz negatívnejší obraz, ktorý preberali novinári jeden od druhého. Starý trik. Pingpong. Čoskoro bolo vo vedeckých kruhoch tabu povedať niečo pozitívne o mojich prácach. Pritom bolo kuriózne, že moje myšlienky sa objavili vo všemožných publikáciách - no nikde sa neuvádzal pôvodný prameň. Veda sa dala zneužiť, stratila svoju bezúhonnosť. Na korekciu jej chýbala občianska odvaha.

A tá jej chyba dodnes. Po vyše štvrtstoročí od vyjdenia Spomienok na budúcnosť je PALEO-SETI-HYPOTÉZA

zdokumentovaná a podložená v ďalších devätnástich knihách a dvadsaťpäťdielnom televíznom seriáli. K dispozícii je množstvo prastarého písomného materiálu a archeologických indícií, k tomu treba prirátat' slovné vyjadrenia a kníh iných autorov z mnohých krajín, to však vedcov SETI nezaujíma. Nesmie ich to zaujímať. Prednosť má elitárska zatmenosť.

Steven Beckwith, riaditeľ Astronomického ústavu Maxa Plancka v Heidelbergu, zastáva dnes názor, „že v Galaxii je nadbytok planét“, z ktorých „mnohé majú priaznivé podmienky na život“. A britský astronóm David Hughes dodáva: „Prinajmenšom modelovo musí po Mliečnej ceste obiehať šesťdesiat miliárd planét.“ Z toho štyri miliardy „majú rovnakú teplotu a vlhkosť ako Zem“ [122]. Tam vonku sa to hmyzí životom, aj životom podobným ľudskému. A najmenej jedna z týchto mimozemských civilizácií navštívila našu dobrú starú Zem už pred tisícmi rokmi. Dá sa to ľahko dokázať. Prečo by to bádatelia SETI nemali vedieť? Napokon rozdiel medzi vedcami a amatérmi spočíva často iba v jedinom slove: Amatéri sú ľudia, čo robia veľa pre nič. Profesionáli sú ľudia, čo nerobia nič pre nič. Nakoľko sa vedci SETI dali vtiesnať do korzetu, ukazuje Deklarácia postupu pri objavovaní mimozemskej inteligencie [123]. Ide o papier, ktorému sa podriaďujú všetci vedci zúčastňujúci sa na výskume SETI. Obsahuje predpisy, ako sa správať, keby bola objavená mimozemská inteligencia. Rád by som čitateľa zoznámil aspoň s výňatkami z niektorých týchto zásad. Bude mať lepšiu predstavu o tom, aký je postoj medzinárodných kruhov k objaveniu ET-ov.

Dohoda o cenzúre

„My, inštitúcie a osoby zúčastňujúce sa na pátraní po mimozemskej inteligencii, uznávame, že hľadanie mimozemskej inteligencie je postačujúcou zložkou vesmírneho výskumu a má slúžiť mierovým cieľom, ako aj všeobecným záujmom celého ľudstva. Pritom nás inšpiruje nesmierna dôležitosť nájsť dôkazy o mimozemskom živote, aj keď je pravdepodobnosť takéhoto objavu minimálna.

Pripomíname dohodu, ktorá upravuje aktivity jednotlivých štátov vo výskume a využívaní vesmíru... a ktorej podliehajú aj politické strany... (článok XI).

Potvrdzujeme, že budeme dodržiavať nasledovné zásady šírenia informácií o mimozemských inteligenciách:

1. Každá osoba a každé štátne či súkromné výskumné zariadenie alebo vládna ustanovizeň, ktorá sa nazdáva, že zachytila signál či iný dôkaz o mimozemskom živote, je povinná, skôr ako uverejniť verejné vyhlásenie, uvážiť, či ide naozaj o dôkaz mimozemskej inteligencie a nie dajaký iný prirodzený fenomén. Ak sa existencia mimozemskej inteligencie nedá jednoznačne dokázať, má objaviteľ možnosť hovoriť verejne o svojom objave ako o neznáмом fenoméne.

2. Skôr ako objaviteľ verejne oznámi, že má dôkazy o mimozemskej inteligencii, je povinný informovať nasledovné inštitúcie: všetkých ostatných bádateľov a výskumné zariadenia, ktoré sú účastníkmi tejto deklarácie... Účastníci tejto deklarácie neuverejnia žiadne oficiálne oznámenia o objave, kým nebude isté, že sa objav týka niektorej mimozemskej inteligencie. Objaviteľ je povinný informovať príslušné štátne orgány svojej krajiny...

8. Na mimozemský rádiový signál alebo iný prejav mimozemskej inteligencie sa nesmie odpovedať skôr, než sa uskutočnia potrebné medzinárodné konzultácie...

9. Výbor SETI Medzinárodnej akadémie pre vesmírne lety preskúma po dohovore s komisiou č. 51 IAU (International Astronomical Union) ďalší postup a predloží návrh na ďalšie spracovanie dát. Ak sa nájde vierohodný dôkaz o mimozemskej inteligencii, zvolá sa medzinárodný výbor vedcov a iných expertov, ktorý je centrálnou ustanovizňou určenou na vykonanie ďalších potrebných analýz a pozorovaní. Tento výbor má takisto rozhodnúť o uvoľnení informácií pre verejnosť. Výbor má pozostávať z členov všetkých vyššie uvedených medzinárodných inštitúcií; možno pribrať aj ďalších členov... Medzinárodná akadémia pre vesmírne lety bude slúžiť ako centrála pre túto deklaráciu a každoročne bude zasielať všetkým zúčastneným stranám listinu deklarácie.“

Čo povedať na deklaráciu? Vedci tak či tak nemajú vo zvyku obchodovať so senzáciami. Každý veľký objav sa skúma a znova skúma, kým sa zverejní. Koniec koncov, nikto sa nechce blamovať pred kolegami, keby musel svoj objav odvolať.

Je aj rozumné, ak IAU alebo komisia SETI č. 51 chce mať absolútnu istotu, že existujú dôkazy o mimozemskej inteligencii, kým sa s týmto zistením konfrontuje svetová verejnosť. Na pováženie sú však rozličné komisie, ktoré musia byť informované skôr, ako objaviteľ predstúpi pred verejnosť. V podstate to značí cenzúru, lebo aj keby si bol objaviteľ stopercentne istý, že môže predložiť dôkazy o mimozemskej inteligencii, nesmie to zverejniť. Proces utvárania verejnej mienky je riadený. Akýsi monopol na informácie najprv rozhodne, čo sa smie po častiach uverejniť. Natíska sa otázka, ako je táto riadená manipulácia s verejnosťou zlúčiteľná so slobodou názoru a informácií, garantovanou zákonom vo všetkých slobodných štátoch sveta.

Napokon sú však všetky pasáže deklarácie zaoberajúcej sa manipuláciou s verejnosťou úderom do prázdna. Široké masy - my sme ľud - vie o existencii mimozemšťanov už dávno!

Veľký kšeft

ČÍM VIAC ČLOVEK VIE, TÝM VÁČŠMI POCHYBUJE.

Voltaire, 1694-1778

Pred štyrmi rokmi vyšla moja kniha Oči sfingy. Písal som v nej o nevyriešených záhadách starého Egypta a dotkol som sa aj niektorých teórií o stavbe Veľkej pyramídy.

Odvtedy sa urobili nové objavy, o ktorých nemôžem mlčať. Ako to súvisí s témou tejto knihy, so súdnym dňom a návratom mimozemšťanov?

Podľa starých Egyptanov bol staviteľom pyramídy Enoch. (Enoch, Idris a Sauris sú podľa arabskej tradície jedna a tá istá osoba). Enoch napísal vyše tristo kníh. Zveril ich svojmu synovi Metuzalemovi, aby ich odovzdal „budúcim pokoleniam sveta“. Ani jedna z týchto kníh sa doteraz nenašla. Neležia azda už tisíce rokov starostlivo uložené v

niektorej vzduchotesnej komore Veľkej pyramídy? Nájde tam odpovede na naše otázky o súdnom dni a o návrate bohov?

A pokúsi sa niekto zatajiť toto tajomstvo pred svetovou verejnosťou?

Za akú obmedzenú pokladajú niektorí vedci verejnosť a do akej miery sa manipuluje s mienkou médií, sa ukázalo v posledných dvoch rokoch na prípade Cheopsovej (Chufevovej) pyramídy v Egypte. Tam došlo 22. marca 1993, presne o 11,05 hod predpoludním k senzácii prvej triedy. Stalo sa niečo nečakané, nemysliteľné, pre klasických egyptológov nepochopiteľné a nemožné. Žiadna bomba by nebola pustošivejšie zasiahla obraz, ktorý si o svete vytvorila egyptológia. Tieto otrasy sa však stlmili, usmernili, bagatelizovali a pravdepodobne ešte väčšia senzácia - prípad tisícročia porovnateľný s objavom mimozemskej inteligencie - sa odblokoval. Čo sa stalo?

Nemeckému inžinierovi Rudolfovi Gantenbrinkovi, narodenému 24. decembra 1950 v Mendene, sa podaril geniálny ťah. Malý, technicky nesmierne dômyselný robot našiel po 60-metrovej ceste v dovtedy neznámej šachte pyramídy dvere s dvojitém kovovým kovaním. Dva týždne rachotil robot v úzkej šachte, neprestajne musel obchádzať nové a nové prekážky. Niekoľkokrát ho špeciálnym elektrickým káblom zavolali späť do východzieho bodu. Tam na tomto technickom zázraku urobili menšie zmeny a ministroy opäť vypustili do tisícročnej šachty. Gantenbrinkov robot je 6 kilogramov dlhé pásové vozidlo dlhé iba 37 centimetrov. Poháňa ho sedem od seba nezávislých elektromotorov s diaľkovo riadenými mikroprocesormi. Na prednej strane má dva halogénové reflektory, ako aj otáčavú a výkyvnú minikameru typu Sony CCD. Vozidlo napriek ľahkej alumíniovej konštrukcii unesie záťaž maximálne 40 kilogramov vďaka špeciálnym gumovým pásom, ktoré ho udržia na zemi i na strope.

Autorom všetkých základných ideí na zostrojenie tejto jedinečnej aparatury bol Rudolf Gantenbrink. Po mesiacoch jemnomechanickej precíznej práce sa mu podarilo vlastnoručne zostrojiť toto špeciálne vozidielko. Do konštrukcie tohto majstrovského diela vložil nesmierne veľa práce, potu a vyše 400 000 mariek. Technickú podporu mu poskytla švajčiarska firma ESCAP v Ženeve (špeciálne motory), HILTI AG vo Vaduze (vŕtacia technika) a firma GORE z Mníchova (špeciálne káble). Gantenbrinkov robot je názorným príkladom pre malomyselných, ktorí jednotaj nariekajú: „To nejde!“ Všetko ide, ak sa spoja inteligencia, technika a pevná vôľa.

Čo vôbec priviedlo Rudolfa Gantebrinka k tomu, že sa odvážil zaútočiť na Veľkú pyramídu? Nevedel azda každý, že sa tam už nič nedá nájsť? Rozhlasový a televízny publicista Torsten Sasse z Berlína sa na to Rudolfa Gantebrinka opýtal: [124]

„Začalo sa to za môjho pobytu v Egypte v čase vojny v zálive. Navrhol som pánu profesorovi Stadelmannovi z Nemeckého archeologického ústavu (DAI) v Káhire, či by nebolo dobré bližšie preskúmať vetracie šachty - vtedy sa im tak ešte hovorilo, keďže teraz máme technológiu, ktorá to umožňuje. Pritom išlo naozaj o posledné nepreskúmané časti Cheopsovej pyramídy.

V roku 1992 sme do vetracích šacht pyramídy nainštalovali zariadenie, preskúmali sme horné šachty videokamerou a hľadali sme možné výpuste dolnej šachty. Pritom sme už vtedy, v roku 1992, definitívne zistili, že šachty niekam vyúsťujú. Otvorená zostávala otázka: Kde a ako sa končia dolné šachty? To bol východiskový bod celého výskumu. Projekt, ktorý nasledoval, sme nazvali UPUAUT-2. Názov pochopiteľne treba vysvetliť. Robota sme nazvali UPUAUT, bola to myšlienka profesora Stadelmanna. Upuaut je totiž staroegyptský boh a meno v preklade znamená asi tolko ako Otvárač ciest.

Zostrojenie UPUAUTA-2 slúžilo jedine na preskúmanie oboch dolných šacht.“

O akých „dolných“ a „horných“ šachtách je reč?

Vo Veľkej pyramíde sa nachádzajú tri pohrebne komory a podľa profesora dr. Rainera Stadelmanna to platí o všetkých egyptských pyramídach. Stadelmann sa pokladá za „objaviteľa“ teórie troch komôr. Každý turista, ktorý sa upotený vyštvára do Cheopsovej pyramídy, má možnosť vidieť dve tieto komory. Hornú nazvali veľkoryso „pohrebnou komorou kráľov“, hoci sa tam nikdy nenašla žiadna múmia, dolnú, o niečo menšiu „komorou kráľovien“. Z hornej komory vedú šikmo nahor dve šachty. V literatúre sa označujú ako „vetracie šachty“. A práve tam namontoval Rudolf Gantenbrink svoj vetrací systém. Nič netušiaci turisti to spoznali na sviežom vzduchu, ktorý konečne prúdil do kráľovskej komory. Žiaľ, iba na krátky čas. Systém už nefunguje. Nie je to vina Rudolfa Gantenbrinka, ale strážcov pyramídy, ktorí z nepochopiteľných dôvodov stále zabúdajú zapnúť prúd.

Dolná komora je o niečo menšia ako komora kráľov. Je dlhá 5,76 metra, široká 5,23 metra a vysoká 6,26 metra. Aj z nej vedú dve šachty: jedna presne na juh, druhá na sever. Šachtové otvory teda ležia oproti sebe - v rovnakej výške, ako sa končí vstupná stôlna. Robot Rudolfa Gantenbrinka skúmal južnú šachtu. Tretia komora sa nachádza v skale pod pyramídou. Nazývajú ju „nedokončenou komorou“. Čo si myslia odborníci o šachtách v komore kráľovien?

Názory vedcov sú nejednotné. Raz v nich vidia „šachty duší“, potom „nepravé chodby“ a napokon „vyústenia vetracích šacht“ [125] či jednoducho „vetracie šachty“. Posledné označenie bolo už preto nezmyselné, lebo „vetracie šachty“ boli otvorené až v poslednom storočí. V roku 1872 preklepával totiž britský bádateľ W. Dixon steny komory v nádeji, že tak lokalizuje dajaké ďalšie skryté komory. Keď sa ozvali hlbšie zvuky, chytil mister Dixon dláto. Po niekoľkých centimetroch kamenia narazil na otvory „vetracích šacht“. Mimochodom, obe šachty sú štvorcové, so stranou dlhou presne 20 centimetrov.

Tým sa stalo jasnými dve: vetracie šachty neprichádzajú do úvahy, museli by viesť do komôr a museli by byť od samého začiatku zahrnuté do plánov pyramídy. Počas stavby alebo dodatočne ich nikto nemohol vyhlbiť alebo vysekať. Predstavte si otvor 20 x 20 centimetrov. Cez taký sa neprepchá ani dieťa! A ešte niečo. Obidve šachty z komory kráľovien nevedú šikmo hore ako v prípade komory kráľov. Najprv vedú horizontálne dnu do steny, až potom stúpajú presne v uhle 39 stupňov, 36 minút a 28 sekúnd. Väčšina egyptológov sa zhodla v názore, že šachty sa po nejakej „krátkej vzdialenosti“ končia [126]. Pokým robot Rudolfa Gantenbrinka UPUAUT razom nevyvrátil všetky učené názory.

„Otvárač ciest“

Dňa 22. marca 1993 bolo na plošine pred pyramídami v Gíze horúco ako vždy a vo vnútri Veľkej pyramídy bola rovnaká vlhkosť ako každý deň. Rudolf Gantenbrink zimprovizoval v komore kráľovien stôl z dvoch kôz a dosák. Na ňom stáli jeho obslužné elektronické prístroje a monitor, ktorý prinášal neobyčajne ostré obrazy z kamery robota. Videopristroj zaznamenával obrazové sekvencie na pásku. Kým jeden z pracovníkov vsúval nezvyčajne tenký a ľahký špeciálny kábel do šachty a egyptológ z Egyptskej správy starovekých pamiatok s čoraz väčším úžasom sledoval obrazovku, Rudolf Gantenbrink s napätým sústredením obsluhoval malé riadiace páky robota. Celý tím sa nachádzal pod časovým tlakom, lebo Egyptská správa starovekých pamiatok chcela práve v ten deň prerušiť výskum. Búril sa priveľa cestovných kancelárií, lebo nemohli svojich turistov vodiť do Veľkej pyramídy. Okrem toho správa tým prichádzala o nemalé zisky: pretože návšteva Cheopsovej pyramídy nie je zadarmo.

Gantenbrinkovo miniatúrne monštrum sa meter po metri štvieralo hore kolmou chodbou. Reflektory na prednej časti robota osvetľovali scény, ktoré minimálne štyritisíc päťsto rokov žiadny človek nevidel. Cheops, (údajný) staviteľ pyramídy, vládol v rokoch 2551-2528 pred n. l.

Namáhavá cesta viedla popri vyhladených stenách, potom robot prekonal menšie kôpky piesku a šikovne sa preštvieral cez úlomky, ktoré popadali zo stropu. Nakoniec po šesťdesiatich metroch krížom cez vnútro pyramídy prišlo prvé prekvapenie: Na zemi ležal akýsi kovový úlomok. Nato nasledovala veľká senzácia: kamera robota zachytila akési posuvné dvere, ktoré uzatvárali šachtu: v hornej časti sa nachádzali dve kovania, z toho časť ľavého bola odlomená. Rudolf Gantenbrink nasmeroval robot ku dverám a namieril laserový lúč na spodnú hranu. Červený lúč lasera s priemerom 5 milimetrov zmizol pod hranou. To dokazuje, že dvere nepriliehali pevne k zemi. V pravom dolnom rohu dverí chýbal kus skaly. Kamera robota zachytila tmavý prach, ktorý tam v priebehu tisícročí navialo cez drobný otvor. Putovanie robota sa zastavilo.

Matematik Michael Haase z Berlína lokalizoval záhadné dvere. [127] Nachádzali sa na južnej strane pyramídy, vo výške približne 59 metrov nad základom, medzi 74. a 75. vrstvou kameňov. Ak by šachta, ktorú dvere zablokovali, pokračovala v rovnakom uhle, musela by vo výške približne 68 metrov dosiahnuť vonkajšiu stenu pyramídy. Horizontálny odstup k vonkajšej stene bol približne 18 metrov. Prirodzene, že Rudolf Gantenbrink vystúpil na južnú vonkajšiu stranu pyramídy a preskúmal ju. Nenašiel tam žiadne vyústenie šachty.

Utajovaná senzácia

Objavenie šesťdesiatmetrovej šachty v pyramíde je senzácia, zablokovanie šachty druhá. Dalo by sa predpokladať, že Gantenbrinkovu prácu a jeho osobné nasadenie egyptológovia náležite ocenia a budú ho - ako je zvykom pri objavoch storočia - oslavovať. Keď dnes niektorý astronóm objaví novú hviezdu alebo kométu, dostane nebeské teleso neraz meno po svojom objaviteľovi. Preto v budúcnosti budem novú šachtu nazývať Gantenbrinkovou šachtou. A ďakujem svojim kolegom, ktorí robia to isté. Úzkoprsosť a závisť egyptológov presadzujú iný názor. Vyhlasujú, že šachta tam bola odjakživa a aj iní odborníci predpokladali jej existenciu. Je to iba štvrtinová pravda. Horizontálne šachtové otvory vedúce severným a južným smerom z komory kráľovien boli síce známe, ale ani jeden egyptológ nevedel o 60 metrov dlhej chodbe vo vnútri pyramídy. Naopak: tárajú sa nezmysly o „šachtách duší, ktoré sa po niekoľkých metroch končia“. [128] Navyše predpoklady nie sú objavy. Predpokladá sa všetko možné. No 60-metrovú šachtu uzavretú dverami objavil nemecký inžinier Rudolf Gantenbrink - a nikto iný.

Gantenbrink nie je lovcom senzácií. Jeho hlavným cieľom je ochrana starovekých pamiatok. Okrem toho chcel archeológii sprostredkovať nové impulzy a atraktívniť výskum starovekých pamiatok novými technológiami. Je to usilovný a nesmierny čestný pedant, ktorý dal svoje skúsenosti a svoju genialitu do služieb fascinujúcej vedy. Druhá strana si to však zjavne neželá. Gantenbrinka odstavili.

Po objavení Gantenbrinkovej šachty sa najprv nič nestalo. Hoci senzácia z 22. marca 1993 bola perfektná a vedeli o nej odborníci v Káhire i v Nemeckom archeologickom ústave DAI, zavládlo hrobové ticho. Na verejnosť neprenikli žiadne správy. Nikto nesmel nič prezradiť. A verejnosť by sa dodnes nebola nič dozvedela - alebo v najlepšom prípade dostala len akúsi ničnehovoriacu informáciu, keby do hry nevstúpila náhoda a Rudolf Gantenbrink. Gantenbrink ukázal kópiu fenomenálneho videozáznamu, ktorý nasnímal robot, niekoľkým odborníkom. Dozvedela sa o tom britská tlač a dva týždne po objave (!) uverejnila drobnú správu pod titulom Portcullis Blocks Robot in Pyramid (Robot v pyramíde zablokovaný) [129]. Faxom sa správa dostala aj do Káhiry. A reakcia?

DAI v Káhire správu dementoval. „To sú táraniny!“ povedala hovorkyňa ústavu Christel Egorovová v rozhovore so spravodajskou agentúrou Reuter. [130] A ďalej: Objavená štôlna je obyčajná vetracia šachta a minirobot sa použil, aby v nej zmeral vlhkosť. Je známe, že vo Veľkej pyramíde nie sú žiadne ďalšie komory.

Verejnosť sa môže cítiť nielen podvádzaná, ona je podvádzaná. Archeológovia DAI v Káhire dobre vedia, že tieto vyhlásenia sú nepravdivé. Navyše robot pri svojej ceste cez Gantenbrinkovu šachtu neniesol žiadne prístroje na meranie vlhkosti. No nielen to: Profesor dr. Rainer Stadelmann, uznávaná kapacita nemeckej egyptológie, rezolútne poprel možnosť nasadenia tajnej kamery za dverami šachty. Pred novinármi vyhlásil: „Je všeobecne známe, že všetky poklady pyramídy sú dávno ukradnuté.“ [131] Jeho spolupracovník, egyptológ dr. Günter Dreyer priduplikoval: „Za tými dverami nič nieje. To je všetko iba fantázia.“ [132]

Kým porozprávam o tom, ako osvietený kruh egyptológov z Káhiry zneužil Rudolfa Gantenbrinka, musím trochu osvetliť názory na vnútro pyramídy.

Tvrdenie, že sa v pyramíde okrem známych troch pohrebných komôr a za objavenými dverami nič nemôže nachádzať, je totálny nezmysel. Egyptológovia z DAI by mali pravdu, keby tvrdili, že sa nevie, či sa za tajomnými dverami niečo nachádza, alebo nie. Avšak kategoricky vyhlasovať, že tam nič nie je, je nielen dogmatické a nevedecké, ale, aby som použil slová DAI, sú to „táraniny“.

Veda v staroveku

Niečo z dejín: V štrnástom storočí v káhirskej knižnici ležali staroarabské a koptské fragmenty, ktoré geograf a historik Taki ad-Din Ahmad ben 'Ali ben 'Abd al-Kadir ben Muhammad al-Makrizi zostavil vo svojom diele Hitat. Dočítame sa v ňom: [133]

„Potom dal (staviteľ) pyramídy, pozn. EvD) v západnej pyramíde zriadiť tridsať klenotníc z farebnej žuly: Boli naplnené pokladmi, nástrojmi a sochami z drahokamov, predmetmi z čistého železa, ako zbraňami, ktoré nehrdzavejú, sklom, čo sa dá poskladať bez toho, aby sa rozbilo, rozličnými talizmanmi, najrôznejšími jednoduchými i zložitými liekmi a smrteľnými jedmi. Vo východnej pyramíde dal zobrazit' rôzne nebeské klenby a planéty a umiestniť v nich obrazy, ktoré dali zhotoviť jeho predkovia, ako aj kadidla obetované hviezdám a knihy o nich. Nájdú sa tam stálice a to, čo sa na nich z času na čas odohráva...“

Do farebnej pyramídy dal napokon priniesť mŕtvolu veštcov v rakvách z čiernej žuly; vedľa každého veštea ležala kniha, v ktorej sa opisovalo jeho umenie, jeho život a dielo...“

A kto postavil toto úžasné dielo? Cheops, ako tvrdia egyptológovia? Hitat, na ktoré som sa už vyššie odvolával, k tomu poznamenáva:

„...prvý Hermes, ktorého nazývajú Trojjediným ako proroka, kráľa a mudrca (to je ten, ktorého Hebrejci nazývajú Enochom, syn Jereda, syna Mahalaléla, syna Kénána, syna Enóšovho, syna Seta, ktorý bol synom Adamovým - nech je požehnaný - a je to Idris), vyčítal z hviezd, že sa blíži potopa. I dal postaviť pyramídy a ukryť v nich poklady, písomné diela a všetko, čo nechcel, aby sa stratilo a zmizlo, aby tieto veci chránil a dobre uchoval.“

Nielen Hitat označuje Enocha za staviteľa Veľkej pyramídy. To isté urobil v štrnástom storočí arabský cestovateľ a spisovateľ Ibn Battuta [134]:

„Enoch dal postaviť pyramídy pred potopou, aby v nich uložil knihy vedy a poznania, ako aj iné vzácne predmety.“ Je zbytočné vraviť, že egyptológovia neuznávajú tieto arabské podania. Pre nich bol staviteľom Veľkej pyramídy jednoznačne „Cheops“, aj keď veľa presvedčivých argumentov hovorí proti Cheopsovi. Podrobne som o tom písal vo svojej knihe Oči sfingy. [135]

A práve egyptológovia sa správajú ako známa trojica opíc: nepočujú, nič nevidia a nič nepovedia. To, že neveria správam zo štrnásteho storočia, by som ešte ako-tak mohol pochopiť.

Lenže neveria ani slovo modernej vede, ak hovorí niečo proti ich posvätnej vedeckej mienke. Príklady z posledných dvadsiatich piatich rokov hovoria samy za seba:

V rokoch 1968-1969 robil nositeľ Nobelovej ceny, fyzik dr. Luis Alvarez v Chefrénovej (Raachefovej) pyramíde pokusy s ožarovaním. Alvarez a jeho tím vychádzali zo známej fyzikálnej skutočnosti, že kozmické lúče bombardujú našu planétu po celých dvadsaťštyri hodín a pri prechode pevnou hmotou strácajú časť svojej energie. Presným meraním sa dá zistiť, koľko protónov napríklad prerazí určitú vrstvu horniny. Ak sa v hornine nachádzajú dajaké dutiny, protóny pri prechode cez dutinu sa menej zbrzdžujú. Alvarez zmeral rádiokamerou a počítačom IBM trasy vyše dva a pol milióna častíc. Ale oscilografy ukázali chaotický vzor, akoby častice obiehalo okolo Zeme. Bolo to na zúfanie. Nesmierne drahý experiment, na ktorom sa zúčastňovali rôzne americké ústavy, firma IBM a káhirska Univerzita Aina Schama, sa skončil bez jasných výsledkov. Vtedajší šéf oddelenia pre výskum staroveku dr. Amr Gohed povedal novinárom, že nálezy sú „vedecky nemožné“, a dodal, že alebo je „štruktúra pyramídy chaotická“, alebo existuje „tajomstvo, ktoré si nevieme vysvetliť“ [136].

Z archeologického hľadiska sa z chaotických meraní v pyramíde nevyvodili žiadne závery.

Nepoužiteľné namerané údaje

V roku 1986 sa urobil pokus novými metódami a s novými prístrojmi s cieľom vypátrať tajné priestory v Cheopsovej pyramíde. Pritom francúzski architekti Jean-Patrice Dormion a Gilles Goidin objavili elektronickými detektormi v pyramíde rôzne duté priestory. Na učenom názore egyptológov to nič nezmenilo. Pretože medzi sponzormi bola zastúpená aj francúzska štátna spoločnosť pre elektrotechniku, urobila sa z pokusu „reklamná kampaň“ Electricité de France.

Ďalší významný pokus odštartoval japonský vedecký tím tokijskej univerzity Waseda. Japonskí odborníci vybavení najmodernejšími elektronickými prístrojmi presvietili vnútrajšok Veľkej pyramídy, ako aj celé okolie až po sfingu.

Vedci z tokijskej univerzity Waseda presvietili pyramídu pomocou najmodernejšej elektroniky. Tu je titulný list ich štúdie.

Studies in Egyptian Culture

No- 6

Non-Destructive Pyramid Investigation (1) - By Electromagnetic Wave Method – by

Sakuji YOSHIMURA (Egyptian Archaeology)

Shioji TONOUCHI (Geophysics. Dr.)

Takeshi NAKAGAWA (Architecture. Dr.)

Kazuaki SEKI (Egyptian Architecture)

1987 WASEDA UNIVERSITY TOKYO-JAPAN

V Cheopsovej pyramíde našli jednoznačné indicie celého labyrintu chodieb a dutín. V čisto a zrozumiteľne vypracovanej vedeckej správe predložili profesori, ktorí sa na práci tímu zúčastnili, svoje závery. [137]. A ohlas egyptológie? Ach! To bola len reklama pre japonský elektronický priemysel!

Ľudí z DAI v Káhire nič nezaujíma. A ich kolegovia v Európe a inde väčšinou nevedia, čo sa na plošine kráľov v Gíze robí. Keby to záviselo od egyptológov, nerobilo by sa vôbec nič - veď všetko sa už vie!

V roku 1992 vykonal geológ dr. Robert M. Schoch z oddelenia College of Basic Studies bostonskej univerzity spolu s

inými vedcami geologické merania a analýzy sfingy. Výsledok: sfinga je minimálne o päťtisíc rokov staršia, než sa doteraz predpokladalo. [138] Podľa všeobecne platného názoru dal sfingu postaviť faraón Chefrén (2520-2494 pred n. l.). Tento názor sa nezakladá na nezvratných dôkazoch, ale vychádza z toho, že sa meno „Chefrén“ podarilo rozlúštiť na jednej odpadnutej kartuši. Pritom toto meno nepochádza zo sfingy, ale zo stély faraóna Thutmóseho IV. A ten vládol vyše tisíc rokov po Chefrénovi, od roku 1401 do roku 1391 pred n. l.

Ako však prišiel geológ dr. Robert Schoch k presvedčeniu, že sfinga musí byť najmenej o päťtisíc rokov staršia ako Chefrén? Schochov tím zapustil do zeme niekoľko sond. Potom sa vyrobili zvukové vlny, čo umožnilo nahliadnuť pod povrch. Táto metóda sa už v geológii výborne osvedčila. Počítače spracovali namerané údaje a vypluli celé pásy nákresov, ktoré presne reprodukovali pôdorys sfingy. Ešte aj v hĺbke 2,4 metra sa jasne črtali zvetrané časti, aké na zadnej strane neboli. Tam sa však dlho po výstavbe sfingy robili opravné práce. Faraón Thutmóse IV. dal totiž vo svojej dobe vykopať sfingu z piesku a opraviť.

Geologické merania a chemické analýzy pripúšťali len jeden záver: silné stopy zvetrávania spôsobili dlhé obdobia dažďov, ktoré sa v čase panovania faraóna Chefréna nevyskytovali. Rozpad zvetranej horniny - podobne ako letokruhy - sa dal datovať: stopy boli staré najmenej 7 000 rokov.

A aká bola reakcia egyptológov na Schochove namerané údaje? Vypukla búrka pobúrenia. Na kongrese v Bostone archeológ Mark Lehner z chicagskej univerzity označil svojho kolegu Schocha za „pseudovedca“. Lehnerovým hlavným argumentom bolo: „Ak je sfinga naozaj taká stará, musela v tom čase existovať aj kultúra schopná vytvoriť také umelecké dielo. Lenže v tom čase boli ľudia iba lovcami a zberačmi - teda nemohli žiadnu sfingu vytvoriť.“ Hotovo!

Ako vždy, keď ľudia nemajú dost' rozumných argumentov, uchylujú sa v tiesni k špinavostiam. Boja sa, že by mohli niečo stratiť. Tak to bolo aj v debate archeológa dr. Marka Lehnera proti geológovi dr. Róbertovi Schochovi. Lehner vyčítal svojmu vedeckému kolegovi „podozrivú dôveryčivosť“. Prečo tento neférový útok? Jeden zo sponzorov Schochových geologických výskumov bol istý John Antony West. A tento mister West sa dopustil dvoch smrteľných hriechov: Po prvé, nebol vedcom, a po druhé vydal knihy, v ktorých pokladá za možnú „civilizáciu staršiu, než sú doteraz známe“. V očiach „skutočného“ archeológa je to rúhanie.

Egyptológov nezaujímalo, že dr. Robert Schoch nebol jediný geológ, ktorý sa zúčastnil seizmických meraní na plošine v Gíze. Členmi tímu boli aj dr. Thomas L. Dobecki, dvaja ďalší geológovia, jeden architekt a jeden oceánograf. Ani ich presvedčenie, že v spodných častiach sfingy boli jednoznačne zistené „vodné kanály“, ktoré sa mohli v hornine vytvoriť iba za veľmi dlhý čas, nikoho nezaujímalo. Dekvalifikovanie geologických meraní dr. Schocha korunoval vtedajší riaditeľ starovekých pamiatok v Gíze, Egyptan dr. Zahi Hawass. Označil celý výskum a jeho závery za „americké halucinácie“. Na Schochovo nové datovanie sfingy nie sú „absolútne žiadne vedecké predpoklady“ [139]. Ako vidieť, pre egyptológov vedecké poznatky podložené osvedčenými meraciami metódami jednoducho neplatia, ak sa im to nehodí. Oni rozhodujú o tom, čomu má svet veriť. A nevidia, že si usilovne píliu pod sebou konár, na ktorom sedia. Verejná mienka je už dávno znechutená takouto vedeckou zadúbenosťou. Veda, ktorá akceptuje výsledky iných vedných odborov len vtedy, ak potvrdzujú jej vlastný model, je málo dôveryhodná.

Ďalšou exaktnou vedou je fyzika a profesor dr. W. Wolffi zo Švajčiarskej vysokej školy technickej (ETH) v Zürichu patrí medzi uznávané kapacity. Podarilo sa mu zdokonaľiť dlho podceňovanú rádiokarbónovú metódu datovania C14, ktorou sa určuje vek organického materiálu. Profesor Wolffi analyzoval spolu s niekoľkými kolegami z iných vysokých škôl šesťdesiat vzoriek materiálu z Cheopsovej pyramídy, medzi iným aj zvyšky dreveného uhlia, drevené úlomky, čiastočky slamy a trávy. Výsledok? Všetky vzorky boli v priemere okolo tristo osemdesiat rokov staršie, než udávali egyptológovia na základe zoznamu kráľov. Jedna vzorka z Cheopsovej pyramídy bola dokonca o osemsto štyridsaťtri rokov staršia, ako vlastne mala byť. [140]

Fyzici preskúmali dovedna šesťdesiatštyri organických vzoriek zo Starej ríše a datovanie robili rôznymi metódami, medzi iným spektroskopicky. Všetky vzorky bez výnimky vykazovali dáta o niekoľko storočí staršie, než by radi videli egyptológovia. Nevyvodili sa z toho žiadne závery - naopak: staré neudržateľné stanoviská sa utvrdili novými výhovorkami. Výhovorkami? Nie je to tvrdý výraz?

Pre nezmysel, ktorý nás núti akceptovať, je to dokonca až veľmi jemné slovo.

Diskreditácia človeka

Egyptológovia z DAI sa chcú striasť Rudolfa Gantenbrinka. Prečo vlastne? Vari im so svojím robotom neposkytol epochálny objav? Neinvestoval kopu času a 400 000 mariek, aby vznešenej archeológii urobil službu a posunul ju v jej práci o kus ďalej? Pracoval azda nečistými metódami? Nie, Gantenbrink bol vyslovene perfektný, jeho výsledky si možno kedykoľvek overiť. Bol nezdvorilý? Nepriateľský? Nič také. Gantenbrink je veľmi milý človek. Rozchyroval do sveta nevedecké špekulácie? Nie! Práve Rudolf Gantenbrink sa stal k médiám veľmi rezervovane. Práve on, vedúci projektu misie UPUAUT vo Veľkej pyramide, vždy zastával názor, že sa nevie, či sa za kamennou bloádou v novoobjavenej šachte vôbec niečo nachádza. Z Gantenbrinkovej strany teda nešlo o žiadne špekulácie o šachte a dverách. Tak čo – prepánajána - urobil nesprávne? Prečo sa ho egyptológovia z DAI chcú zbaviť?

Hovoril s tlačou. Niežeby behal za novinármi, aby do sveta rozhlásil svoj objav. Naopak: o Gantenbrinka sa trhali novinári, poháňaní britskými vedcami, ktorí sa dozvedeli o fenomenálnom objave. Už je to raz tak, že prácou a povinnosťou novinárov je ísť po stopách zaujímavých správ a overovať ich. Rudolf Gantenbrink sa správal suverénne, zdržanlivo a statočne. Mal novinárom klamať, zavádzať ich? Gantenbrink nie je politik.

V správe Nemeckej tlačovej agentúry (dpa) z 27. júna 1994 novinár Jörg Fischer píše [141]:

„Tak ako pred stáročiami, aj dnes dávajú obrovské pyramídy v Gíze podnet na tajomstvami opradené, mýtické fantázie... Debata okolo nich sa rozvíjala pred rokom... Expert v oblasti robotiky Rudolf Gantenbrink z Mníchova svojvoľne prezradil svoj objav tlači a vyslovil predpoklad, že za dverami sa nachádza pohrebná komora: Jedny

bulvárne nemecké noviny tam našli dokonca faraónov popol a zlatý poklad, spomína si vedúci DAI profesor Rainer Stadelmann na všetky tie, ako sám vraví, nezmysly, ktoré sa o objave popisali.“

To, čo sa podsúva pánu Gantenbrinkovi, nezodpovedá pravde. Gantenbrink nevyslovil nijakú domnienku, že sa „za dverami nachádza pohrebná komora“. Tu sa za pomoci médií, ktoré do veci nevidia a teda ochotne veria pánom profesorom, diskredituje človek a jeho veľký čin sa odsúva na vedľajšiu koľaj. Gantenbrink takisto neposkytol žiadne informácie „svojvoľne“, lebo nikdy nebol zamestnancom DAI a nepodliehal žiadnej informačnopolitickej reštrikcii. Oznámenie nemeckej tlačovej agentúry, ktoré sa vypustilo do sveta a ktoré prevzali mnohé noviny, malo jediný cieľ - dezinformovať. Ľudia mali uveriť, že Gantenbrink uverejnil nevedecké domnienky. To natoľko pobúrilo egyptskú vládu, že znemožnila ďalší prieskum šacht v pyramíde. Tak sa prekrútila skutočnosť.

Učený omyl

Ďalšia časť správy Nemeckej tlačovej agentúry jasne ukazuje, o čo ide:

„Archeológ (profesor dr. Rainer Stadelmann, pozn. EvD) kategoricky vylúčil možnosť existencie ďalšej komory; vysvetlenie obrázkov nasnímaných videokamerou a ich porovnanie s tromi inými šachtami v pyramíde ho utvrdili v presvedčení, že ide o nepravú chodbu. Cez otvor, ktorý vedie z takzvanej komory kráľovien nahor, mala podľa náboženských predstáv starých Egyptanov vystúpiť duša faraóna do neba. Čierny prach, ktorý sa nachádza pred jedným z kamenných blokov, pochádza podľa Stadelmannovho presvedčenia zo zvetraného kovania na nepravých dverách.

Jeho triezva teória a poukazovanie na to, že cez úzku šachtu sa neprepchal žiadny človek, niečo aby sa cez ňu preniesol sarkofág alebo dajaký poklad, nachádzajú malý ohlas...“

Kto sa nestotožňuje s jeho učeným názorom, alebo ho z iných dôvodov nechce akceptovať, je zjavne blúznivec.

Chápem, prečo učený profesor „kategoricky vylučuje možnosť existencie ďalšej komory“: on je autorom teórie troch komôr. Štvrtá alebo dokonca piata nemajú v nej miesto. Je to čudné. Doteraz známe priestory vo Veľkej pyramíde zaberajú objem zhruba 2 000 metrov kubických. Tých 2 000 kubických metrov dutín pozostáva z troch komôr, prístupových chodieb a veľkej galérie. Len veľká galéria zaberá z oných 2 000 kubických metrov 1 800 metrov. Inými slovami: Veľká galéria je mnohonásobne väčšia ako všetky tri komory dovedna. Napriek tomu sa veľká galéria nepokladá za štvrtú komoru. Posvätná teória troch komôr to nepripúšťa.

Gantenbrinkova šachta má byť „nepravou chodbou“, lebo „podľa náboženských predstáv starých Egyptanov duša faraóna vystúpila do neba“.

Ponamáhamo trochu svoje sivé mozgové bunky! Starí Egyptania zasadili do krajiny najdokonalejšie stavebné dielo svetových dejín. Pozostáva približne z 2,5 milióna kamenných blokov. Musel to byť fenomenálny plán, všetky kvádre, všetky výstuže zapadajú do seba na milimeter presne, akoby túto pyramídu stavali na večné časy. Vnútri pyramídy bola zriadená chodba, ktorú dnes nazývame „veľkou galériou“. Vedie šikmo nahor ku komore kráľov, je 46,61 metra dlhá, 2,09 metra široká a 8,35 metra vysoká. Keďže steny chodby sú naklonené, šírka vodorovného stropu je iba 1,04 metra. Proti sebe ležiace žulové nosníky 8,5 metra vysokej klenby neležia v horizontálnej polohe, nie, ako keby chceli nám premúdrym vylepiť ďalšie zaucho, tieto monolity sa ťahajú súbežne s uhlom sklonu veľkej galérie šikmo nahor. Nosníky a kamenné platne sú tak perfektne opracované, že návštevník má čo robiť, aby medzi nimi našiel štrbiny a fúgy. Kým návštevník dôjde do veľkej galérie, musí v podrepe a zohnutý prekonať chodbu vedúcu nahor.

Dodnes netušíme, prečo stavitelia pyramídy vybudovali najprv nízku chodbu, ktorá potom vedie do veľkej galérie.

Profesor Stadelmann však vie s námesačnou istotou, že pri Gantenbrinkovej šachte ide o „nepravú chodbu, porovnateľnú s tromi ďalšími šachtami pyramídy“. Svätý Usíre! Kde sú vo Veľkej pyramíde ešte ďalšie „nepravé chodby“, s ktorými by sa Gantenbrinkova dala porovnávať? Doteraz sa ostatné šachty nazývali „vetracími“!

Ďalej je Gantenbrinkova šachta údajne príliš malá, než aby sa cez ňu dal preniesť sarkofág, „niečo dajaký poklad“.

Prečo potom v komore kráľov stojí žulový sarkofág, ktorého rozmery sú väčšie ako rozmery chodby, ktorá do nej vedie! Podľa logiky profesora Stadelmanna by sa tento sarkofág nikdy nemohol nachádzať v komore kráľov, lebo - v porovnaní s Gantenbrinkovou šachtou - je táto chodba takisto primalá, než aby sa cez ňu dal preniesť „sarkofág alebo poklad“.

Staroegyptskí stavitelia vo svojom zázračnom diele, ktoré pretrvalo všetky veky, mali zriadiť akúsi „nepravú chodbu“. Avšak táto „nepravá chodba“ je neviditeľná a nevedie von z komory kráľovien. Spojovacie otvory presekali mister W. Dixon iba pred sto jedenadvadsiatimi rokmi. Cez túto „nepravú chodbu“ mala vyletiť faraónova duša ku hviezdám - ibaže v malej komore kráľovien nikdy neležal žiadny faraón, ktorého duša by niekam mohla odletieť. A keby tam aj bola ležala dajaká mŕtvola a štóly by boli od začiatku otvorené, faraónova duša by nemala voľnú cestu do neba. Ved' podľa učenej mienky je Gantenbrinkova šachta zahataná kamenným blokom, za ktorým už nič nie je. Úbohý faraón!

„Triezva teória“ ctihodných egyptológov a „opakované poukazovanie na to, že cez úzku šachtu (Gantenbrinkovu šachtu, pozn. EvD) sa nemohol pretiahnuť ani človek, niečo tam ukryť sarkofág alebo poklad“, korunujú tieto nezmyselné tvrdenia. Pokúsme sa vžiť do inej situácie. Predpokladajme, že kalif Abdullah Al-Ma'mun - ktorému sa podarilo v roku 827 n. l. presekať do pyramídy štólu - by bol narazil na iný otvor, než sú tie, ktoré dnes poznáme. Že by bol vo výške 74. radu kamenných blokov našiel vchod a napokon narazil na pohrebnú komoru. A hľa, z komory by viedol do hĺbky malý štvorcový otvor s dĺžkou strany 20 centimetrov. Neskorší egyptológovia by túto komoru nazvali „Ma'munovou komorou“. Aj oni si všimnú štvorhranný otvor a názvu ho „dierou duší“, „nepravou chodbou“, alebo ak chcete, „vetracou šachtou“. A jedného dňa príde akýsi Rudolf Gantenbrink a prejde so svojim malým pásovým vozidlom do hĺbky 60 metrov. Tam sa robot zastaví, lebo mu cestu prehradí kamenný blok. Podľa zabarikádovaného spôsobu myslenia odborníkov novoobjavená šachta v nijakom prípade nemôže viesť do nejakej komory, lebo „cez úzku šachtu sa neprepchá žiadny človek, niečo aby sa tade preniesol sarkofág alebo dajaký poklad“.

Prepáčte, vážení páni, ale faktom je, že šachta - pri pohľade zhora - vedie do komory kráľovien. Aký nerozum zakazuje

opačný pohľad? Žiadny odborne rozmyšľajúci človek nemohol predsa prísť na myšlienku, že by bolo možné pretlačiť poklady či sarkofág cez dvadsať centimetrov širokú šachtu. Za tajomnými dverami Gantenbrinkovej šachty sa teda môže (ale nemusí) nachádzať komora, do ktorej je takisto iný prístup ako do komory kráľovien. Podľa toho, z ktorej strany sa dívame, Gantenbrinkova šachta môže viesť z komory kráľovien alebo do komory kráľovien. Pričom nezávisle od toho existuje do tejto komory ešte iný prístup. Za Gantenbrinkovou šachtou sa môže skrývať dajaká komora dokonca aj vtedy, ak sú dvere alebo kameň, ktoré chodbu blokujú, zamurované. Prepáčte, ale obidve šachty vedúce z komory kráľovien (južná je Gantenbrinkova šachta) boli až do minulého storočia takisto zamurované. Nebyť toho, že mŕtvy Dixon udelil dlátom, dodnes by sme nevedeli o existencii oboch šacht a žiadny robot by sa nebol mohol vyštvárať hore Gantenbrinkovou šachtou.

A naopak: keby bol robot vošiel do Gantenbrinkovej šachty zhora, takisto by bol zostal stáť pred komorou kráľovien ako teraz, keď začal svoju púť zdola. A všetci múdri odborníci by jednotne vyhlásili, že tam je koniec, ďalej nie je nič. Za blokádu sa nemôže nič nachádzať. A nikto by sa nenamáhal prevíť alebo kyselinou rozpustiť domnelý koncový kamenný blok. Je toto ešte veda? Kde sa podela zvedavosť, kde zostala túžba po bádani, keď sa kategoricky tvrdí, že za dverami Gantenbrinkovej šachty sa už nič nenachádza? A každý, kto zastáva iný názor, sa hneď ohovára ako táraj a neseriózný fantasta.

Na konci šachty Gantenbrinkov robot nafilmoval dva kusy kovania upevnené rovno na dvere. To, že ide o kov, sa dá ťažko poprieť, lebo našťastie sa kus kovu odlomil a leží na zemi. Pretože za Cheopsových čias existovala nanajvýš meď, bude sa veľmi pravdepodobne hovoriť o „medenom kovaní“. Aj z „medi“ sa môže vyklúť omyl. No profesor Stadelmann a jeho statočná skupina vysokokarátových egyptológov majú aj tu „prirodzené“ a určite „rozumné“ vysvetlenie. Vyložil ho rozhlasovému a televíznemu publicistovi Torstenovi Sassemu: [142]

„Na čo slúžil (kusok medi, pozn. EvD)? Spočiatku sme sa nazdávali, že ide skôr o technickú aplikáciu. Dnes to však vylučujem vzhľadom na to, že je veľmi tenký, a prikláňam sa k názoru, že išlo o hieroglyfy. O hieroglyfické znaky, ktoré tam boli donesené ako šperk. A ak sú to hieroglyfy, potom majú prirodzene symbolický obsah. Musíme teda rozlúštiť ich význam: Natíska sa podoba s lotosovým kvetom. Lotosový kvet bol symbolom pre juh, južné časti krajiny. To by mohlo byť ono. Alebo staroegyptský znak šuut, čo je druh slnečníka, ktorý sa nosil za kráľom pri slávnostných procesiách. A je celkom možné, že tieto slnečníky boli pripravené pre kráľovu dušu, aby ich použila na ceste do neba.“ Panebože! Veľká pyramída je jedna veľká neznáma. Ani tím dizajnérov a architektov, ani jeden staviteľ, kňaz či faraón sa slovom nezmienil o stavebných prácach. Nijaký nápis neprehrádza, ako sa stavala. Nikto z nich nezanechal najmenší záznam, ktorý by odpovedal čo len na jedinú otázku o stavbe pyramídy. V pyramíde sa nenachádzajú žiadne hieroglyfy. Nikde nie sú steny plné znakov ako v iných staroegyptských hrobkách. Cheops, údajný staviteľ, bol vraj despota, ktorý si vzal do hlavy, že postaví najväčšiu stavbu všetkých čias. Ale on a jeho služobníci zabudli v stavebnom diele chváliť jeho tvorcu. Ani jediný znak neoslavuje meno faraóna Cheopsa, nikde nie je zmienka o jedinom jeho hrdinskom čine. Neuctieva sa žiadny boh a žiadna bohyňa, neospevujú sa žiadni predkovia, na strope nie sú vysekané žiadne modlitby. Všetky steny, chodby a komory v Cheopsovej pyramíde sú vyhladené a ani v minulosti neobsahovali najjednoduchšie glyfy. Priam dokonalá anonymita.

Ale stop! Na konci Gantenbrinkovej šachty sa môžu nachádzať hieroglyfy „šuu“, aby sa faraón so svojim slnečníkom pobral bez úpalu za mŕtvymi predkami. To musí niekomu napadnúť. Mne k tomu nenapadá nič viac!

Na pravom spodnom okraji dverí v Gantenbrinkovej šachte chýba malý trojuholník. Tam oko robota zachytilo malý prúžok čierneho prachu. Profesor Stadelmann v tom vidí „prach zo zvetraného kovania nepravých dverí“.

Sledujme výklad odborníka, podľa ktorého je Gantenbrinkova šachta iba „nepravou chodbou“, navyše utesnená na konci kamenným blokom. V tom prípade nemohol byť v tejto šachte žiadny závan vzduchu, lebo tam vládlo absolútne bezvetrie, ako v zapečatenom hrobe. Z oboch kovaní na dverách je ľavé čiastočne odlomené. Čierny prach sa však nachádza v pravom rohu. Majú v tom prsty duchovia? A ak obe kovania v priebehu tisícročí súčasne a pokojne hrdzaveli, musel by čierny prach ležať pod spodným okrajom dverí, priamo pod, kovaním. Tak to však nie je. Nachádza sa pod malým trojuholníkovým otvorom, akoby ho cezeň navíal závan vzduchu. Aj ten najmenší závan vzduchu by však poukazoval na to, že Gantenbrinkova šachta pokračuje. Alebo na to, že za dverami je komora, do ktorej vedie iný vchod. Navyše päť milimetrov široký laserový lúč robota preklzol popod spodný okraj dverí.

Či už sú to dvere, alebo koncový kamenný blok, neležia pevne na zemi. Nie je to dôvod na zamyslenie? Zrejme nie, veď egyptológovia sa zjednotili na názore, že ide o „nepravú chodbu“. Ďalší dôkladný prieskum je skrátka zbytočný.

Premárnená dôveryhodnosť

Piateho augusta 1993 písal riaditeľ Egyptského múzea v Berlíne, pán dr. Dietrich Wildung v novinách Frankfurter Allgemeine Zeitung: [143]

„Egyptológovia majú všetky dôvody poďakovať sa technikovi (Rudolf Gantenbrink, pozn. EvD). Ten však nevie odolať pokušeniu uverejniť senzáčnú správu a nič netušiac tápe v bahne mystiky pyramíd a pokladov múmií. Vzápätí prichádza Erich von Däniken a interpretuje tmavý prach na spodnom okraji kamennej platne ako dôkaz, že sa za ňou nachádza múmia kráľa Cheopsa. A tam, kde je nedotknutá múmia kráľa, neďaleko musí byť aj obrovský poklad, ktorý dráždi fantáziu ľudí už od čias Herodota. Do pohybu sa dostáva automatika triviálnej archeológie a odborníci nabádajúci k opatrnosti sa hanobia ako spiatocní či, ktorí nie sú ochotní vzdať sa svojej prachom zapadnutej tradicionalistickej učenosti.“

Toto je priadza, z ktorej sa tká obraz egyptológie a hanobia sa všetci inak zmýšľajúci. Nikdy mi nenapadlo tvrdiť, že čierny prach je „dôkazom, že za dverami leží múmia kráľa Cheopsa“. Na túto myšlienku prišiel David Keys, dopisovateľ britských novín The Independents oblasti archeológie. [144] Ja by som v súvislosti s Cheopsovou pyramídou už preto nehovoril o faraónovom hrobe a dajakom zlatom poklade, lebo si myslím, že Cheopsova pyramída nesúvisí s Cheopsom, nieto že by sa v nej nachádzal jeho hrob. Čo sa teda môže nachádzať za blokádu Gantenbrinkovej šachty?

Pravdepodobne to, čo sa nachádza vo všetkých ostatných ešte neobjavených komorách: rukopisy a iné dokumenty, ako tvrdili arabskí historici v štrnástom storočí.

David Keys upozornil aj na ďalšiu kuriozitu: výškový rozdiel medzi komorou kráľovien a komorou kráľov je 21,5 metra, presne toľko, ako medzi komorou kráľov a dverami na konci Gantenbrinkovej šachty. Je to náhoda, alebo to jasne poukazuje na dajakú komoru?

Pán profesor dr. Dietrich Wildung, ktorý o mne tvrdil uvedené nepravdy, je aj prezidentom Medzinárodného združenia egyptológov. V jednom interview pred rádio SFB prezradil svoj názor: „Nerobíme si ilúzie, že tým, čo robíme, každému vyhovie... Vizia všezahrnujúcej archeológie pre každého je nezmysel a nemôže sa nijako uplatniť.“ [145]

Pretože šéfovia cechu egyptológov zastávajú takýto názor, zaujíma ich verejná mienka ako vlašjší sneh. Beztak vedia, že v Cheopsovej pyramíde sa nič, ale vonkoncom nič nenachádza - tak načo by čítali alebo počúvali názory neegyptológov? Prečo verejnosť vlastne ešte financuje tento „neomylný“ spolok kniežat? Ani kniežatá sa nikdy nezodpovedali svojim poddaným.

Odborníci z DAI chcú teraz preskúmať severnú šachtu vedúcu z komory kráľovien. Na to myslel aj Rudolf Gantenbrink. Rád by som sa však opýtal, prečo sa najprv nedokončia domáce úlohy. Existuje viacero návrhov, ako by sa dvere v Gantenbrinkovej šachte dali otvoriť, prevrátať alebo dokonca odleptať. Prečo sa odrazu odmietajú názory, spolupráca a odborné znalosti Rudolfa Gantenbrinka? Ako môžu akademici, ktorí sú inak celkom rozumní ľudia so zmyslom pre humor, reagovať takto čudácky a nevraživo?

Myslím si, že ide o viac ako len o závisť. Predstavitelia vysokej egyptológie sú do hĺbky duše zranení, že sa neegyptológovi podaril nečakaný objav. Sú zatrpknutí, lebo Gantenbrink hovoril s predstaviteľmi tlače. Sú dospeli takito zaťať? Alebo chcú naozaj zatajiť, čo by sa mohlo objaviť za dverami šachty? Má sa uchovať ich učený názor a najprv v tajnosti roztrieť to, čo bolo po tisícročia skryté.

Nijaká zloštná reakcia na takúto výčitku nepomôže. Faktom zostáva, že zodpovední vedci v Egypte si neželajú žiadne verejné informácie, iba ak cenzurované komentáre z vlastného tábora. Žiadny novinár, žiadny neutrálny pozorovateľ nesmie byť prítomný, keď sa bude pokračovať v prieskume Gantenbrinkovej šachty a keď sa tajomné dvere prelomia či prevráťajú. Žiadna kamera nesmie sprostredkovať svetu obrazy alebo ukázať detaily šachtových stien. Žiadna skupina odborníkov z iných vedných odborov nesmie skontrolovať analýzy kovania na dverách. A celé toto detinské tajnostkárstvo sa deje údajne len preto, aby egyptológovia mohli pokojne a nerušene pracovať. Mám pochopenie pre takéto želanie, ale tentoraz nejde o dajakú bezvýznamnú hrobku, ale o Veľkú pyramídu, ktorá fascinuje ľudstvo už tisícročia. Ide o najgigantickejšie stavebné dielo na tejto planéte, jeden z divov sveta, monument, opradený tisícročia legendami a správami. Aj bez náporu zvedavcov a novinárov tu egyptológia premešká jedinečnú šancu demonštrovať pred svetovou verejnosťou svoje korektné a vedecky čisté počínanie. Premárni možnosť blúznivcom a špekulantom, ktorí za každým rohom sipia tajomstvá a sprisahania, jasne, zreteľne a navždy demonštrovať, čo sú fakty a čo nie.

Alebo sa boja, že by sa za Gantenbrinkovou šachtou mohlo predsa len niečo objaviť? Kedysi neboli archeológovia takí hákliví. Pri otvorení Tutanchamónovej alebo Sechemchetovej hrobky predsa mohli byť novinári prítomní. Dnes, keď existuje globálna sieť médií a živé obrazy, ktoré môže Gantenbrinkov robot vysielat' z Veľkej pyramídy, možno sledovať vo všetkých sálach a všetkých posluchárnach. Na to sa nemusí v komore kráľovien tlačiť svorka novinárov a odborníci môžu pracovať v pokoji a nerušene. Musia to byť však živé obrazy, snímané priamo pri objave. Nie obrázky zverejnené o niekoľko dní, týždňov alebo mesiacov, zosťrihané a opatrené dojímavou legendou.

Predstavme si, že by Američania boli utajovali takú akciu, akou bolo pristátie na Mesiáci. A o niekoľko týždňov neskôr by NASA poskytla svetovej verejnosti cenzurované obrázky. Oprávnené by sa ozval pobúrený protest. Čo pred nami tajíte? Prečo nehráte od začiatku s odkrytými kartami? Prečo má daňový poplatník financovať organizáciu, ktorá ho pokladá za nedospelého?

Lenže egyptológovia z DAI a Správy egyptských starovekých pamiatok sa boja transparentnosti. Kto sa bojí verejnosti a zahaľuje svoje počínanie hávom mlčanlivosti, niečo tají. A ten, kto chce niečo utajiť, musí dodatočne niečo predstierať.

Pokým sa však „informačná politika“ egyptológov vyžíva v tajnostkárstve a taktike mlčania, verejnosť nemá ani najmenší dôvod veriť ich vyhláseniam. V takom prípade môže toľko čestných ľudí s vážnymi tvármi tvrdiť, že za dverami Gantenbrinkovej šachty sa nič nenachádza, ako sa dalo predpokladať. Kritická verejnosť neuverí. Premrhali svoju šancu. To ostatne tvrdil už starý rímsky historik Cornelius Tacitus (55-120 n. l.): „Kto sa hnevá na kritiku, priznáva, že si ju zaslúži.“

Literatúra

[1] Delitsch, Fr.: Die grosse Täuschung. Stuttgart/Berlín 1921.

[2] Kehl, R.: „Die Religion des modernen Menschen“, in Stiftung für universelle Religion, zošit 6a. Zürich.

[3] Die Heilige Schrift des Alten und des Neuen Testaments. (Zwingli-Bibel). Zurich 1991.

[4] Schleiermacher, F.: Platons Werke, zv. 1. Berlín 1804.

[5] Berdyczewski, M. J. (Bin Gorion): Die Sagen der Juden von der Urzeit. Frankfurt n/M. 1913 (aj k ďalšiemu).

[6] Fuchs, C.: „Das Leben Adam und Evas“, in: Die Apokryphen und Pseudepigraphen des Alten Testaments, zv. H, zost. E. Kautzsch. Hildesheim 1962 (aj k ďalšiemu).

[7] Eisenmenger, J.: Entdecktes Judentum. Königsberg 1711.

[8] Bergmann, J.: Die Legenden der Juden. Berlín 1919 (aj k ďalšiemu).

- [9] Strabon: Erdbeschreibung, nemecký preklad dr. A. Forbiger. Berlin.
- [10] Däniken, E. von: Der Götter Schock. Mnichov 1992. (Bohovia prichádzajú. Bratislava 1993.)
- [11] Däniken, E. von: Wir alle sind Kinder der Götter. Mnichov 1987.
- [12] Kautzsch, E.: Die Apokryphen und Pseudepigraphen des alien Testaments, zv. 1 a 2. Tübingen 1900.
- [13] Karst, J.: Eusebius-Werke, 5. zv: Die Chronik. Lipsko 1911.
- [14] Das Buch Mormon, 16. vydanie, 1966.
- [15] Tollman, A. a E.: Und die Sintflut gab es doch. Mnichov 1993.
- [16] Bayraktutan, S., podľa Die Welt, 17. januára 1994.
- [17] Däniken, E. von: Auf den Spuren der All-Mächtigen, televízny seriál vysielaný od januára do decembra 1993 na SAT-1. K tomu knižné vydania: Auf den Spuren der All-Mächtigen a Raumfahrt im Altertum. Mnichov 1993.
- [18] Agrest, Mateš M.: „The historical evidence of Paleocontacts“, in: Ancient Skies, zv. 29, č. 6, Highland Park, Illinois 1994.
- [19] Däniken, E. von: „Hatten unsere Vorfahren Besuch aus dem Weltraum?“, in: Der Nordwesten, 8. decembra 1964.
- [20] Girgensohn, K.: Die geschichtliche Offenbarung. Berlin 1910..
- [21] Gaster, M.: The Chronicles of Jerahmeel. New York 1971.
- [22] Böhl, F. M. Th.: Das Zeitalter Abrahams. Lipsko 1930.
- [23] Albright, W. F.: „The Names Shaddai and Abraham“, in Journal of Biblical Literature, zv. LIV, 1935.
- [24] Seters, J. van: Abraham in History and Tradition. New Haven/Londýn 1975.
- [25] Blumrich, J. F.: Da tat sich der Himmel auf. Die Raumschiffe des Propheten Hesekiel und ihre Bestätigung durch modernste Technik. Düsseldorf 1973; Beier, H. H.: Kronzeuge Hesekiel, Mnichov 1985.
- [26] Lang, B.: Ezechiel. Der Prophet und das Buch. Darmstadt 1981.
- [27] Torrey, C.: Pseudo-Ezekiel and the original Prophecy. New Haven 1930.
- [28] Smend, R.: Der Prophet Ezechiel. Lipsko 1880.
- [29] Kenyon, K. M.: Die Bibel und das Zeugnis der Archäologie. Düsseldorf 1980.
- [30] Der Midrasch Bereschit Rabba, nemecký preklad A. Wünsche. Lipsko 1881.
- [31] Der Midrasch Schemot Rabba, nemecký preklad A. Wünsche. Lipsko 1882.
- [32] Beer, B.: Leben Abrahams, nach Auffassung der jüdischen Sage. Lipsko 1859.
- [33] Riessler, P.: Altjüdische Schrifttum ausserhalb der Bibel. Die Apokalypse des Abraham. Augsburg 1928 (aj k ďalšiemu).
- [34] Däniken, E. von: Beweise. Düsseldorf 1974. (Dôkazy. Bratislava 1994.)
- [35] Pozri poznámku 5. [36] Al-Makrizi: Das Pyramidenkapitel in al-Makrizis „Hitat“, nemecký preklad E. Graefe. Lipsko 1911.
- [37] Bonwetsch, N. G.: Die Bücher der Geheimnisse Henochs. Das sogenannte slawische Henochbuch. Lipsko 1922.
- [38] Kautzsch, E.: Die Apokryphen und Pseudepigraphen des Alien Testaments, zv. 2: Das Buch Henoch. Tübingen 1900.
- [39] Riessler, P.: Altjüdisches Schrifttum ausserhalb der Bibel. Das Henochbuch. Augsburg 1928 (aj k ďalšiemu).
- [40] K tomuto pozri: Berdyczewski, M. J. (Bin Gorion) Die Sagen der Juden von der Urzeit. Frankfurt n/M. 1913; ten istý autor: Die Erzväter. Frankfurt n/M. 1914; Die zwölf Stämme. Frankfurt n/M. 1919 (aj k ďalšiemu).
- [41] Der Koran. Das heilige Buch des Islam. Mnichov 1959. Korán. Český preklad Ivan Hrbek. Praha 1991.
- [42] Stearn, J.: Der schlafende Prophet. Mnichov 1988; ten istý autor: Die sieben Leben des schlafenden Propheten. Mnichov 1992; Church, H. W.: Die 17. Leben des Edgar Cayce. Ženeva 1988.
- [43] Sandweiss, S.: Sai Baba, der heilige und der Psychoterapeut. Bonn 1983.
- [44] Ihlan, O.: „Wunder sind mein Wesen“, in: Der Spiegel, č. 38, 1993.
- [45] Eggenstein, K.: Der unbekannte Prophet Jakob Lorber. Bietigheim 1973
- [46] Mirza Mubarak Ahmad: Der verheissene Messias. o. O. 1977.
- [47] Swoboda, H.: Propheten und Prognosen. Hellseher und Schwarzseher von Delphi bis zum Club of Rome. Mnichov 1979.
- [48] Charon, E.: Der Geist der Materie. Viedeň/Hamburg 1979.
- [49] Schriften der Hessischen Hochschulen. Universität Giessen, ročník 1925.
- [50] Wallis, D. W.: Messias, their role in civilisation. Washington 1943.
- [51] Kellermann, U.: Messias und Gesetz. Neunkirchen 1971.
- [52] Baumgartner, W.: Hebräisches Schulbuch. Bazilej 1971.
- [53] Eissfeldt, O.: Einleitung in das Alte Testament. Tübingen 1964.

- [54] Pozri poznámku 39.
- [55] Küppers, W.: Das Messiasbild der spätjüdischen Apokalyptik. Bern 1933.
- [56] Klausner, J.: Der jüdische und der christliche Messias. Zürich 1943.
- [57] Dürr, L.: Ursprung und Ausbau der israelitisch-jüdischen Heilandserwartung. Berlin 1925.
- [58] Landmann, L.: Messianism in the Talmudic Era. New York 1979.
- [59] Schomerns, H. W.: Indische Erlösungslehren. Lipsko 1919.
- [60] Ayoub, M.: Redemptive Suffering in Islam. New York/Paríž 1978.
- [61] Sachedina Abdulaziz Abdulhussein: Islamic Messianism. New York 1981 (aj k d'alšiemu).
- [62] Dalberg, F. von: Scheik Mohammed Fani's Dabistan oder von der Religion der ältesten Parsen. Aschaffenburg 1809 (aj k d'alšiemu).
- [63] Widengren, G.: Hochgottglaube im alten Iran. Uppsala/Lipsko 1938; Reitzeiten, R.: Das iranische Erlösungsmysterium. Bonn 1921 (aj k d'alšiemu).
- [64] Abegg, E.: Des Messiasglaube in Indien und Iran. Berlin/Lipsko 1928 (aj k d'alšiemu).
- [65] Pozri poznámku 59.
- [66] Roy, D. P.: The Mahabharata, Drona Parva. Kalkuta 1888.
- [67] Pozri poznámku 10.
- [68] Däniken, E. von: Prophet der Vergangenheit. Düsseldorf 1979 (Proroci minulosti. Bratislava 1993).
- [69] Pozri poznámku 13.
- [70] Wahrmond, A.: Diodor von Sicilien: Geschichts-Bibliothek, kniha 1. Stuttgart 1866.
- [71] Roth, R.: „Der Mythos von den fünf Menschengeschlechtern bei Hesiod“, in: Verzeichnis der Doktoren, die Philosophische Fakultät. Tübingen 1860.
- [72] Glasenapp, H. von: Der Jainismus. Eine indische Erlösungsreligion. Berlin 1925 (aj k d'alšiemu).
- [73] Pozri poznámku 48.
- [74] Däniken, E. von: „Embryo-Transfer im alten Indien“, in: Ancient Skies, č. 3, 1991.
- [75] Pozri poznámku 72.
- [76] Schomernus, H. W.: Indische und christliche Enderwartung und Erlösungshoffnung. Gütersloh 1941.
- [77] Jeremias, A.: Handbuch der Altorientalischen Geisteskultur. Berlin/Lipsko 1929 (aj k d'alšiemu).
- [78] Frischauer, P.: Es steht geschrieben. Zürich 1967.
- [79] Pozri poznámku 77.
- [80] Pozri poznámku 70.
- [81] Burrows, M.: Mehr Klarheit über die Schriftrollen. Mnichov 1958.
- [82] Hermanns, M.: Schamanen, Pseudoschamanen, Erlöser und Heilbringer. Wiesbaden 1970 (aj k d'alšiemu).
- [83] Grünwedel, A.: Mythologie des Buddhismus in Tibet und in der Mongolei. Lipsko 1900.
- [84] Feer, L.: Annales du Musée Guimet. Extraits du Kandjour. Paríž 1883.
- [85] Breysig, K.: Die Entstehung des Gottesdankens und der Heilbringer. Berlin 1905.
- [86] Däniken, E. von: Der Tag, an dem die Götter kamen. 11. august 3114 v. Chr. Mnichov 1984.
- [87] Pozri poznámku 85.
- [88] König, E.: Die messianischen Weissagungen des Alten Testaments, vergleichend behandelt. Stuttgart 1923.
- [89] Guariglia, G.: Prophetismus und Heilservartungsbewegungen als völkerkundliches und religionsgeschichtliches Problem. Horn/Viedeň 1959.
- [90] Pozri poznámku 85.
- [91] Makemson, M.: The Book of the Jaguar Priest. A translation of the Book of Chilam Balam offizimin with commentary. New York 1951.
- [92] Gressnabb, H.: Der Messias. Göttingen 1929.
- [93] Pozri poznámku 38.
- [94] Schön, G.: „Die kleinsten elektronischen Schalter – Cluster aus 55 Goldatomen“, in: Spektrum der Wissenschaft, apríl 1994.
- [95] „Können wir noch Christen sein?“, in: Der Spiegel, č. 13, 1994.
- [96] Pozri poznámku 10.
- [97] Pozri poznámky 10, 11 a 34.
- [98] „Welcher Kontinent ist die Heimat des modernen Menschen?“, in: Welt am Sonntag, 20. marca 1994.
- [99] „Hat der Exodus früher begonnen?“, in: Focus, č. 11, 1994.
- [100] Sanides, S./Gottschiling, C.: „Goldalter im Erbgut“, in: Focus, č. 15, 1994.

- [101] Zimmerli, W.: „Alte Ethik und neue Technologie - der Fall Gentechnologie“, in: Neue Zürcher Zeitung, č. 141, z 21./22. júna 1986.
- [102] Halstead, L. B.: Die Welt der Dinosaurier. Hamburg 1975.
- [103] „Jurassic Spatz. Vogel stammen von Dinosauriern ab und nicht von Reptilien. Münchner Paläontologe beendet Ex-pertenstreit“, in: Focus, č. 3, 1994.
- [104] Jaynes, J.: The Origins of Consciousness in the Breakdown of the Bicameral Mind. New York 1978.
- [105] Jaynes, J.: Interview in Psychologie heute, marec 1978.
- [106] Flindt, M./Munn, V.: „Is Mathematical Ability Extraterrestrial?“, in: Ancient Skies, zv. 20, č. 3, 1993.
- [107] „Sind Radrenner lebendig?“, in: Der Spiegel, č. 25, 1993.
- [108] Pozri poznámku 11.
- [109] Hopkins, B.: Eindringlinge. Hamburg 1991.
- [110] Strieber, W.: Communion. New York 1987; ten istý autor: Transformation - The Breakthrough. New York 1988.
- [111] Fiebag, J.: Kontakt - UFO-Entführungen in Deutschland, Österreich und der Schweiz. Mnichov 1994 (aj k ďalšiemu).
- [112] Jacobs, D.: Secret Lives - Firsthand Documented Accounts of UFO Abductions. New York 1992.
- [113] Mack, E.: Abduction - Human Encounters with Aliens. New York/Toronto 1994 (aj k ďalšiemu).
- [114] White, W. J.: „Aliens Among Us -A UFO Conspiracy Hypothesis in an Religious Mode“, in: MUFON UFO Journal, Č. 286, február 1992, str. 7-13.
- [115] Pozri poznámku 10.
- [116] Science & Vie Junior. Január 1991.
- [117] „Jeder fünfte Deutsche glaubt an Ufos“, in: Die Welt, 28. februára 1994.
- [118] Meckelburg, E.: Zeittunnel - Reisen an den Rand der Ewigkeit. Mnichov 1991; ten istý autor: Transwelt - Erfahrungen jenseits von Raum und Zeit. Mnichov 1992.
- [119] Wertz, J. R.: „The Human Analogy and the Evolution of Extraterrestrial Civilisation“, in: Journal of the British Interplanetary Society, zv. 29, č. 7-8, 1976.
- [120] Fogg, M. J.: „Temporal Aspects of the Interaction among the First Galactic Civilisation. The Interdict Hypothesis“, in: Icarus, zv. 69, 1987.
- [121] Ludwiger, J. von: Der Stand der UFO-Forschung. Frankfurt 1992.
- [122] „Planeten-Brut aus dem Urnebel“, in: Der Spiegel, č. 22, 1993.
- [123] Declaration of Principles Concerning Activities Following the Detection on Extraterrestrial Intelligence. Nemecký preklad uverejnený v časopise Magazin 2000, č. 100, september 1994.
- [124] Sasse, T.: „Der Schacht des Cheops“, in: Gral, č. 5, 1993.
- [125] Goyon, G.: Die Cheops-Pyramide. Bergisch Gladbach 1979.
- [126] Schüssler, K.: Die ägyptischen Pyramiden. Kolín 1983.
- [127] Haase, M.: Der, der die Wege öffnet“, in: Gral, č. 5, 1993.
- [128] Pozri poznámku 126.
- [129] „Porticullis blocks robot in Pyramid“, in: The Daily Telegraph, 1. apríla 1993.
- [130] Telex Reuter s sda zo 16. apríla 1993.
- [131] „The great Pyramid mystery“, in: Mail on Saturday, 17. apríla 1993.
- [132] „Secret chamber may solve pyramid riddle“, in: The Times, 17. apríla 1993.
- [133] Pozri poznámku 36 (aj k ďalšiemu).
- [134] Tompkins, P.: Cheops. Bern 1975.
- [135] Däniken, E. von: Die Augen der Sphinx. Mnichov 1991.
- [136] „Chephren-Pyramide - Ruch des Pharaos“, in: Der Spiegel, č. 33, 1969.
- [137] Yoshimura, S. a kol.: Non-Destructive Pyramid Investigation by Electromagnetic Wave Method. Waseda-University. Tokio 1987.
- [138] „Sphinx, Riddle Put to Rest?“, in: Science, zv. 255, č. 5046, 14. februára 1992.
- [139] West, J. A.: Serpent in the Sky. Eheatin (III.) 1993.
- [140] Wolfli, W. a kol.: Radiocarbon Chronology and the historical Calendar in Egypt. Prevzaté z: Chronologies du Proche Orient. BAR International Seried 379, Paríž 1987.
- [141] Fischer, J.: „Noch immer Spekulationen um eine Geheimkammer in der Cheops-Pyramide.“ Správa 515 nemeckej tlačovej agentúry dpa 0185 z 27. júna 1994 z Káhiry (aj k ďalšiemu).
- [142] Sasse, T.: Interview s profesorom dr. R. Stadelmannom z 15. júna 1993 v Berlíne.
- [143] Wildung, D.: „PHARAOMARKT, Technik der Pyramidenmystik“, in: Franfurter Allgemeine Zeitung, 5. augusta 1993, str. 23.
- [144] Keys, D.: „Discovery at pyramid was accidental“, in: The Independent, 16. apríla 1993 (aj k ďalšiemu).
- [145] Sasse, T.: Interview s profesorom dr. D. Wildungom v novembri 1993 na rozhlasovej stanici SFB.

Autori fotografií:

Erich von Däniken, Feldbrunnen;

Rudolf Eckhardt, Berlín;

Rudolf Gantenbrink, Mnichov;

Martin Lüthi, Balm; Bernd Poser, Schwäbisch-Hall;

Bruno Senger, Möhlin.

Náčrt pyramídy s tromi komorami. Napriek svojmu objemu nepovažuje sa veľká galéria za komoru. „Gantenbrinkova šachta“ je vyznačená červene.

Entlastungskammer - odlahčovacia komora

Belüftungschacht - vetracia šachta

Königskammer - komora kráľov

Grosse Galerie - veľká galéria

Gantenbrink-Schacht - Gantenbrinkova šachta

Horizontaler Durchgang - horizontálny priechod

Königinnen Kammer - komora kráľovien

Aufwärtsführender Gang - vzostupná chodba

Absteigender Gang - zostupná chodba

Eingang - vchod

Heutiger Gang (gewaltsam aufgebrochen) - dnešná chodba
(umelo prerazená)

Schacht der Diebe - šachta lupičov

Unvollendete Kammer - nedokončená komora

Due Grotte - jaskyňa

Versehensblöcke - kamenné bloky

Copyright (c) 1995 C. Bertelsmann Verlag GmbH, München.

All rights reserved

Translation (c) Anna Lerchová, 1996

Slovenské vydanie (c) Remedium, Bratislava 1996

Z nemeckého originálu

Erich von Däniken: Der Jüngste Tag hat längst begonnen vydaného vydavateľstvom C. Bertelsmann Verlag GmbH, 1995

preložila Anna Lerchová.

Zodpovedná redaktorka Mária Krkošková

Cover Design (c) Art & Design Group

Vytlačili Tlačiarne BB, spol. s r. o.

Printed in Slovakia

1. vydanie Bratislava 1996

ISBN 80-85352-69-9